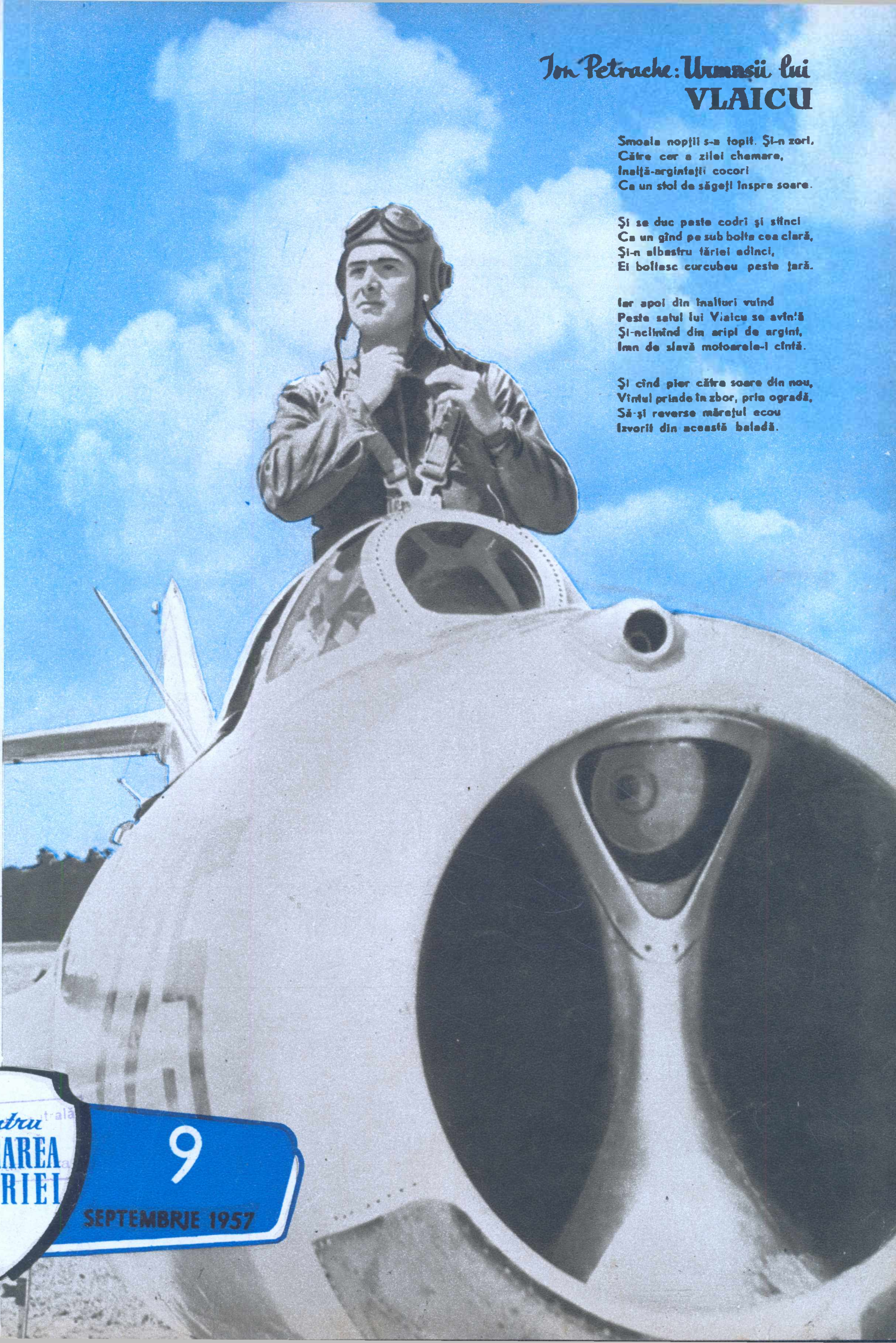

Ion Petrache: Urmașii lui VLAICU

Smoala nopții s-a topit. Și-n zori,
Către cer a zilei chemare,
Înalță-arginteții cocori
Ca un stol de săgeți înspre soare.

Și se duc peste codri și stînci
Ca un gînd pe sub bolta cea clară,
Și-n albastru tăriei adînci,
Ei boltesc curcubeu peste țară.

Iar apoi din înalturi vuind
Peste satul lui Vlaicu se avîntă
Și-nclinînd din aripi de argint,
Imn de slavă motoarele-i cîntă.

Și cînd pier către soare din nou,
Vîntul prinde în zbor, prin ogradă,
Să-și reverse mărețul ecou
Izvorît din această baladă.

Pentru APĂRAREA PATRIEI
9
SEPTEMBRIE 1957

La 13 septembrie 1848, lingă cazarma din Dealul Spirii (pe Strada Uranus de astăzi), o companie de pompieri, comandată de căpitanul Zăgănescu, s-a împotrivit cu eroism unei coloane turcești, intrată în București pentru a înăbuși revoluția.

În fața puhoiului turcesc, pompierii au opus o rezistență înverșunată, însă în cele din urmă, copleșiți de numărul cotropitorilor, au căzut pînă la unul.

Fapta vitejească a pompierilor de la 1848 simbolizează lupta poporului romîn pentru apărarea cuceririlor revoluționare, împotriva boierimii reacționare care apelase la ajutorul turcesc.

În amintirea glorioasei pagini înscrise de eroii din Dealul Spirii, pildă vie de dragoste față de patrie și popor, s-a hotărît ca, la 13 septembrie, să fie sărbătorită Ziua Pompierilor din R.P.R.

Pentru
APĂRAREA PATRIEI
9
SEPTEMBRIE 1957
ORGAN AL ASOCIAȚIEI VOLUNTARE PENTRU SPRIJINIREA APĂRĂRII PATRIEI

ÎN PREAJMA NOULUI AN DE ÎNVĂȚĂMÎNT

Asociația Voluntară pentru Sprijinirea Apărării Patriei se află în pragul celui de-al cincilea an de activitate. Sub conducerea înțeleaptă a partidului, asociația s-a dezvoltat și cuprinde azi mase largi de oameni ai muncii din orașele și satele patriei noastre. Pregătirea membrilor, în cadrul diferitelor forme de învățămînt, a făcut progrese însemnate, răsplătind strădaniile depuse de comitete și instructori.

Începerea unui nou an de învățămînt constituie un eveniment important. După cum un start bun oferă toate șansele în cîștigarea unei curse, tot așa, un an de învățămînt bine pornit, ne dă garanția atingerii obiectivelor propuse. Însă, pentru aceasta, este necesar să pregătim cu grijă începutul anului de învățămînt, luînd din timp o serie de măsuri organizatorice și tehnice.

Succesele, greutățile și lipsurile anului încheiat constituie un bogat bagaj de experiență și învățăminte. Ținînd seama de ele, vom putea să ne orientăm mai ușor în multiplele probleme ce urmează a fi rezolvate.

Deși multe organe de conducere de pe teritoriu s-au întărit, și-au îmbunătățit modul de lucru și au obținut succese în executarea conducerii colective, totuși structura și componența unora din ele este încă necorespunzătoare, iar principiul conducerii colective este aplicat într-o mică măsură, așa cum s-a semnalat la comitetele organizatorice regionale Cluj, Iași, Pitești și altele.

Din această constatare, desprindem că o sarcină de prim ordin trebuie considerată întărirea conducerii colective în toate organele și organizațiile A.V.S.A.P. În acest scop, este necesar ca birourile comitetelor organizatorice regionale, raionale și orășenești să fie constituite și completate cu elemente corespunzătoare, dornice de a contribui la continua îmbunătățire a muncii. De asemenea, se impune o mai mare activizare a tuturor membrilor comitetelor, antrenarea lor zi cu zi în munca practică de conducere și organizare. Aceasta se va putea realiza, numai dacă se va acorda o atenție deosebită pregătirii și desfășurării ședințelor de lucru ale comitetelor organizatorice regionale, raionale și orășenești.

Cuprinderea întregii munci pregătitoare începerii noului an, precum și urmărirea învățămîntului în cursul desfășurării ulterioare, necesită crearea și funcționarea aparatului de pe lîngă organele de conducere A.V.S.A.P., prin atragerea membrilor calificați — ofițeri de rezervă și pensionari, sergenți de rezervă, tehnicieni, ingineri, învățători, medici etc. Experiența a dovedit că dacă se acordă atenția cuvenită constituirii și completării secțiilor, se pot executa cu succes multiple activități ce se desfășoară în cadrul regiunilor și raioanelor.

În ultimă instanță, toate eforturile trebuie dirijate spre consolidarea organizațiilor de bază, îndeosebi a organizațiilor mari și cu perspective de creștere, întrucît acolo asociația își trăiește adevărata viață.

Chezășia unui bun început îl constituie activitatea de propagandă și agitație în jurul scopurilor și sarcinilor asociației. În cursul anului trecut, într-o serie de regiuni ca Galați, Oradea, oraș București și raioane ca Petroșani, oraș Arad, oraș Satu-Mare, oraș Turnu-Severin și altele, numărul și calitatea materialelor de agitație vizuală s-a îmbunătățit simțitor. Totuși, activitatea propagandistică n-a fost peste tot variată, iar în unele locuri s-a acordat o insuficientă atenție educării patriotice a membrilor.

În viitor, munca de propagandă și agitație va trebui să-și canalizeze mai mult eforturile pe linia intensificării educației patriotice a membrilor asociației; lecțiile, în orice specialitate, trebuie să constituie un prilej permanent de educație patriotică.

O atenție deosebită trebuie acordată scopurilor și popularizării asociației prin organele centrale și locale de presă, prin posturile de radioamplificare din întreprinderi și instituții, prin stațiile de radioficare locale, prin folosirea caravanelor cinematografice regionale etc.

Un rezultat al muncii de propagandă și agitație trebuie să-l constituie atragerea în rîndurile asociației a întregului tineret (băieți și fete) de la vîrsta de 16 ani, în special al utemiștilor.

Cuprinderea tuturor membrilor în formele de învățămînt necesită ținerea unei stricte evidențe. Întocmirea formelor de mutare a membrilor care pleacă și luarea în evidență a celor noi sosiți, trebuie să constituie o preocupare de seamă pentru comitetele organizațiilor de bază.

Numeroase sînt acțiunile ce preced deschiderea anului de învățămînt. Ghidul care ne poate ajuta să procedăm fără tatonări sau interpretări greșite, îl constituie documentele trimise de către conducerea asociației. De aici, rezultă sarcina prelucrării și însușirii lor temeinice de către activiștii comitetelor regionale și raionale în părțile ce le privesc, pînă la organizațiile de bază. Greșit s-a procedat în trecut cînd nu s-a comunicat pînă jos anumite dispoziții ce interesau, sau comunicarea deformată a unor instrucțiuni și îndrumări golite de conținutul lor real. Și tot greșit s-a procedat atunci cînd ele au fost transmise organizațiilor A.V.S.A.P., în copie, mecanic fără a le adapta condițiilor locale.

O sarcină importantă trasată pentru noul an de pregătire este îmbunătățirea calității învățămîntului. Pe această linie trebuie lucrat încă mult. În primul rînd se va da o mare atenție ținerii unor instructaje metodice bine pregătite, iar în cadrul desfășurării lor să fie prezentate metode și cunoștințe practice atrăgătoare. Majoritatea timpului destinat instructajelor să fie folosit pentru prezentarea lecțiilor practice, exercițiilor demonstrative și seminarizărilor.

Desigur că ridicarea calității învățămîntului este condiționată și de un corp de instructori bine pregătiți și de o bază materială bogată. Selecționarea, lămurirea și atragerea instructorilor calificați, implică o cunoaștere profundă a oamenilor și o stăruitoare muncă de convingere. Orice neglijență și întîrziere în asigurarea și buna pregătire a instructorilor va avea drept consecință nerespectarea datelor pentru începerea activității de pregătire, o demobilizare a membrilor dornici de a învăța, cu alte cuvinte un început defectuos.

Baza materială este cel mai bun agitator, pentru ca membrii să participe la diferitele activități ale asociației. Încă înainte de începerea programului de pregătire, cercurile trebuie să fie dotate cu materiale didactice și de instrucție care să asigure nevoile de predare. Realizările multor organizații de bază în acest domeniu, dovedesc că dacă se cere ajutorul organizațiilor de partid, conducerii întreprinderilor și organelor sindicale și se mobilizează membrii asociației, se pot crea baze materiale necesare, fără a angaja cheltuieli bugetare.

La baza ridicării calității muncii și a îndeplinirii la timp și în bune condiții a tuturor sarcinilor legate de începerea noului an de învățămînt, stă munca de control și îndrumare. Un control activ, permanent, vizînd toate aspectele muncii și la care să participe întreg activul salariat al comitetelor regionale și raionale, precum și un număr cît mai mare de activiști voluntari, va înlătura la timp eventualele lipsuri și greutăți ce se pot ivi inerent la început și chiar mai tîrziu.

Începerea noului an de învățămînt coincide cu deschiderea campaniei pentru alegerile organelor de conducere A.V.S.A.P. Rezultă că noi sarcini stau în fața activiștilor asociației. Pentru a le putea face față, se impune o planificare amănunțită, repartizarea concretă a sarcinilor pe oameni și îndeplinirea lor la termenele fixate.

Alegerile nu trebuie să constituie un pretext pentru încetinirea activității de pregătire ci, dimpotrivă. În focul muncii de pregătire se vor căli și evidenția activiști care merită să fie aleși în organele de conducere.

În anul 1957-1958, asociația trebuie să facă o cotitură calitativă, din toate punctele de vedere. Această cotitură se va putea vedea chiar de la început, dacă se va acorda atenția cuvenită pregătirii deschiderii noului an de învățămînt.

Prinosul recunoștinței NOASTRE

de Dem. COSTINESCU

Viața fiecărui stat, fiecărei națiuni e un lanț neîntrerupt de evenimente și fapte care poartă pecetea epocii săvîrșirii lor de către popor, pecetea caracterului conducătorilor de masă sau a creatorilor de frumos, oameni zămisliți din sînul poporului, precum și a acelor eroi anonimi care au chenăruit cu sînge și lauri filele cărții de aur a neamului.

Amintirea unora dintre ei, luptător fie cu spada, fie cu condeiul sau cu penelul pentru libertatea drepturilor celor mulți și obijduiți a ajuns, de cele mai multe ori, denaturată de cronicarii și criticii de artă burghezi, pînă în zilele noastre. Peste alții însă, s-a așternut, sau mai bine spus a fost așternut, cu bună știință, vălul tăcerii și al uitării.

Au trebuit să treacă ani grei de luptă și jertfe pînă cînd poporul muncitor luînd în propriile sale mîini puterea, să descuie toate sipetele în care burghezia îi ferecase elanurile și năzuințele-i firești.

Stăpîni pe munca lor și însetați de tot ce e frumos, oamenii muncii cărora buchea cărții nu mai le este acum străină au prins să cunoască adevărata față a istoriei patriei, adevărata artă și literatură.

Cu fiecare nou furnal dat în folosință, cu fiecare nouă sondă forată sau gospodărie agricolă nou înființată, cu fiecare școală, cămin cultural, dispensar sau casă de naștere, care s-au construit în vreun sătuc pierdut în vîrf de munte, sub poală de codru sau în sihla deltei, tot mai scumpă ne este patria, cu atît mai mare ne este recunoștința, cu atît mai adînc ne plecăm în fața memoriei acelora care s-au jertfit pentru seninul zilelor de azi.

Presărate de-a lungul și de-a latul țării, în orașele și satele noastre, stau mărturii ce, înfruntînd veacurile, ne vorbesc despre vitejia oamenilor care au străjuit aici, la poarta furtunilor.

Aproape nu este sat sau comună în care poporul să nu fi ridicat monumente spre slava eroilor săi, nu este oraș în care să nu existe imortalizați în piatră sau în bronz figuri de comandanți de oști, luptători, scriitori, pictori sau artiști care de-a lungul anilor au pus fărîme din sufletul lor la temelia Republicii noastre Populare, monumente ridicate pe locuri unde s-au dat bătălii și lupte pentru libertatea și independența poporului.

Multe din acestea, sînt bine întreținute și au în jurul lor brazde și flori, semn al recunoștinței și prețuirii urmașilor. Altele însă, sînt lăsate în părăsire și neîngrijite.

Cărui fapt se datorește aceasta? Nu sînt acolo oameni cărora să le vibreze sufletul de mîndrie la amintirea luptelor eroice purtate de înaintașii noștri? Oameni cărora versul lui Eminescu, proza lui Creangă, piesele lui Caragiale sau picturile lui Grigorescu să nu le fi încîntat inima și ochiul? Desigur că sînt. Atunci, de ce monumentele care amintesc peste vremuri chipurile și faptele lor sînt neglijate, uitate?

De curînd, sezisîndu-se de acest lucru, comitetul organizatoric oraș Iași a luat o frumoasă inițiativă. A hotărît să se ocupe de toate monumentele Iașului, el însuși un oraș monument. Și iată cum au procedat.

În primul rînd, au întocmit un plan concret de acțiune care a cuprins, printre altele, alcătuirea unei comisii, depistarea monumentelor care trebuie îngrijite precum și desemnarea organizațiilor de bază ai căror membri să se ocupe de acest lucru.

Faptele au urmat nemijlocit vorbelor. După cîteva zile, la sediul comitetului orășenesc s-au întrunit tovarășii: Agafiței Constantin director al Comisiei Monumentelor Istorice, Damian Ion președintele comitetului organizatoric oraș Iași, Vasilescu Aurel din partea comitetului regional, Petru Ion reprezentînd comitetul orășenesc U.T.M., Moruz Ecaterina de la Sfatul popular oraș, Turcu Constantin de la Arhivele Statului și Codrea Petru activist voluntar al asociației noastre.

Această comisie a luat în discuție fiecare punct din planul de acțiune și a stabilit atît monumentele cît și organizațiile de bază care se vor ocupa de îngrijirea lor. De asemenea, a fost fixată și data începerii acțiunii. Totodată, s-a hotărît și atragerea unui grup de oameni de litere sau profesori de istorie care să vorbească membrilor organizațiilor de bază despre însemnătatea eroului sau eroilor pe care monumentul îi imortalizează.

Primul monument ales pentru a fi îngrijit a fost acel închinat memoriei eroilor Sarjei de la Prunaru, căzuți în războiul din 1916-1918, iar prima organizație de bază care s-a angajat în această frumoasă și lăudabilă activitate a fost aceea de la Grupul școlar C.F.R.

Și, într-o după-amiază, în frunte cu tovarășii Cristea Vasile, Postuhov Ion, Racu Mircea și Dorneanu Petre, toți din comitetul organizației A.V.S.A.P. din școală, tinerii viitori șefi de tren, șefi de echipe „L" și mecanici de locomotive, purtînd cu ei lopeți și tîrnăcoape, vase cu flori și răsaduri și un gărduț de lemn vopsit au sosit la monument.

Înainte de începerea lucrului, tovarășul Codrea Petre a evocat celor prezenți faptele eroice ale ostașilor și ofițerilor Diviziei a 2-a de călăreți săvîrșite în luptele împotriva cotropitorilor nemți, după care lopețile și tîrnăcoapele au intrat în acțiune.

După cîteva ore, monumentul arăta altfel. Florile din ghivece și cele răsădite în brazdele proaspăt răsturnate, aleea de zgură roșie și gărduțul din jurul său, dovedeau că tineretul știe să cinstească memoria acelora care s-au jertfit pentru patrie și popor.

Numeroase alte organizații de bază s-au angajat să se îngrijească și de alte monumente și cimitire ale eroilor poporului nostru, căzuți pe cîmpul de luptă sau răpuși de gloanțele burgheziei, precum și de statuile scriitorilor și artiștilor noștri.

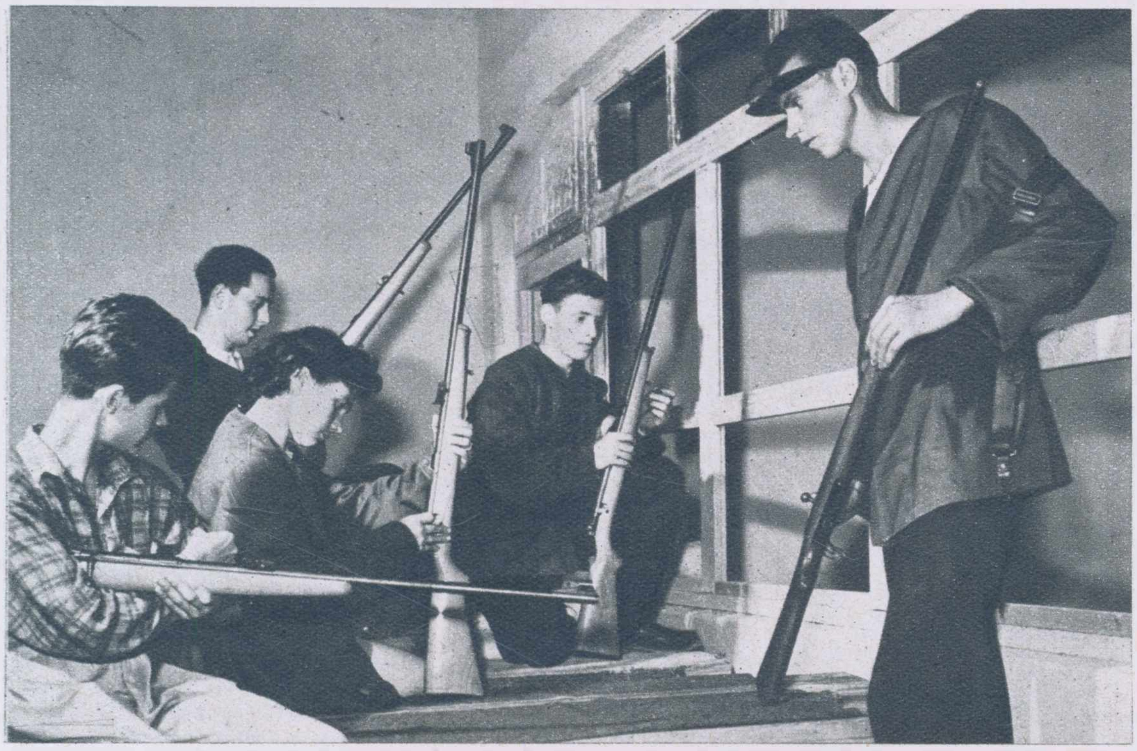
★

Acțiunea începută la Iași are o înaltă semnificație patriotică. Prin cinstirea memoriei eroilor, a oamenilor noștrii de seamă, se contribuie la educarea masei membrilor asociației în spiritul dragostei de patrie, un aspect al însăși scopului și sarcinilor asociației noastre.

Trecutul nostru devine astfel o carte permanent deschisă din care fiecare sorbim puteri noi în lupta pe care o dăm pentru făurirea vieții noi, în activitatea pe care o desfășurăm pentru însușirea de temeinice cunoștințe necesare apărării comorii revărsate de-a lungul și de-a latul țării noastre, precum și în, literatura și arta poporului nostru.

Inițiativa luată la Iași să constituie un imbold și un exemplu de urmat pentru toate organizațiile de bază ale asociației noastre de pe întreg cuprinsul patriei.

Un raid de PROPAGANDĂ

Înainte de a porni la drum e bine să ai armele verificate. La o asemenea operație procedează și membrii echipei de tir de la fabrica „Năvodul"

Popularizarea scopurilor și sarcinilor asociației noastre ca și propaganda cunoștințelor tehnice sînt sarcini permanente ale organelor și organizațiilor A.V.S.A.P.

Astfel de acțiuni trebuie întreprinse, cu deosebire, în legătură cu anumite evenimente, momente sau etape ale activității noastre. În acest caz, ele au o eficacitate sporită.

Un astfel de moment este începerea noului an de pregătire de asociație.

Cu această ocazie, trebuie întreprinse diferite acțiuni de popularizare a scopurilor și sarcinilor patriotice ale asociației; de asemenea, acțiuni de propagandă a cunoștințelor tehnice, de aviație și marină, în scopul ca, un număr cît mai mare de oameni ai muncii să intre în rîndurile asociației, să-și însușească cunoștințe de specialitate și să fie educați în spiritul patriotismului socialist.

Data începerii noului an de învățămînt coincide cu aceea a sărbătoririi zilei de 2 octombrie, Ziua Armatei noastre Populare.

Acestea au fost considerațiile care au determinat comitetul organizatoric A.V.S.A.P. al regiunii Galați să pregătească un raid de propagandă, la începutul lunii octombrie, într-unul din raioanele regiunii.

— Organizarea acestui raid a constituit o problemă de seamă pentru sectorul de propagandă al comitetului.

Folosind bogata experiență a D.O.S.A.A.F., raidul a fost pregătit cu multă grijă și acest lucru nu a fost o treabă ușoară.

Cu harta în față prin comunele raionului Bujor

Am întrebat pe tovarășul Strătilă Mircea, de ce a ales pentru efectuarea raidului acest raion și nu altul.

Răspunsul a venit așa cum îl transcriu mai jos:

— Acest raion, din motive pe care nu e cazul să le analizăm aici, întrucît vechea conducere a comitetului a fost deja înlocuită, era pînă nu de multă vreme, un raion codaș. Iată că, în ultimele luni, datorită orientării juste și muncii colective a biroului, activitatea de asociație s-a îmbunătățit simțitor. Să vă dau un exemplu. Numai în cîteva luni, în comunele Smulți și Văleni, comune complet cooperativizate, numărul membrilor A.V.S.A.P. a crescut, la fiecare din ele, cu cîteva sute. Acest lucru ne-a hotărît să ajutăm raionul Bujor să consolideze munca de asociație.

Și iată-ne gata să pornim în raid la Vîrlez, Smulți, Băleni, Cuca și alte comune din raion.

Cum s-a organizat acest raid de propagandă?

În biroul șefului sectorului respectiv, un activist voluntar inimos și bine pregătit ne-a ținut o interesantă lecție de... propagandă.

Tovarășul Cutelecu Ion a scos un dosar, în care se găseau nu mai puțin de 10-15 conferințe, lucrate de grupul de lectori al comitetului regional Galați. Răsfoind acest dosar atenția ne-a fost reținută de tematica diferită, stilul plăcut, convingător și conținutul interesant al acestor conferințe. Iată conferința care va fi ținută cu ocazia raidului: „Armata noastră Populară, strajă a cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor".

— Va fi ținută de unul din lectorii noștri. Am ales un tovarăș care vorbește frumos. Bineînțeles că nu vom ține conferința în fiecare comună.

— Raidul — intervine tovarășul Pompiliu Teodor, șeful Clubului auto-moto al regiunii Galați — va fi efectuat pe motociclete. Tineretul nostru iubește mult acest sport, pe care vrem să-l facem cunoscut și în rîndul tinerilor de la sate.

Vor pleca în raid 10-15 motocicliști din clubul nostru. Dintre ei, unii vă sînt cunoscuți: Jeni Pavlenco, clasată pe locul I la categoria fete, la concursul moto de regularitate și rezis-

Agitația vizuală are un rol important. În acest scop membrii Clubului auto-moto al regiunii Galați primesc materialul de propagandă pe care îl vor folosi în timpul raidului pe motociclete

(Urmare din pag. 3)

tență A.V.S.A.P., pe țară; apoi Carabăț Anton, Tănase Constantin și tînărul Felea Nicolae. Intenționăm ca, în comuna Băleni, să organizăm un concurs pe circuit închis. Socotim că va prezenta un interes deosebit pentru tinerii colectiviști. Nu ar fi exclus ca în acest an să înființăm în această comună un cerc moto. Cîștigurile tot mai mari pe care le obțin colectiviștii vor da posibilitatea — unora dintre ei — să-și cumpere motociclete.

În acest moment sună telefonul.

Tovarășul Strătilă a ridicat receptorul.

— Tovarășul Lupu... ne spune, după ce a terminat convorbirea, de la direcția regională cinematografică. E vorba tot despre raid. Vom avea cu noi una din caravane și filmul „Mitrea Cocor".

Am aflat apoi că va mai pleca în raid și echipa de trăgători de la fabrica „Năvodul" împreună cu instructorul Rodmaier Constantin. În unele sate, se vor ține lecții model de tir, după care echipa va face demonstrații și va organiza întreceri între tinerii țărani. De multă vreme echipa se antrenează sub supravegherea antrenorului Coșuleanu Teodor.

— Tovarăși, ni se adresează tovarășul Mircea Strătilă, nu uitați să notați că vom avea cu noi și un grup de agitatori, dintre cei mai vechi și mai activi membri A.V.S.A.P. de la D.R.N.F.G., în frunte cu Ignat Ștefan, vicepreședintele organizației.

Vom lua afișe, panouri, lozinci, iar acolo unde ne vom opri agitatorii vor organiza întîlniri cu tinerii din comună, convorbiri pe teme de asociație. În unele locuri, acolo unde vom găsi țărani pe cîmp, le vom da o mînă de ajutor. Printre tovarășii care merg cu noi, avem și tractoriști, care s-au pregătit în cadrul asociației.

Și acum... la drum!

Organizarea acestui raid nu a fost lipsită de greutăți.

În primul rînd, era vorba de un număr destul de mare de oameni care urmau să se deplaseze.

A fost apoi nevoie de mașini, carburanți, materiale de agitație și un program de desfășurare dinainte stabilit în cele mai mici amănunte.

Interesant este faptul că la organizarea acestui raid au contribuit, deopotrivă, activiști și membri A.V.S.A.P., din diferite ramuri de pregătire.

Interesanta convorbire cu activiștii sectorului de propagandă al comitetului regional A.V.S.A.P.—Galați, s-a încheiat urîndu-le „Spor la... drum!"

VLAD ȚEPEȘ

de Gheorghe PĂTRAȘCU

Boierii care unelteau scoaterea din domnie a lui Vlad Țepeș sînt chemați la un ospăț și apoi omorîți

Vlad Țepeș și solii turci (pictură de Theodor Aman)

Către mijlocul anului 1456, crainici domnești și clopotele bisericilor din tîrgurile Țării Romînești vesteau norodului început de domnie nouă. Pe tronul țării se urcase Vlad, pe care poporul avea să-l poreclească în curînd și „Țepeș", după faptele sale ce au umplut de groază pe dușmani și i-au purtat faima de-a lungul veacurilor.

Ce va fi gîndit și cum a primit norodul truditor vestea schimbării domniei, nu putem ști, căci cronicile vremii nu pomenesc despre asemenea gînduri și păreri. Schimbarea domnilor era doar socotită ca o treabă a boierilor; cine și-ar fi bătut capul să întrebe ce gîndește țărănimea și meșteșugarii tîrgurilor. Țărănimea pe care boierii nu se sfiau s-o socotească și chiar s-o numească „prostimea", era datoare să-și plece capul în fața boierilor, să le dea dijma, să le facă zilele de clacă hotărîte după bunul plac al acestora și să plătească, pe deasupra, ca și negustorii și meseriașii, dijmele și birurile pentru visteria domnească.

După domnia lui Mircea cel Bătrîn (1386-1418) — cînd țara trăise vremuri de glorie, oarecare înflorire și statornicie — urmaseră ani de grele suferințe și umiliri. Țara era sfîșiată de necontenite certuri și lupte pentru tron.

Și ce era mai rău încă, cei ce se luptau să ajungă pe tronul țării și boierii care-i sprijineau, apelau adesea la ajutor străin. Fiind Țara Romînească vecină cu Turcia și Ungaria, cei ce rîvneau la tron cereau sprijinul sultanului sau a craiului unguresc și năvăleau în țară cu oști străine, alungînd pe fostul domn sau retezîndu-i capul, de-l puteau prinde viu.

Fiecare schimbare de domnie aducea jale și prăpăd. Oștile străine cotropeau și prădau țara. Domnul care izbutea să ocupe tronul, devenea vasalul sultanului sau craiului unguresc, care-l înscăunau, datorindu-i în schimb închinare, daruri, plăți pentru ajutorul cu oaste și tribut anual; iar pe boierii care-l ajutaseră, trebuia să-i răsplătească „domnește" dăruindu-le moșii și sate de iobagi, punîndu-i în dregătorii și dîndu-le tot felul de privilegii.

Și cum putea noul domn plăti toate aceste obligații, altfel decît din truda „prostimii"? De aceea, la fiecare schimbare de domnie, biruri tot mai mari apăsau din greu pe spinarea țărănimii și a tîrgoveților meseriași sau negustori.

Ce rînduială a găsit Vlad Țepeș la urcarea lui pe tron este lesne de înțeles.

Turcii, stăpîni în Peninsula Balcanică, ocupaseră și cetățile de pe malul romînesc al Dunării, Turnu-Severin, Giurgiu și Brăila, de unde cete prădalnice ale armatei turcești năvăleau peste așezările romînești. Domnitorii slabi dinaintea lui Vlad Țepeș, se legaseră să plătească anual sultanului, nu numai tribut în bani, ci și 500 copii pentru corpul ienicerilor. Capitala și celelalte tîrguri ale țării mișunau de samsari și cămătari străini, care trăiau pe spatele țării și din truda norodului.

Meseriașii și negustorii tîrgurilor, sărăciți de dări, erau lăsați pradă răufăcătorilor și tîlharilor. Aceștia într-atît se înmulțiseră, încît negustorii străini nu mai aveau curajul să-și poarte mărfurile pe drumurile fără pază ale Țării Romînești. Din cauza lipsei statorniciei și ordinei, se umpluseră tîrgurile țării de oameni fără căpătîi și cerșetori, care ziua se milogeau iar noaptea se dădeau la fărădelegi și hoții.

Ajuns pe tronul țării, Vlad a văzut limpede ce avea de făcut. Și-a dat seama că prin blîndețe sau cu jumătăți de măsură nu va putea izbîndi. De aceea, trecînd la fapte, nu a cunoscut nici mila și nici îndu-

rarea. Dușmanii l-au acuzat, pe acea vreme, de cruzime fără seamăn. Dar toate execuțiile și schingiuirile poruncite de el, își aveau un rost, acela de a scăpa țara de dușmani, de a îndrepta răul, de a întrona dreptatea și liniștea în țară.

★

Pentru a putea împlini țelurile pe care le urmărea, Vlad Țepeș pornește, de îndată ce s-a urcat pe tron, la organizarea armatei.

Ordinea și rînduiala în țară a început-o prin suprimarea acelor boieri despre care știa că uneltesc scoaterea lui din domnie. I-a chemat la o adunare — după unele izvoare, cam vreo cinci sute de boieri — și i-a omorît, pînă la unul.

Pentru stîrpirea răufăcătorilor și hoților a luat cele mai drastice măsuri, pedepsind cu tragerea în țeapă nu numai pe tîlhari și pe hoți, ci și pe dregătorii necinstiți. Spre a scăpa țara de trîntori și cerșetori, se zice că i-a adunat pe toți, i-a ospătat bine și apoi i-a închis și le-a dat foc.

Vlad Țepeș a sprijinit dezvoltarea comerțului Țării Romînești. Avutul negustorilor și căile de comerț fiind asigurate contra jafului, au luat avînt schimburile economice cu negustorii de peste hotare și transporturile de mărfuri prin țară.

Legenda din popor arată că într-atît se stîrpise hoția pe vremea lui Țepeș, încît punga sau mărfurile de le lăsai peste noapte în drum, nimeni nu se atingea de ele.

Dezvoltarea comerțului și înviorarea economică a tîrgurilor aducea și o îmbunătățire economică în viața satelor. În plus, frica boierilor de pedepsele lui Țepeș mai punea un oarecare frîu abuzurilor și nedreptăților acestora față de țărănime.

În ceea ce privește politica față de puterile vecine, Vlad Țepeș și-a dat seama că atît turcii cît și craiul unguresc, urmăresc fiecare să aibe Țara Romînească drept vasală. A lupta contra amîndurora nu era cu putință. Și cum povara birurilor pretinse de turci apăsau din greu pe spatele poporului, Țepeș se hotărăște să mențină raporturi de prietenie și bună vecinătate cu ungurii, cu ajutorul cărora venise la domnie, și să înlăture, prin luptă, pericolul turcesc. De aceea, Țepeș se pregătește să înfrunte pe turci, despre care aflase că urzesc scoaterea lui din domnie.

În adevăr, sultanul Mohamed al II-lea se înverșunase contra lui Țepeș, fiindcă acesta de la urcarea pe tron, refuzase să mai plătească tributul anual în bani și copii. Spre a nu se mai încurca într-un război cu Țepeș, care putea fi ajutat de unguri, sultanul plănui să-l prindă prin vicleșug, împuternicind pentru aceasta pe un grec numit Catavolinos. Acesta veni la Țepeș să-l invite la Giurgiu pentru ca împreună cu demnitarii turci, să statornicească linia de hotar. Țepeș înțelese că i se întinde o cursă și se dovedi mai isteț decît Catavolinos. Primi să meargă, însoțit — așa cum i se indicase — numai de o ceată de curteni; mai mult, spre a înșela la rîndu-i pe Catavolinos, porni și cu tributul în bani și chiar cu 50 de copii. În taină însă, Țepeș poruncise să fie urmat de o parte din oastea sa.

La Giurgiu, vicleșugul pus la cale de Catavolinos se dete pe față; gărzile turcești, sub comanda lui Hamza, begul de Nicopole, înconjurară pe Țepeș și suita lui. În acel moment, interveni însă oastea lui Țepeș și turcii împreună cu Hamza și Catavolinos fură prinși, duși la Tîrgoviște și trași în țeapă.

Țepeș ocupă cetatea Giurgiului, trece cu oastea la sud de Dunăre, pustiind satele și cetățile ocupate de turci. În scrisoarea trimisă de Vlad Țepeș lui Mateiaș, regele Ungariei, la 11 ianuarie 1462, se arată că, în această acțiune, dusă la sud de Dunăre, au fost uciși 24.693 de turci.

O astfel de purtare îndrăzneață din partea domnului muntean, a înverșunat și mai mult pe sultanul Mohamed al II-lea. În primăvara anului 1462, el pornește spre Dunăre cu o armată, care număra — după cum scrie o cronică grecească — pînă la 250.000 oșteni.

Țepeș nu avea decît oastea țării, în total vreo 10.000 de oameni, din care cea mai mare parte călăreți. O luptă în cîmp deschis, contra puhoiului turcesc, nu avea sorți de izbîndă; de aceea Țepeș se hotărăște să ducă o luptă de hărțuială și slăbire a forțelor invadatoare. După ce turcii trec Dunărea, oastea lui Țepeș lovește în cîteva rînduri coloanele inamice; locul fiecărei ciocniri era ales cu grijă de Țepeș, acolo unde mulțimea turcilor n-avea cum să se desfășoare și unde repeziciunea, îndrăzneala și vitejia călăreților munteni pricinuiau dușmanului pierderi mari.

Într-o noapte întunecoasă, oastea romînească a atacat, prin surprindere, tabăra turcească; Țepeș, care lupta în fruntea călăreților săi, urmărea să ajungă la cortul sultanului, spre a-l omorî. Atacul neașteptat, îndrăzneala și vitejia oștenilor lui Țepeș, la care se adaugă întunericul nopții, într-atît a înfricoșat și zăpăcit pe turci, încît la început se lăsau măcelăriți, necutezînd să înfrunte pe munteni; iar cînd s-au dezmeticit și au început să lupte, se ucideau între ei, fără a-și da seama că Țepeș și oștenii lui se retrăseseră. Pierderile turcilor, în acea noapte, au fost mari; unele izvoare, chiar turcești, socotesc că aproape 100.000 de turci au fost uciși și răniți.

Copleșit de superioritatea numerică a turcilor, lipsit de sprijinul țărilor vecine și a unei părți din boierime, care s-a dovedit a fi lașă și trădătoare, Vlad Țepeș este nevoit să se retragă, în august 1462, la nord de munți, în Transilvania, unde așteaptă să primească ajutor, în oaste, de la Matei Corvin, regele Ungariei.

Abia după 14 ani, în noiembrie 1476, Vlad reușește, cu ajutorul lui Ștefan cel Mare și Matei Corvin, să ocupe din nou tronul Țării Romînești, de pe care fusese izgonit Laiotă Basarab, slugă plecată a turcilor.

A doua domnie a lui Țepeș nu ținu decît o lună. O oaste turcească pătrunde prin surprindere în țară, aducînd din nou la domnie pe Laiotă. Țepeș împreună cu mica gardă pe care i-o lăsase Ștefan se luptară vitejește, dar fură copleșiți și măcelăriți.

Astfel luă sfîrșit viața plină de trudă și zbucium a lui Vlad Țepeș.

Pentru o dreaptă judecare a faptelor lui Țepeș și a ceea ce a izbutit să înfăptuiască în scurta lui domnie, mai de preț ne sînt nouă legendele și narațiunile păstrate de popor, decît defăimările scrise de unii istorici despre el. Poporul nostru l-a socotit pe Vlad Țepeș ca pe un domn viteaz care a urmărit să ridice prestigiul țării, avînd curajul să înfrunte puterea turcească; un domn hotărît și energic care a restabilit ordinea în țară; un domn aspru dar drept, care nu a îngăduit lenea și dezmățul și nici nedreptatea din partea celor avuți față de cei săraci.

9 septembrie 1944
Ziua eliberării poporului bulgar

A doua jumătate a lunii august 1944 a constituit o perioadă de zdrobitoare lovituri pentru armata hitleristă. În urma operației de la Iași-Chișinău, ofensiva armatei sovietice continua să se dezvolte într-un ritm fulgerător, avînd drept scop imediat eliberarea Romîniei de sub jugul fascist.

În țara noastră, sub conducerea Partidului Comunist Romîn se dezlănțuise insurecția armată, care la 23 August a răsturnat dictatura militaro-fascistă. Partidul Comunist înfăptuise acțiunea coordonată a forțelor patriotice populare, a soldaților, ofițerilor și generalilor patrioți din armată, acțiune care a dus la ieșirea Romîniei din războiul hitlerist și la întoarcerea armelor împotriva Germaniei fasciste.

În aceste condiții, guvernul profascist din Bulgaria declară „completa neutralitate" a țării. Această „neutralitate nu constituia însă decît un act de trădare a guvernului Bagreanov, un ajutor camuflat ce se oferea Germaniei hitleriste, căreia i se dădea libertatea să-și manevreze forțele armate după bunul plac.

La 30 august, guvernul U.R.S.S. făcea cunoscut guvernului bulgar să ia imediat măsuri de interzicere a trecerii trupelor hitleriste de pe teritoriul Bulgariei, în Romînia. Dar, după cum era de așteptat,

(Continuare în pag. 6)

Valea trandafirilor

guvernul fascist aflat la conducerea ţării, nu a luat o astfel de măsură.

În aceeaşi perioadă însă, mişcarea populară de eliberare din Bulgaria lua o amploare tot mai mare, intrînd în faza finală. Sub conducerea Partidului Comunist Bulgar, masele populare încep lupta împotriva ocupanţilor hitlerişti şi a clicilor aflate la conducerea ţării. În regiunea Sofia, în Capitală, în regiunile Plovdiv şi Burgas numărul comitetelor Frontului Naţional Popular era în continuă creştere. Către începutul lunii septembrie 1944, peste 670 comitete ale Frontului Naţional Popular activau pe teritoriul Bulgariei. Populaţia se înarma, numeroşi ostaşi, ofiţeri şi chiar unităţi întregi treceau în rîndurile partizanilor.

În directiva secretă a C. C. al P.C.B. se arăta că, după capitularea Romîniei, Bulgaria a rămas complet izolată şi că guvernul Bagreanov a înrăutăţit relaţiile cu Uniunea Sovietică. Întreg poporul, întreaga armată — se spunea în directivă — trebuie să se ridice la luptă hotărîtă pentru a rupe definitiv cu Germania fascistă, pentru alungarea cotropitorilor, pentru formarea unui guvern al Frontului Popular. Pentru înfăptuirea neîntîrziată a directivelor se trasează drept sarcină imediată tuturor organizaţiilor de partid să treacă neîntîrziat la organizarea grevelor şi demonstraţiilor în fabrici şi în uzine; detaşamentele de partizani să întreprindă acţiuni active împotriva cotropitorilor; pe întreg teritoriul să se organizeze trecerea unităţilor militare în rîndul partizanilor, cu sprijinul cărora să se pună mîna pe putere în oraşe şi sate.

Un ordin asemănător a fost dat şi de Statul Major al Armatei de Eliberare.

Desfăşurarea cu succes a operaţiunilor ofensive din Romînia şi amploarea luată de mişcarea populară antifascistă a avut drept urmare demisia guvernului Bagreanov. Reacţiunea încerca totuşi să se menţină la putere; se formează astfel un nou guvern, aşa-zis al „opoziţiei democraţiei" sub conducerea lui Muraviov, ceea ce însemna de fapt, continuarea colaborării cu hitleriştii.

Ca o primă măsură, noul guvern interzice libertatea de acţiune a Frontului Popular. Criminali notorii sînt puşi la adăpost. Numai în timp de şase zile guvernul Muraviov masacrează peste 100 partizani. Pe timpul demonstraţiilor, sînt ucişi zeci de patrioţi nevinovaţi.

Cu aceeaşi făţărnicie ca şi guvernul precedent, noul guvern asigură guvernul sovietic de „neutralitatea deplină a ţării". Ca şi în trecut, noua „neutralitate" servea însă aceluiaşi scop: libertatea de acţiune Germaniei hitleriste.

Faţă de această situaţie, la 5 septembrie 1944, guvernul sovietic înmînează ambasadorului bulgar la Moscova o notă prin care se arată că Uniunea Sovietică nu mai poate tolera ca Bulgaria să ajute în realitate Germaniei; că era de aşteptat ca, urmînd exemplul Romîniei şi Finlandei, să rupă definitiv cu Germania fascistă şi să se alăture cu toată hotărîrea coaliţiei antihitleriste. În încheiere, în notă se arăta că guvernul sovietic consideră imposibilă menţinerea unor relaţii normale şi că, începînd din aceeaşi zi, se considera în stare de război cu Bulgaria.

Declararea războiului de către U.R.S.S., Bulgariei, la 5 septembrie 1944, a avut o importanţă deosebită asupra evenimentelor ce au urmat. Intrarea armatei sovietice pe teritoriul Bulgariei nu constituia însă un război în adevăratul sens al cuvîntului. Poporul bulgar aştepta pe ostaşii sovietici ca pe adevăraţii săi eliberatori.

Ţinînd seama de condiţiile create, la 5 septembrie, C. C. al P.C.B. elaboră planul insurecţiei armate, stabilind locul şi data loviturii principale.

În ziua de 6 septembrie 1944, P.C.B. lansează un manifest, prin care se cerea ca, faţă de situaţia creată să se treacă la acţiuni hotărîtoare, îndemnînd poporul să se ridice imediat pentru răsturnarea guvernului reacţionar.

În cele mai importante centre ale ţării au început grevele şi demonstraţiile. La 8 septembrie, poporul, adunat în faţa închisorii din Plevna, eliberează deţinuţii politici. La Plevna şi Sliven au loc ciocniri între demonstranţi şi trupele guvernamentale.

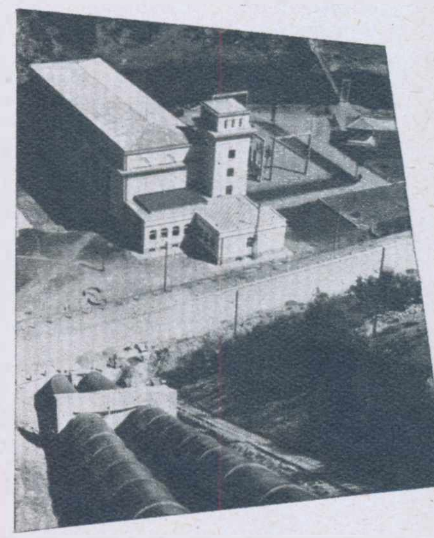
Detaşamentele de partizani (1 divizie, 2 brigăzi şi 38 detaşamente) acţionau pe întreg teritoriul. În perioada între 5 şi 9 septembrie 1944, numeroase unităţi trec în rîndurile partizanilor, a căror efective se ridicau la peste 30.000.

În zonele eliberate se instituia puterea Frontului Popular. Pînă la 8 septembrie, ofensiva partizanilor reuşeşte să curete complet de cotropitori raioanele Pazargic, Panaghiuriste, ţinutul Rodopilor şi Srednegonie, regiunile Svicov, Ferdinandovsc, precum şi oraşele Gabrovo şi Lucoviţ. În aceeaşi zi, trupele sovietice intrau pe teritoriul Bulgariei, eliberînd oraşele Ruse, Silistra, Dobrici, Varna, iar la data de 9 septembrie Razgradul, Şumla şi Burgasul.

Concomitent, patrioţii bulgari, sub conducerea partidului, pornesc şi ei la asaltul hotărîtor. În Sofia se dezlănţuie insurecţia armată. Detaşamentele de partizani taie toate drumurile de acces către Capitală şi pun stăpînire pe ministere, presă şi radiodifuziune. La radio a fost difuzată declaraţia noului guvern al Frontului Popular.

„Furtuna revoluţiei — spunea Gheorghi Dimitrov — izbucni cu forţe uriaşe, încît ea mătură din cale orice încercare de rezistenţă din partea grupurilor reacţionare fasciste".

La 16 septembrie, în entuziasmul de nedescris al poporului, armata sovietică eliberatoare îşi făcea intrarea în capitala Bulgariei.

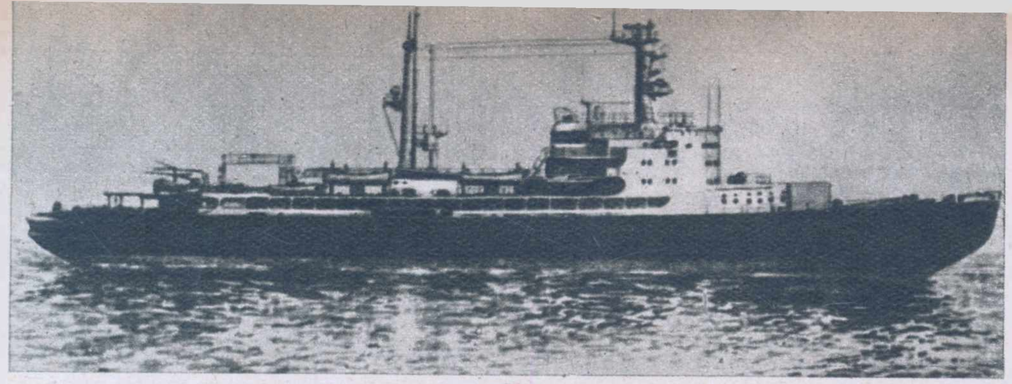

Hidrocentrala „Pasarel" care face parte din sistemul barajului „Stalin"

În istoria poporului frate bulgar se crease o cotitură hotărîtoare. Păşea acum într-o eră nouă — era libertăţii şi independenţei reale, era unei democraţii adevărate.

Doi ani mai tîrziu, un nou eveniment de însemnătate istorică se înfăptuieşte la sud de Dunăre. La 15 septembrie 1946 — poporul muncitor, forţele patriotice, conduse de partid, proclamă Republica Populară Bulgaria. De acum, în viaţa poporului bulgar se deschide o nouă filă a istoriei: construirea socialismului, a unei vieţi noi, fericite, pentru cei ce muncesc. An de an, oamenii muncii din R. P. Bulgaria obţin tot mai numeroase succese pe toate fronturile economiei, culturii şi artei.

R. P. Bulgaria este astăzi alături de Uniunea Sovietică, marea Chină Populară şi celelalte ţări de democraţie populară, un factor activ al măreţului lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului.

PRIMUL SPĂRGĂTOR DE GHIAȚĂ ATOMIC

de ing. Gh. MIHĂILESCU și
ing. M. DIACONESCU

Încă de la descoperirea ei, folosirea energiei atomice a devenit una dintre cele mai importante probleme mondiale. Uniunea Sovietică a pornit de la bun început pe linia folosirii ei în scopuri pașnice și, în iunie 1954, prima centrală atomo-electrică din lume intră în funcțiune.

Aplicațiile energiei nucleare fiind extrem de variate, au interesat și tehnica navală. Din nou, Uniunea Sovietică este aceea care începe construcția primului spărgător de gheață din lume, cu propulsie nucleară.

Problema deblocării de ghețuri a intrărilor în porturi cît și a creării de drumuri accesibile pentru navigația vaselor de pasageri și mărfuri în mările și oceanele înghețate, prezintă o deosebită importanță pentru economia Uniunii Sovietice, ale cărei țărmuri, pe o lungime de aproape 10000 km, sînt udate de Oceanul Înghețat de Nord și de alte mări înghețate. Poziția geografică și condițiile meteorologice grele fac ca, o mare parte a anului, multe bazine de apă nordice să fie acoperite cu banchize de gheață greu de străbătut.

Desigur că înfruntarea ghețurilor necesită un spărgător foarte puternic, cu un corp deosebit de rezistent și cu o mare autonomie în marș. Ori, principalul neajuns al actualelor spărgătoare de gheață, îl constituie tocmai mica autonomie de care dispun. Astfel, un spărgător de gheață la care 30% din greutatea navei o constituie rezerva de cărbuni, are o autonomie de numai 20 de zile, după care nava trebuie să-și completeze cantitatea de combustibil necesară. Pe de altă parte, ambarcarea unei cantități prea mari de combustibil la bord, nu permite instalarea unor mașini mai puternice, de o anumită greutate, și nici construcția corpului cu table suficient de groase (deci grele), limitînd astfel posibilitățile navei în spargerea unei ghețe de o anumită grosime. Rezolvarea acestor probleme s-a obținut prin folosirea propulsiei nucleare.

Micșorînd considerabil greutatea combustibilului necesar, s-a creat un disponibil serios de greutate care permite construirea unei nave cu un corp foarte rezistent și amplasarea unei instalații de propulsie cu o putere superioară celor de pînă acum.

Spărgătorul de gheață atomic, aflat actualmente în construcție, va avea următoarele caracteristici: deplasament complet 16000 t, putere 44000 CP, lungimea navei 134 m, lățimea navei 27,6 m, viteza navei în apă curată 18 noduri.

Din simpla enumerare a acestor date, se poate vedea imediat că el va fi cel mai mare spărgător de gheață oceanic din lume, depășind considerabil ca deplasament și putere, tot ce s-a realizat pînă în prezent. Astfel, este de două ori mai mare și mai puternic decît ultimul tip de spărgător de gheață american „GLACIER" care are la un deplasament de 8000t. o putere instalată de 22000 CP și care este considerat la ora actuală ca cel mai puternic și mai reușit dintre spărgătoarele de gheață existente.

Cu o autonomie de 12 luni, spărgătorul de gheață — care va purta numele marelui Lenin — va putea să înconjoare de 5 — 6 ori Ecuatorul, fără să aibă nevoie a-și reîmprospăta combustibilul necesar.

Pentru a ne da seama și mai bine de avantajul propulsiei atomice, trebuie să menționăm că, dacă ar fi avut instalație turboelectrică cu păcură, la o autonomie în plin marș de numai 16 zile — deci de peste douăzeci de ori mai mică decît cea asigurată de propulsia atomică — spărgătorul de gheață n-ar fi putut avea, la deplasamentul său și la dimensiunile sale, decît mașini cu o putere de circa 30000 CP (aproximativ 2/3 din puterea instalată la spărgătorul de gheață atomic). Dispunînd de un motor mult mai puternic, spărgătorul va putea acționa în orice parte a Arcticei, mărindu-și perioada de navigație în aceste ape.

Aparatul propulsor al navei va fi realizat printr-o instalație turboelectrică, care se compune, după cum se poate vedea în figura 1, din doi reactori nucleari răciți cu apă sub presiune, un cazan de vapori (schimbător de căldură), trei turbogeneratoare (turbine de aburi care acționează generatoare de curent continuu), un condensator pentru vaporii care au lucrat în turbine și trei electromotoare care acționează elicele, alimentate cu curent electric produs de centrala electrică.

In reactori, prin dezagregarea combustibilului nuclear, se produce căldură, care este preluată de un circuit de apă sub presiune. Aceasta, ajungînd la cazan, produce vaporizarea altui circuit de apă, similar ca la orice căldare marină. Cazanul de vapori are rolul unui schimbător de căldură.

Consumul acestei instalații va fi, în 24 de ore, de numai 45 gr material fisionabil, față de 70 de tone de păcură, cît ar consuma un aparat motor de tip clasic, de aceeași putere.

In rest, instalația este asemănătoare cu cea întîlnită pe navele acționate cu propulsie turbo-electrică.

In cazul spărgătorului atomic sovietic, aburii produși în cazanul de vapori susmenționat, se duc la 3 turbogeneratori care produc curent continuu la o tensiune de 1200 V. Puterea electrică dezvoltată se transmite mai departe la 3 electromotoare, cuplate direct cu axele elicelor navei. Electromotorul din centru va absorbi jumătate din puterea totală dezvoltată de turbogeneratoare, iar cele din borduri numai cîte 1/4 din aceeași putere.

Trebuie remarcat că în această situație, electromotorul central de 20000 CP, va fi cel mai puternic motor electric de curent continuu instalat pînă în prezent pe o navă. Ca să ne dăm și mai bine seama de acest lucru, îi dăm principalele caracteristici și anume: greutatea 180 tone, lungimea 7,3m, diametrul 4,4 m.

O problemă deosebit de importantă o constituie și protecția personalului împotriva efectelor dezagregării nucleare din reactori. In acest sens, s-a prevăzut conducerea de la distanță a reactorilor și permanenta observare a funcționării lor, de la un post special. Pe de altă parte, reactorii nucleari și cazanele cu aburi, care sînt așezate la pupa navei, sînt înconjurate cu o carcasă masivă de beton și fontă, care împiedică radiațiile radioactive.

Manevra navei, adică marșul înainte și înapoi, la diferite viteze, se realizează prin variația curentului, respectiv inversarea polilor, la electromotoarele de la pupa, care acționează elicele.

Existența unei centrale electrice cu o putere atît de mare (care ar putea alimenta cu curent 1/3 din orașul București), permite desigur și o electrificare completă a navei. Astfel, la bord va avea peste 300 km cabluri electrice și cel puțin 500 electroconsumatori, totul fiind automatizat și cu comandă de la distanță. Compartimentele de locuit cît și cele de serviciu vor fi iluminate de lămpi cu luminescență care au un bun randament și care sînt foarte indicate în condițiile nopților polare, deoarece asigură o lumină similară cu lumina zilei.

Nava este dotată cu cele mai moderne laboratoare și instalații precum și cu confortabile amenajări pentru locuit avînd pe lîngă cabine și careuri, sală de lectură, club, salon de fumat, salon muzical, cabinet medical, instalații frigorifere.

De asemenea, nava va avea cea mai modernă aparatură de navigație ca: pilot automat, girocompase, sonde ultrason, trasoare de drum, radiolocatoare, stații de T.F.F. etc., putînd ține legătura cu orice navă, avion sau stație de pe uscat. Aparatele automate vor asigura în perfecte condiții navigația pe timp de ceață și în noaptea polară, semnalînd din timp prezența sau apropierea icebergurilor.

Pentru explorarea regiunilor prin care va naviga, spărgătorul de gheață are la bord 2 elicoptere adăpostite într-un hangar special. De asemenea, pentru spargerea gheții, are dispozitive la prova și pupa, prin care vor putea lansa torpile speciale pentru spargerea ghețurilor. La prova este prevăzut și cu o elice pentru aspirarea apei de sub stratul de gheață.

Spărgătorul de gheață este o construcție sudată, cu un corp format dintr-un oțel cu o rezistență superioară față de oțelurile obișnuite. Pentru a ne da mai bine seama de soliditatea corpului navei, menționăm că grosimea tablelor bordajului la centru este de 32 mm, ajungînd în extremitățile prova-pupa, pînă la 52 mm. Uriașa etravă a navei cîntărește 26 tone iar etamboul 83 tone.

Inainte de a se trece la construcția propriu-zisă, s-au făcut machete pentru toate agregatele respective, spre a se putea ajunge la o cît mai bună amplasare a lor la bordul navei.

In prezent, în șantierul din Leningrad de la gurile Nevei, unde se află în curs de construcție spărgătorul de gheață atomic, corpul navei este aproape gata.

Constructorii spărgătorului de gheață atomic „V. I. LENIN" accelerează ritmul lucrărilor, depunînd toate eforturile pentru a asigura terminarea navei pînă la 7 Noiembrie, în cinstea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Prin construirea primului spărgător de gheață atomic din lume ce se prezintă în ansamblu ca cea mai modernă realizare din domeniul naval, oamenii de știință și tehnicienii sovietici obțin o nouă victorie în opera de folosire a energiei nucleare în scopuri pașnice.

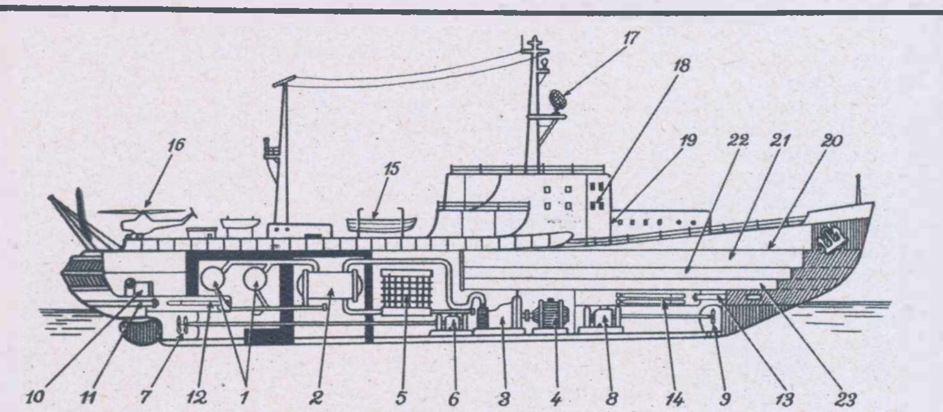

Fig. 1 — Schema de amenajare a spărgătorului de gheață cu propulsie atomică

1 — reactori nucleari; 2 — generatori de aburi; 3 — turbine; 4 — generatori electrici; 5 — condensatori; 6 — electromotoarele elicelor din pupa; 7 — elice; 8 — electromotorul elicei din prova; 9 — elicea prova; 10 — mașina cirmei; 11 — tuburi lans-torpile; 12 — torpile pentru spargerea gheții; 13 — tuburi lans torpile; 14 — torpile pentru spargerea gheții; 15 — bărci de salvare; 16 — elicopter; 17 — antenă radiolocator; 18 — comanda de navigație; 19 — post central de comandă; 20 — cabine pentru echipaj; 21 — laboratoare; 22 — ateliere; 23 — provizii.

O DUPĂ AMIAZĂ

LA CLUBUL NAUTIC TIMIŞOARA

de Al. CALISTRAT

Am pornit-o devreme, după-amiază, de-a lungul Begăi. Cerul strălucitor se oglindea în apele canalului, îmbinîndu-şi siniliul cu unduirea verde, pe care o transforma în smarald topit. Din cînd în cînd, oglinda mişcătoare a apei era brăzdată de schifuri zvelte, întocmai unor uriaşe libelule cafenii. Ici şi colo, apăreau vaporaşe care se mişcau greoaie, ca nişte cărăbuşi acvatici. Te prindea mirarea văzînd cum pe îngustimea canalului îşi găseau loc toate şi mai ales măiestria cu care se strecurau în ordine perfectă ambarcaţiunile sportive.

— De unde sînt toate bărcile astea? — l-am întrebat pe un tînăr care se oprise tot atît de admirativ alături de mine.

— Bărci?

O uşoară dar politicoasă nuanţă de ironie punctează replica tînărului.

— Vă înşelaţi tovarăşe! Astea nu sînt bărci, ci schifuri. Cea de mai departe e o şalupă, dincolo e un caiac, iar cel de alături o canoe...

— Hm! evident, evident, am căutat eu să fac faţă avalanşei de amănunte, cărora le dasem numele generic de barcă. M-ar interesa însă să ştiu ale cui sînt!

— Ale Clubului regional nautic A.V.S.A.P. — Timişoara!

Am cerut amănunte asupra sediului clubului, hotărît să-l vizitez.

— Nimic mai simplu! O luaţi în aval, viraţi apoi spre tribord, mergeţi încă zece minute cu vîntul în spate şi acostaţi!

Mi-am privit lung interlocutorul. Nu-şi bătea de loc joc, ci vorbea cu toată seriozitatea anilor lui. M-am simţit dator să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

— Sînteţi marinar?

— Nu, nu încă. Întîi să-mi termin şcoala. Dar sînt membru al clubului nautic, deoarece am terminat cursurile cercului de marinărie din şcoala noastră.

— Nu te supăra, dar indicaţiile pe care mi le-ai dat, nu-mi spun prea multe. N-ai vrea să mă întovărăşeşti?

— Desigur! îmi răspunse omul meu. Cu plăcere. Mola prova! După şefii de rame, înainte!

Aşa am ajuns sub comanda tînărului membru al clubului nautic la sediu, unde am fost primit în lipsa şefului de club, Cincă Ioan, care se afla în deplasare, de tovarăşul Gondi Ioan, instructorul şef al clubului.

Într-o cabană cochetă şi încăpătoare de pe malul Begăi, e sediul clubului. Deşi ne aflăm în centrul oraşului, nu se văd în jur decît coamele pletoase ale sălciilor şi talazurile înverzite ale canalului. Oraşul pare departe, foarte departe. În faţa clubului e forfotă. E zi de activitate obişnuită. În timp ce de la debarcader se desprind la intervale regulate tot felul de ambarcaţiuni şi în jur răsună comenzile marinăreşti aducătoare de boare cu mireasma dorului de ducă pe albastrul apelor, pe mal se execută programul de instruire în cea mai perfectă ordine.

Fete şi băieţi, elevi de şcoală sau muncitori în producţie, se pregătesc aici pentru minunata meserie de marinar, în aproape toate specialităţile ei. În faţa clubului un grup, sub conducerea unui instructor, învaţă semnalizarea cu fanioane. Din grup se disting pentru sîrguinţa cu care lucrează Popescu Mihai, Ehling Ştefan, David Maria şi Alexianu Rodica. Instructorul Liseţchi Mihai, el însuşi absolvent al cercului de marină şi al şcolii medii, este mulţumit de desfăşurarea programului.

Ceva mai încolo, la umbra unei salcii se face învăţarea tragerii. Se explică luarea liniei de ochire, se face o tragere de la distanţă redusă şi se controlează rezultatele cu amănunţime.

Într-un loc mai retras, tovarăşii Ciobănaş, Andreescu Radu şi Schlecht Mihai, procedează la spălarea şi călăfătuirea uneia dintre ambarcaţiunile clubului, care va trebui să fie repusă curînd pe apă.

În jurul unei machete de distrugător şi al unui sextant, un grup numeros urmăreşte cuvintele tovarăşului instructor-şef Gondi, el însuşi fost marinar, actualmente în producţie la fabrica „Nikos Beloiannis" din Timişoara.

Un echipaj, sub comanda lui Batliner Alexandru, şef de barcă, porneşte cu o barcă de şase rame pe canal. Comenzile scapără în atmosfera limpede a după-amiezii şi echipajul execută cu precizie de ceasornic ceea ce li se cere.

Instructorul Gondi şi-a terminat cursul şi se apropie de mine.

— Îmi pare rău că nu ne-aţi găsit într-o zi de mai mare activitate, spune dînsul. Deşi sîntem un club tînăr, fiinţăm abia de un an, la noi, la Timişoara, există o veche tradiţie a sporturilor nautice. Cercurile de marină sînt mai vechi, încă de prin 1954. Astăzi, avem cercuri de marină în numeroase întreprinderi şi şcoli, care totalizează aproximativ 80 de membri. De altfel, în club nu sînt primiţi decît membri, care au fost marinari, sau au absolvit un cerc de marină.

— Văd şi fete la club.

— Exact! Sînt membre ale cercurilor de marină, în număr de aproape 20.

— Am văzut o parte din programul pe care-l faceţi. Desigur că aveţi multe cereri de înscriere în cercuri şi la club.

— Desigur — îmi răspunde satisfăcut tovarăşul Gondi. Mai ales că la noi se face o adevărată şcoală de marinărie... dar şi de educaţie cetăţenească. În primul rînd, clubul nostru e organizat ca o navă. În afara comandantului, avem secund, botsman, ajutor de botsman, şef de cart, ajutor de şef de cart, furier al navei etc. Nu e joacă, ci un fel de a-i obişnui pe membrii noştri cu gradele, cu sarcinile şi mai ales cu disciplina marinărească. De altfel, în vorbirea noastră de toate zilele — desigur numai în cadrul cercurilor şi clubului — întrebuinţăm termeni marinăreşti, pentru ca, tinerii care vor servi poate peste puţin timp în Marina patriei noastre să vie acolo cu o obişnuinţă, cu o şcoală care le va fi de folos. Noi nu spunem spre exemplu: în sus sau în jos, ci „amonte" sau „aval" şi în general utilizăm vocabularul marinăresc de specialitate.

Tînărul meu ghid, care se afla lîngă mine zîmbea maliţios din tribord (vedeţi că m-am deprins şi eu cu expresiile marinăreşti). Înţelegeam în sfîrşit păsăreasca cu care mă întîmpinase.

— Ca pregătire generală avem programul oricărei organizaţii A.V.S.A.P. În momentul de faţă ne găsim la sfîrşitul activităţii practice marinăreşti.

— Dar iarna? Sistaţi activitatea?

— De fel! Iarna trecută am avut, spre exemplu, activitate şi în sală şi afară. Am făcut cursuri şi am aprovizionat clubul cu lemne, transportîndu-le cu bărcile, am spart gheaţa la debarcader, am tăiat crengile care împiedicau circulaţia...

După-amiaza a trecut repede. Asfinţitul a prins să toarne peste apele verzi ale Begăi arama topită a ultimelor raze de soare. Activitatea a încetat. Se face toaleta clubului. Materialele sînt date în primire magazionerului Serverni Ervin, care deşi la început se încadrase mai greu în disciplina exigentă a clubului, a izbutit să primească această importantă funcţie. De pe catargul care se înalţă peste clădirea clubului, e coborît pavilionul.

O singură barcă de şase rame a mai rămas pe apă. Tinerii membri ai clubului vor să-mi facă o demonstraţie a măiestriei deprinse, conducîndu-mă înapoi spre centrul oraşului. Mă îmbarc. Şeful de barcă îşi priveşte cu seriozitate oamenii.

— Mola prova!

Ambarcaţiunea se desprinde de la debarcader. Şi fără să mă pot stăpîni, pe îngusta fîşie a Begăi, simt fiorul marilor plecări.

— Pregătiţi ramele! Armaţi! Drepţi!

Cît vă înţeleg tinerii mei tovarăşi de la Clubul nautic regional A.V.S.A.P. Timişoara. Daţi-mi voie să vă dau eu acum comanda, care doresc să vă fie şi o urare:

— După şefii de rame... înainte!

Instructorii voluntari

de D. LAZĂR

Cu cîtă dragoste și recunoștință ne amintim adeseori în viață de învățătorul care ne-a pus pentru prima dată creionul în mînă și ne-a învățat să rotunjim literele alfabetului limbii noastre! Cît de bine ne-a rămas întipărită în minte figura lui, gesturile și vorba cu ajutorul cărora ne-a dezvăluit întiia dată în viață tainele lumii înconjurătoare și ne-a învățat să prețuim și să iubim pămîntul strămoșesc! Cînd pentru cîteva clipe lăsăm gîndul să zboare înapoi, pe calea amintirilor parcă prin fața ne trec Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și Ion Vodă cel Cumplit, pe care el a știut să-i evoce cu atîta meșteșug. Aceeași pasiune și măiestrie a pus-o și atunci cînd, prin fața ochilor noștri de copil a vrut să se perinde frumusețea și bogăția cîmpiilor, a munților, a orașelor și satelor patriei.

Aceste gînduri și sentimente îți cuprind sufletul și atunci cînd te gîndești la instructorii asociației noastre, la acei oameni modești și anonimi care, în diferite colțuri de țară, depun strădanii să ne învețe pe noi, membrii A.V.S.A.P., cunoștințele și deprinderile necesare unui bun apărător al patriei. Ca și primii noștri îndrumători și sfătuitori — învățătorii — instructori A.V.S.A.P. sînt pentru mulți din noi, membri ai asociației, primii îndrumători care ne învață să stăpînim volanul unui tractor, să ne descurcăm printre piesele unei centrale telefonice sau să mînuim arma, menită să ne apere la nevoie pămîntul scump al patriei și cuceririle noastre revoluționare.

Intr-adevăr, așa este! Să ne gîndim cîteva clipe dintr-o anumită oră a zilei la instructorii noștri. Cu ajutorul fanteziei vom avea în față un tablou plin de măreție. Vom vedea — așa cum de altfel, se întîmplă în realitate — masa membrilor noștri de asociație care, la București sau la Iași, la Craiova sau la Timișoara, într-un sat pierdut în stepa Bărăganului sau într-unul ascuns între culmile munților, ascultă cu atenție vorbele unor oameni. Acești oameni sînt instructorii noștri voluntari care, neprecupețindu-și timpul liber și eforturile, participă la nobila operă de întărire a capacității de apărare a patriei.

Munca patriotică, plină de strădanii și uneori presărată cu greutăți, ce par la prima vedere de neînvins, a instructorilor voluntari, a stat și stă în atenția Comitetului Organizatoric Central al asociației. Nu de mult, unii dintre ei au fost răsplătiți cu insigna de „Instructor voluntar" iar alții cu insigna „Pentru muncă activă", cea mai înaltă distincție ce se acordă de către președintele Comitetului Organizatoric Central, unui om ce-și închină capacitatea și energia sa operei de consolidare a rîndurilor și activității Asociației Voluntare pentru Sprijinirea Apărării Patriei. Aceste distincții strălucesc acum pe pieptul unor entuziaști instructori cum sînt Onica N. din Suceava, Mîrzac Al. și Diaconu de la Iași, Buzgurescu I. din regiunea Pitești precum și atîția alții.

Foarte mulți din cei care-și închină eforturile lor asociației, sînt tineri. După orele de muncă în producție ca ingineri, tehnicieni, învățători, șoferi, ei vin în mijlocul organizațiilor de bază și transmit din cunoștințele și experiența lor membrilor A.V.S.A.P. O parte însă, sînt oameni cărora timpul le-a albit de mult tîmplele. După ani și ani de muncă, ei ar putea să stea acum acasă, să se odihnească pentru eforturile ce le-au susținut o viață. Dar nu fac acest lucru. Partidul și guvernul nostru, înființînd Asociația Voluntară pentru Sprijinirea Apărării Patriei, au făcut apel la iubirea de patrie și popor a fiecărui om cinstit, la sentimentele de adevărat patriotism ale oricărui cetățean ce-și iubește pămîntul strămoșesc și-i sînt scumpe cuceririle cîștigate cu atîtea jertfe de înaintași. Puteau oare, în fața unui asemenea apel, să nu vibreze inimile unor oameni care au muncit conștiincios o viață întreagă și au visat o lume mai bună și mai dreaptă? Nu, nu puteau! De aceea, cei cu părul alb de ani s-au înrolat cu forțe noi, alături de tineri, în munca de asociație. De aceea, tovarăși în vîrstă, respectați și stimați cum sînt Anastasiu I. și Ologescu N. de la Cluj, Gilcă P. de la Brăila, precum și foarte mulți alții pășesc acum în nobila activitate de asociație alături de tineri ca învățătorul Radu dintr-un sat al raionului Curtea de Argeș sau inginerul Stoica Ștefan de la un S.M.T. al raionului Brăila.

Cu două, trei luni în urmă, instructorii voluntari, membrii diferitelor cercuri, cursuri, echipe, organele și organizațiile de bază A.V.S.A.P. au trăit un eveniment important: s-a încheiat anul de învățămînt de specialitate. Roadele acestui an, au fost îmbucurătoare și dacă inimile ni se umplu de bucurie, asta se datorește în foarte mare măsură, alături de ceilalți, și instructorilor voluntari care au depus eforturi și pasiune în muncă. Cursanții lor, dintre care unii cu luni în urmă nu știau prea multe lucruri despre scopul și munca în asociație, acum s-au înarmat cu cunoștințe și deprinderi noi, absolut necesare unui bun și activ apărător al patriei.

Pentru noul an de învățămînt care va începe, partidul și guvernul nostru, conducerea asociației pun în fața membrilor și organelor A.V.S.A.P. sarcini noi și importante. Succesele de pînă acum trebuie sporite, activitatea de instruire a oamenilor muncii în vederea întăririi capacității de apărare a patriei trebuie să fie ridicată pe trepte noi, superioare.

Pentru noul an de învățămînt avem nevoie de un nou stil de muncă, de rezultate calitativ superioare în pregătire. Acest lucru nu se va putea obține decît numai dacă, organele noastre vor lua toate măsurile pentru atragerea de noi instructori voluntari în asociație, pentru ajutorarea și pregătirea cu grijă a acestora.

De obicei, majoritatea celor care pot să ducă munca de instructor voluntar în asociație se oferă în vederea acestui lucru cu multă bunăvoință. Se întîmplă însă ca pe parcurs acești tovarăși să se lovească de anumite greutăți. Este de datoria organelor noastre să ajute permanent instructorii voluntari în vederea învingerii greutăților ce se ivesc, în vederea ducerii la îndeplinire a importantelor lor sarcini.

In privința acestui lucru este bine să se învețe din exemplul comitetului organizatoric raional Slatina, regiunea Pitești. In anul de pregătire care s-a încheiat s-au obținut acolo unele succese demne de laudă. Cui se datoresc toate acestea? Într-o mare măsură masei de membri care au depus dragoste și entuziasm în muncă, dar și organului A.V.S.A.P. care a știut să-și formeze din timp un corp de instructori voluntari bine pregătiți și suficient ca număr, în raport cu necesitățile. Este un fapt bine cunoscut că la comitetul organizatoric raional Slatina sarcina recrutării și pregătirii instructorilor voluntari pentru noul an începe să fie urmărită și îndeplinită imediat ce s-a sfîrșit cu bilanțul anului precedent; de asemeni, se cunoaște că comitetul organizatoric raional controlează și îndrumează tot timpul munca instructorilor voluntari, pentru ca, în acest fel, să-i scutească de greutățile ce i-ar demobiliza în activitate.

Instructorii voluntari formează, alături de activiștii noștri salariați, fondul de aur al asociației pentru că de ei depinde în cea mai mare măsură calitatea pregătirii. Se pare însă că acest lucru nu e înțeles de toate organele A.V.S.A.P. Așa se explică de ce unele din ele — ce-i drept puține — printre care se numără și comitetul organizatoric raional R. Vîlcea nu acordă atenția cuvenită formării unui puternic corp de instructori voluntari și mai ales metodei de muncă cu acesta. Așa se explică de ce, deși în raion sînt mulți oameni ce ar putea munci ca instructori voluntari, ei totuși nu fac acest lucru pentru că nu găsesc înțelegere, atenție și sprijin, mai ales din partea președintelui comitetului organizatoric raional.

Asociația noastră are sarcina de a pregăti oamenii muncii în vederea unui scop nobil: întărirea capacității de apărare a patriei. Aceasta cere ca în orice ocazie, la orice lecție, instructorul voluntar să fie ajutat a împleti strîns transmiterea de cunoștințe și deprinderi noi ca educarea cursanților în spiritul dragostei de patrie, a devotamentului față de partid și guvern, față de cauza pentru care luptă oamenii muncii. In mintea și sufletul fiecărui cursant trebuie trezită dorința de a învăța cu sîrguință meșteșugurile militare pentru a ști să apere, la nevoie, cît mai bine patria și cuceririle poporului muncitor.

Dacă organele A.V.S.A.P. vor sprijini instructorii voluntari să facă asemenea lecții, atractive și pline de forță educativă, membrii asociației își vor însuși temeinic și mai ușor cunoștințele, vor iubi pe instructori și-și vor aminti toată viața de ei, așa cum fiecare om își amintește, cu dragoste și respect, de învățătorul ce i-a pus pentru prima dată creionul în mînă și l-a ajutat să rotunjească buchile alfabetului limbii strămoșești.

acum 40 de ani
În focul revoluției

Publicăm mai jos fragmente din amintirile unuia din cei mai vechi pravdiști — Pavel Alexandrovici Arski.

Fiu de zidar, P. A. Arski a lucrat în trecut ca zidar, fochist, marinar, miner. S-a înrolat în mișcarea revoluționară în anul 1905, la Poltava. Tot atunci a încercat să publice primele sale poezii. Mobilizat în 1915, el face parte dintr-un regiment de gardă din Pavlovsk. În februarie 1917, ostașii l-au ales ca locțiitor al președintelui comitetului ostășesc al regimentului.

Regimentul din Pavlovsk, precum și ostașul Pavel Arski au luat parte la asaltul Palatului de Iarnă și la luptele pentru victoria Revoluției Socialiste din Octombrie.

BALADA* OSTĂȘEASCĂ

În rîndurile maselor largi creștea tot mai mult nemulțumirea creată de politica dusă de guvernul provizoriu burghez. Ostașii vroiau să plece spre casele lor. Le era dor de familie și de cei apropiați și vroiau să-și însămînțeze ogoarele, în speranța de a culege o recoltă chiar cu mîinile lor.

Într-o noapte, stînd culcat, am scris o poezie pe care am intitulat-o „Pentru onoarea Rusiei mume". Am citit, apoi, poezia în cadrul unui miting organizat pe regiment. Ostașilor le-a plăcut. Peste cîtva timp, au venit la mine doi dintre ei.

— Unde este balada ta ostășească? — m-au întrebat.

— Aici, în buzunar, — am răspuns.

— Atunci să mergem!

— Unde?

— Direct la „Pravda".

Am sosit acolo în toiul activității redacționale. În jurul secretarului de redacție erau adunați mulți oameni. Unii aduseseră scrisori, alții veneau cu știri sau aveau de pus vreo întrebare. Mi-a venit și mie rîndul. Am arătat ce am scris. Privind în grabă manuscrisul, secretarul de redacție mi-a arătat o ușă:

— Treceți dincolo și arătați ce ați adus...

— A vrut să adauge ceva, dar a fost întrerupt de corespondenții grăbiți, de ostașii care veneau de pe front, de muncitorii de la uzine.

Am intrat. În fața unui birou plin de hîrtii stătea un om care scria ceva.

— Ce ați adus? — m-a întrebat el prietenește.

— Versuri... O baladă ostășească, am răspuns timid, punînd manuscrisul pe birou.

— Ia loc, te rog! — mi-a spus, arătîndu-mi un fotoliu, și a început să citească cu atenție. Apoi, s-a ridicat de la birou.

— Versurile acestea le vom publica! Spune-mi te rog, cum merg treburile în regimentul vostru?

Am început să-i povestesc.

— Cum se numește regimentul?

— Regimentul din Pavlovsk.

Cînd i-am spus că ostașii sînt împotriva războiului, a început să vorbească repede, pășind grăbit prin cameră:

— Cu războiul trebuie să sfîrșim cît se poate de grabnic! Armata a obosit, îi este silă de acest măcel... Ai fost pe front? — continuă el, punînd mîna pe umărul meu.

— Da! — am răspuns. Pe front, ostașii sînt trădați. Nu există muniții, alimente.

— Așa e! Despre aceasta se vorbește și în versurile dumitale.

A privit din nou manuscrisul. „Nu! Noi n-avem nevoie de război... Armata poate și trebuie să-și îndrepte armele împotriva asupritorilor săi— moșierii și capitaliștii! Regimentul de Pavlovsk ca și în zilele lui februarie, trebuie să se găsească în primele rînduri ale trupelor noastre revoluționare" — mai adăugă el, și-mi întinse mîna.

Am ieșit profund emoționat de cele spuse de acest om care, atît de mișcător și cu atîta înțelegere prietenească, mi-a vorbit despre toate problemele ce frămîntau pe ostașii noștri.

Secretarul de redacție văzîndu-mă, a întrebat:

— Ce ai făcut cu versurile?

— Tovarășul mi le-a primit și a promis că vor fi publicate.

Secretarul a surîs:

— Dacă Vladimir Ilici a spus aceasta înseamnă că versurile vor apare!

— Lenin! — am exclamat eu fericit.

— El!

În stradă, mă așteptau cu nerăbdare prietenii mei. Le-am povestit, în grabă, tot ce s-a petrecut cu mine la redacție.

Ostașii au rîs îndelung, apoi au început să-mi reproșeze:

— Ce ciudat ești! Trebuia să vorbești cît mai mult despre viața noastră ostășească.

— El cunoaște perfect totul — le-am răspuns.

Peste cîteva zile, poezia mea a apărut în ziarul „Pravda".

*) Poezia despre care vorbește autorul acestor amintiri a fost publicată în ziarul „Pravda" din 29 iunie 1917.

LA VILA LUI DURNOVO

Într-una din zile, comitetul regimentului a primit invitația de a trimite delegați la vila fostului ministru țarist Durnovo, unde urma să aibă loc o consfătuire dintre reprezentanții fabricilor, uzinelor, precum și ai unităților militare din Petrograd.

Pentru această consfătuire, s-a hotărît să se trimită o delegație formată din trei tovarăși: eu și încă doi ostași.

Cînd am sosit la vila lui Durnovo, într-o sală mare am găsit adunați numeroși muncitori, ostași, marinari.

Vorbitorii luau cuvîntul, unul după altul, strigînd lozincile: „Jos războiul!", „Pîine și pace!".

La un moment dat, președintele adunării s-a adresat delegației noastre:

— Cei din Pavlovsk nu vor să ia cuvîntul?

Am răspuns afirmativ și am început să ne consultăm care din noi urma să vorbească. Tovarășii mei s-au oprit asupra mea. Nu am vorbit prea mult. Am arătat cum Kerenski încearcă să se sprijine în politica sa mîrșavă, pe soldații regimentului din Pavlovsk și că, în acest scop, el a trecut în revistă regimentul.

La sfîrșitul adunării, s-a luat hotărîrea de a se alege un comitet revoluționar format din 11 persoane: muncitori, ostași și marinari. Am fost ales și eu, ca delegat al regimentului din Pavlovsk. S-a hotărît apoi, să îndeplinesc și funcția de secretar al comitetului revoluționar. Scriam procesul verbal al ședinței, în cadrul căreia s-a dezbătut o problemă extrem de importantă: destituirea imediată a guvernului provizoriu și transmiterea întregii puteri Sovietelor de deputați, muncitori, țărani și ostași.

La terminarea discuțiilor am propus trimiterea, de urgență, a unei delegații la Lenin, la palatul Kseșinskaia, pentru a-i aduce la cunoștință doleanțele noastre.

Făceam și eu parte din această delegație. Pe drum, am întîlnit o mașină. Ne-am prins de mîini și ne-am așezat în mijlocul străzii strigînd șoferului să oprească.

În mașină se afla un cetățean care purta o servietă. Pe fața lui palidă, se putea citi o groază de nedescris.

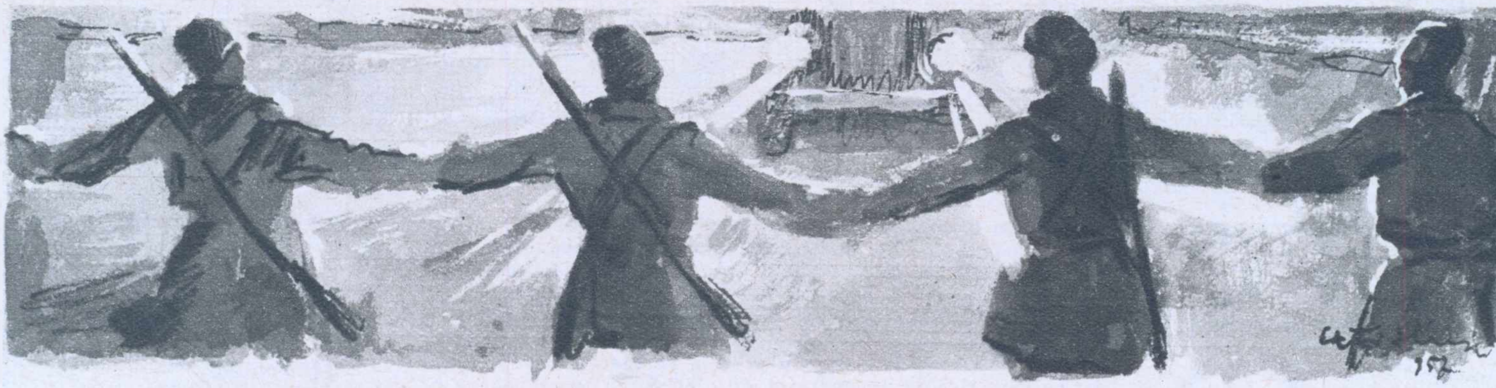
— Cine sînteți? — l-am întrebat.

— Un funcționar cu misiuni speciale al contelui Lvov! — bolborosi omul cu servieta.

— Ieși afară!

El se supuse fără să pronunțe un singur cuvînt. Apoi se opri în mijlocul străzii.

împietrit, şoferul ne privea întrebător.

— Spre palatul Kseşinskaia! Să mergem mai repede — îi ordonă un marinar din comitetul nostru.

Şoferul manevră tăcut, maneta şi automobilul porni în goană de-a lungul străzii. Am privit în urmă şi am văzut cum funcţionarul cu servieta continua să stea pironit în stradă ca şi cum picioarele lui ar fi fost înşurubate în caldarîm.

LA PALATUL KSEŞINSKAIA

Delegaţia noastră a sosit cu bine la palatul Kseşinskaia. Mă obseda însă o idee: „Ce va spune Lenin cînd îi vom raporta despre caracterul consfătuirii de la vila lui Durnovo?“

Am coborît din maşină şi ne-am apropiat de poartă. Un ostaş al unei divizii de autoblindate stătea de pază la Statul Major al Comitetului Central al Partidului Bolşevicilor. Aflînd despre ce este vorba, santinela chemă un alt ostaş şi-i spuse: „raportează că a venit o delegaţie la Lenin!“

Ostaşul plecă şi se înapoie repede. Ne conduse apoi spre o clădire. Am urcat la etajul doi. Într-o sală mare, lîngă fereastră, stăteau Lenin şi Sverdlov.

Lenin ne întîmpină surîzător şi ne întrebă în ce scop am venit. Tăceam. Nici unul dintre noi nu se hotăra să vorbească. Marinarul îmi dădu cu cotul şi-mi şopti încet:

— Vorbeşte...

— Sîntem o delegaţie... Deodată parcă mi s-a pus un nod în gît şi am tăcut stînjenit.

— Ce fel de delegaţie? — întrebă Lenin.

— O delegaţie a comitetului revoluţionar! — am răspuns eu cu voce tare, dar imediat mă cuprinse un fior cînd Lenin după ce mă privi întrebător, spuse: „delegaţia unui comitet revoluţionar?“

Îşi mîngîie apoi barba şi privi surîzînd spre Sverdlov.

— Iacov Mihailovici, ce părere aveţi?

Mă fîstîcisem... Dar marinarul îmi dădu din nou cu cotul şi-mi şopti:

— Arată... despre ce este vorba!

Un muncitor care se găsea alături de mine îmi zise şi el:

— Spune totul, aşa cum s-a întîmplat... Nu te sfii!...

După cîteva clipe de şovăire, am început să vorbesc despre adunarea de la vila lui Durnovo. Am arătat că a fost ales un comitet revoluţionar, care a ţinut şedinţă şi a adoptat o hotărîre.

— Ce fel de hotărîre? — întrebă Lenin.

— Răsturnarea imediată a guvernului provizoriu! — am strigat eu.

— Da! Da! — rîse pe înfundate Lenin.

Pe frunte i se aşternu o cută; strîngînd ochii, privi spre noi, apoi, făcu cîţiva paşi prin cameră şi cu mustrare prietenească în glas, ne spuse:

— Nu, tovarăşi, nu se poate! Partidul încă nu a rezolvat această problemă.

Parcă simţeam cum picioarele mi se înşurubează în duşumea. I-am spus totuşi lui Lenin, ca şi cum aş fi justificat venirea noastră, că la adoptarea acestei hotărîri fuseseră prezenţi delegaţi ai fabricilor şi uzinelor precum şi ai unităţilor militare.

— Vocea maselor, tovarăşe Lenin! — întări un muncitor din delegaţia noastră.

— Înţelegem acest lucru! — răspunse Lenin, apropiindu-se repede de el — dar n-a sosit încă timpul!

Ne-am dat seama că delegaţia noastră ridica o problemă într-adevăr delicată, mai ales după ce Lenin ne spuse nemulţumit:

— Băgaţi de seamă că, la vila lui Durnovo sînt şi anarhişti. Ei caută să vă atragă de partea lor. Să nu-i ascultaţi, dragi tovarăşi.

— Noi nu sîntem anarhişti! — i-am răspuns.

— Nu! Nu sîntem anarhişti! — grăi cu voce tare marinarul.

— Perfect! Vă rog atunci, tovarăşi, cînd vă veţi înapoia la unităţile voastre, să lămuriţi pe muncitori, ostaşi şi marinari că imediat ce va sosi timpul, vom alunga pe miniştrii capitalişti.

— Aşa este, Vladimir Ilici! Daţi-mi voie să vorbesc şi eu — spuse muncitorul care vorbise şi mai înainte.

— Te rog!

— Dumneavoastră aţi spus că este prea devreme... Aşa este! Partidul nu a hotărît încă să ia în mînă puterea. Asta este o măsură justă. Dar ce se întîmplă? Au vrut să convoace Adunarea Constituantă... Dar de unde s-o iei? Nu există! Şi cînd va fi convocată nimeni n-o să ştie.

— Ai dreptate! — începu să vorbească cu însufleţire Lenin. Nu de mult ni se spunea că Adunarea Constituantă nu poate fi convocată decît după terminarea războiului şi că în calea convocării ei, stau greutăţi uriaşe şi de neînvins. Dar toate acestea nu sînt adevărate! Noi vom sili pe miniştri burghezi să acţioneze.

Lenin începu să umble repede prin cameră.

— Dragi tovarăşi! — spuse el, oprindu-se în faţa noastră — viaţa nu poate da amînări miniştrilor capitalişti. Da! Iar noi avem următoarea revendicare: Toată puterea să fie acordată Sovietelor de deputaţi, muncitori, ţărani şi ostaşi. Şi să plece cît mai grabnic miniştrii capitalişti. Acesta este unicul serviciu pe care pot ei să-l acorde ţării noastre. Iar noi vom lua în mînă puterea! În această privinţă nu poate exista nici un fel de îndoială. Aşa este, Iacov Mihailovici?

— Aşa este, Vladimir Ilici — surîse Sverdlov, aranjîndu-şi ochelarii.

Lenin privi la ceas.

— Iertaţi-ne, tovarăşi! Trebuie să plecăm imediat la şedinţa Sovietului din Petrograd, în cadrul căreia urmează să prezinte un raport ministrul de război, Kerenski.

Ne privirăm unul pe altul. Probabil că pe feţele noastre se putea citi dorinţa de a-l asculta pe Kerenski. Lenin o surprinse şi spuse surîzînd:

— Dacă tovarăşii vor, pot să meargă cu noi la Şcoala Militară unde va avea loc şedinţa Sovietelor din Petrograd. În acest moment, intră un ostaş.

— Vă aşteaptă maşina, Vladimir Ilici!

— Să vie o maşină pentru tovarăşii delegaţi.

— Am înţeles! — spuse ostaşul şi ieşi grăbit.

— Vă mulţumim, Vladimir Ilici — zise marinarul înclinîndu-şi capul — noi avem maşină...

— De unde o aveţi?

— Am luat-o de la contele Lvov.

— Cum aţi luat-o? Nu înţeleg!

— Un funcţionar cu misiuni speciale al contelui a fost dat de noi jos din maşină... şi în locul lui ne-am urcat noi...

Lenin se apropie de uşă, urmat de Sverdlov.

— Cum vă place? — surîse Lenin. Dacă au luat maşina de la contele Lvov, atunci ei pot să ia şi puterea!

Ieşind din palat pe stradă, nu am mai găsit însă maşina.

— V-a răpit-o contele Lvov — spuse rîzînd Lenin. Luaţi loc în maşina aceasta.

Lenin şi Sverdlov s-au urcat într-o maşină de culoarea oţelului, iar noi în alta pe care ne-au pus-o la dispoziţie ostaşii divizionului de blindate.

În drum spre Şcoala Militară, am păstrat mult timp tăcere. Cel dintîi care a început să vorbească, dar fără energie, a fost marinarul:

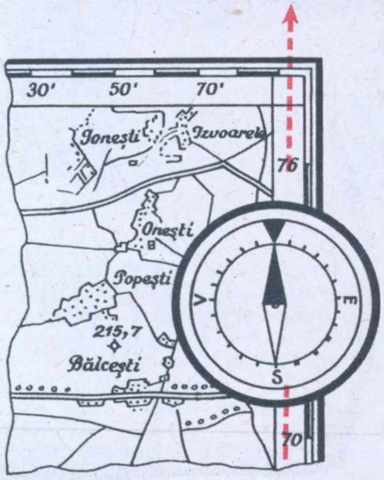
— Vedeţi, fraţilor, ce mai e şi cu comitetul nostru revoluţionar! Cîte se mai întîmplă!

Nu i-am răspuns, dar fiecare dintre noi se gîndea. Pentru toţi, era acum totul limpede. Vladimir Ilici avea dreptate. Nu sosise încă momentul începerii ofensivei. Dar acest moment va sosi. Va sosi timpul cînd Partidul Bolşevic va conduce armata de proletari, ţărani şi ostaşi la Revoluţia Socialistă.

(Din „Sovietscaia Moldavia“)

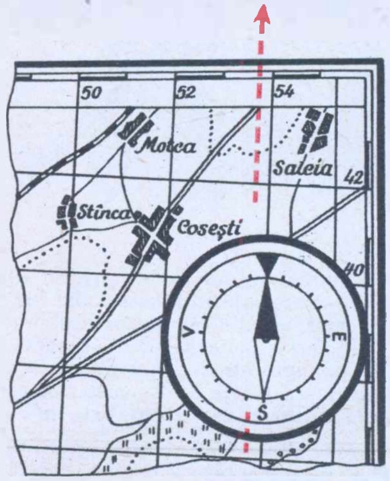
TERENUL şi HARTA

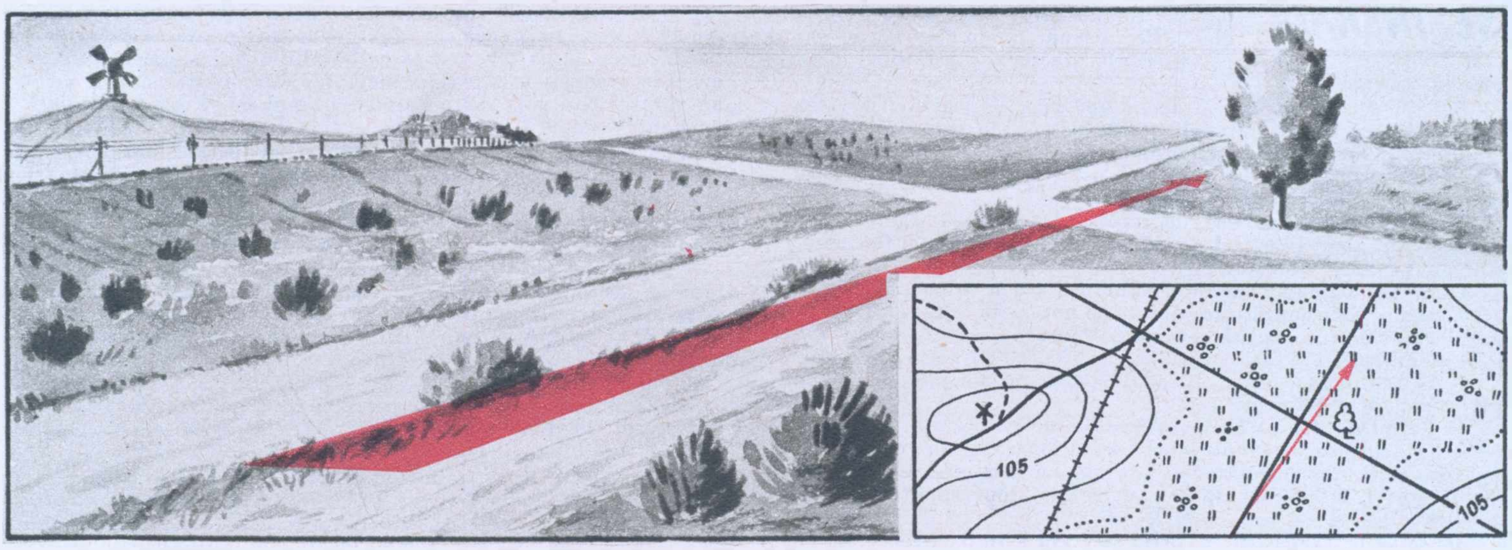
de C. NICOLAE

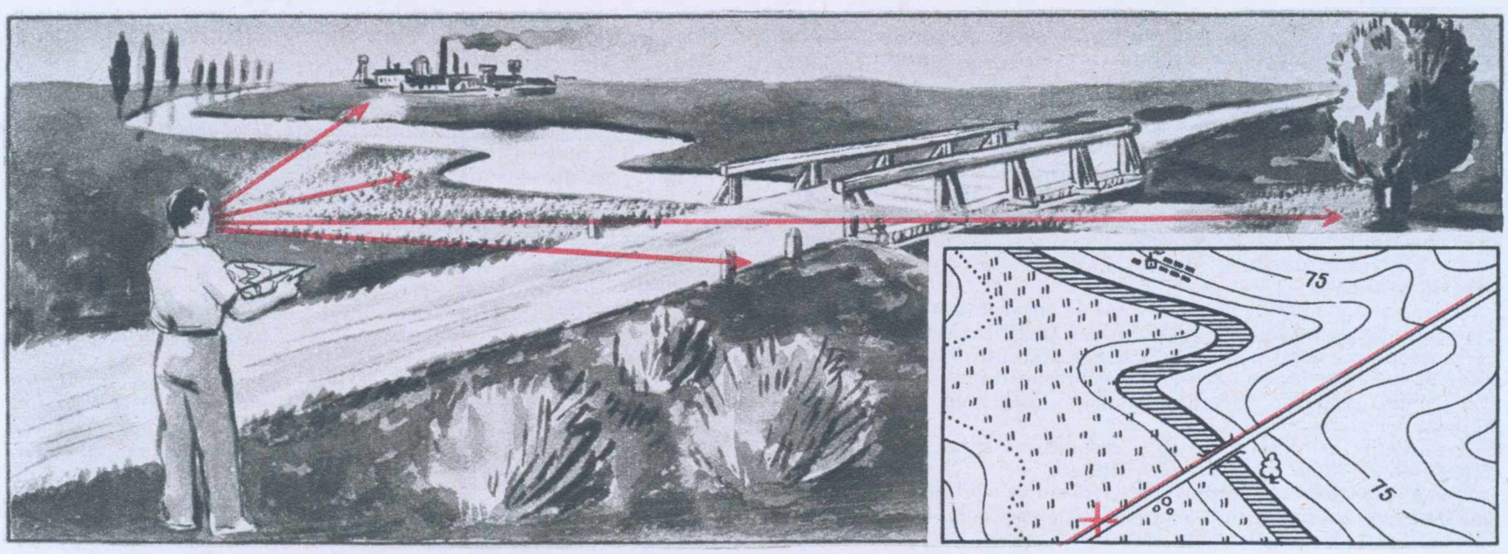
Pentru a folosi o hartă pe teren, ea trebuie să fie mai întîi orientată, adică să fie aşezată aşa fel încît direcţiile existente pe hartă să fie paralele şi îndreptate în acelaşi sens cu cele corespunzătoare de pe teren. Se stabileşte apoi pe hartă punctul de staţie şi numai după aceea se trece la „citirea" hărţii.

Orientarea hărţii prin procedeul cel mai simplu se face cu ajutorul unei busole. Pentru aceasta se aşează busola aşa fel ca linia N-S de pe cadranul busolei să se suprapună pe latura din dreapta a cadrului hărţii (figura din stînga). Se lasă apoi liber acul magnetic şi se roteşte harta împreună cu busola pînă cînd acul busolei se aşează exact pe linia N-S de pe cadran; în acest moment harta este orientată. Dacă se lucrează cu o hartă caroiată (figura din dreapta) se poate folosi pentru orientare una din liniile verticale ale caroiajului. În ambele cazuri este vorba de o orientare aproximativă, însă suficientă pentru citirea hărţii pe teren. (Pentru o orientare precisă ar trebui să se ţină seama de declinaţia magnetică şi de convergenţa meridianelor, corecţii ce sînt de obicei înscrise pe marginea de jos a fiecărei hărţi).

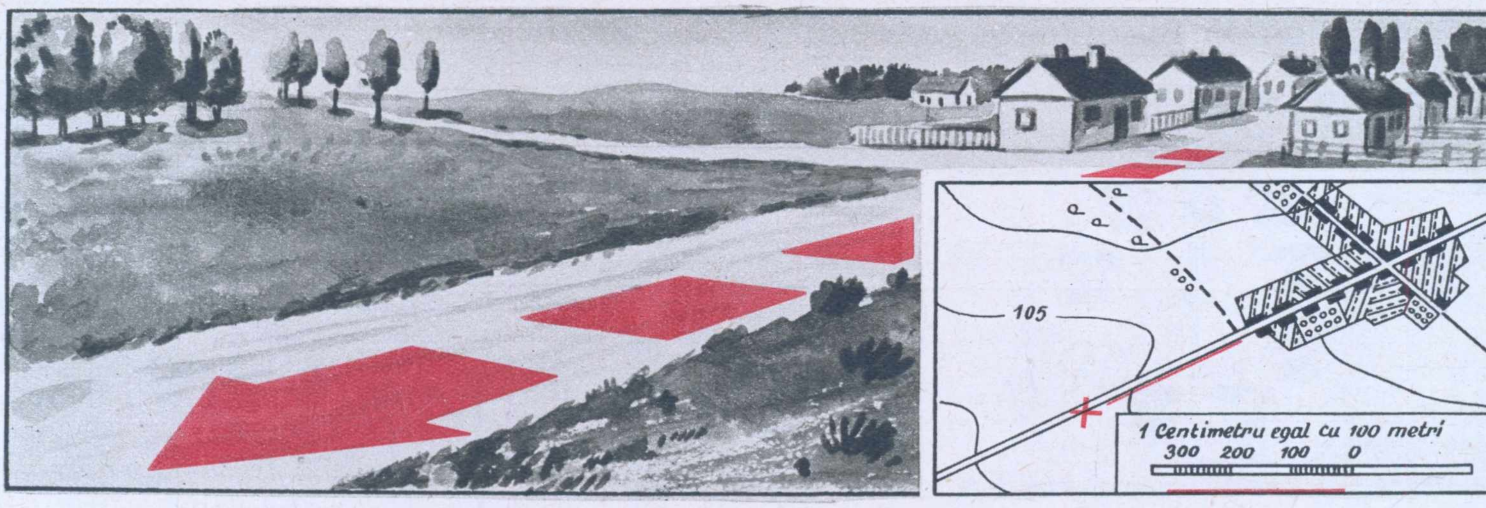

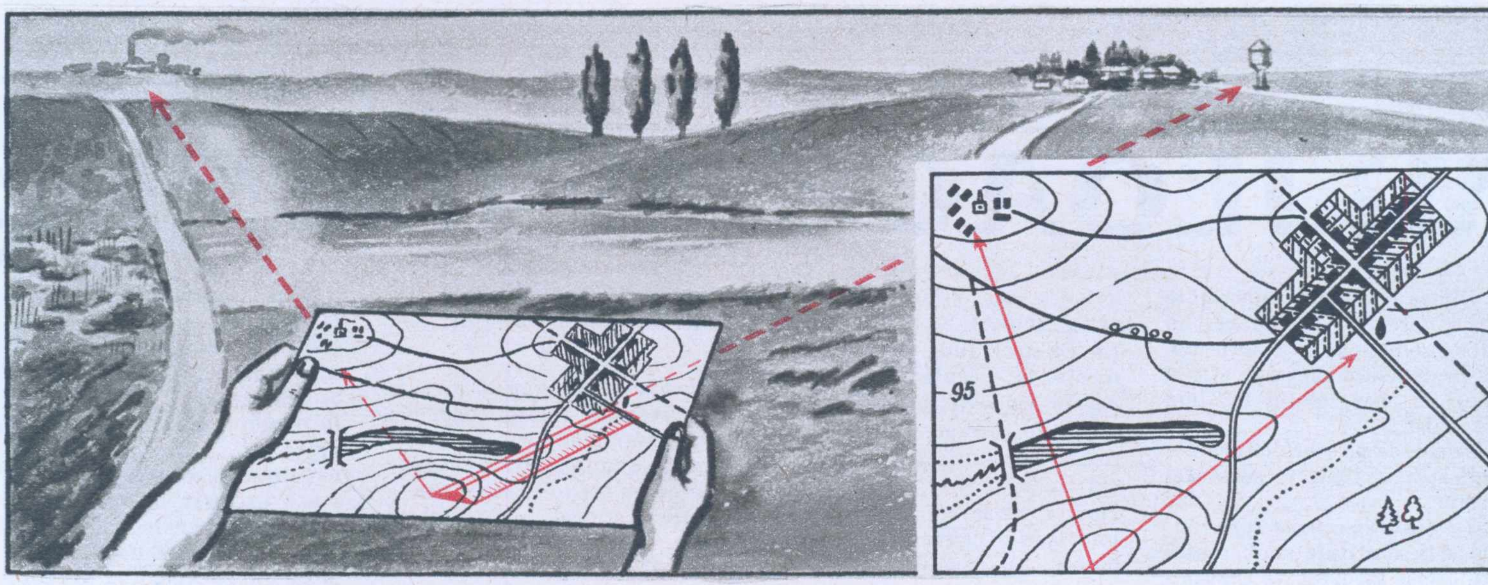
Harta poate fi orientată şi cu ajutorul unei direcţii existentă pe teren şi pe hartă (drum, cale ferată, lizieră de pădure etc). Se observă că direcţia drumului trecut pe hartă este paralelă cu drumul de pe teren şi îndreptată în acelaşi sens (pomul izolat de pe dreapta drumului apare şi pe hartă tot pe partea dreaptă).

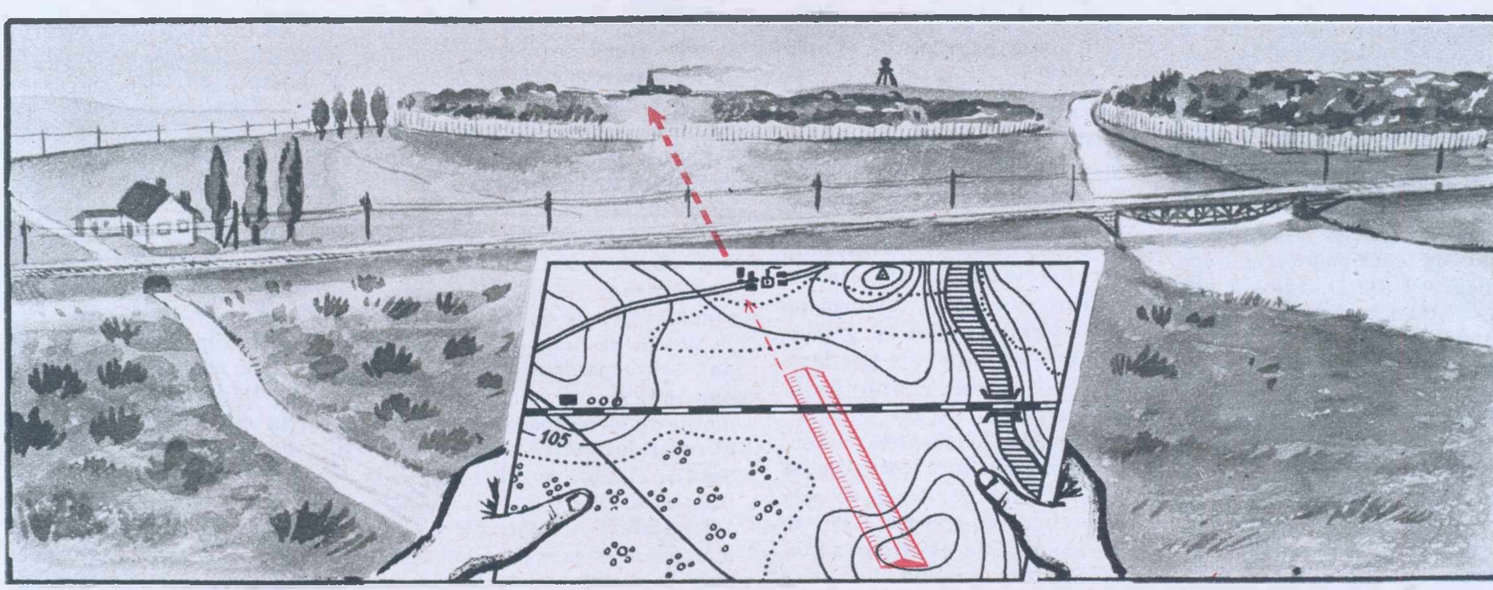
Punctul de staţie poate fi stabilit uşor pe hartă cu ajutorul detaliilor aflate pe teren şi pe hartă. Se observă în faţă un pod, la stînga o fabrică, o cotitură caracteristică a rîului, un copac izolat în dreapta podului. În imediata apropiere a locului de staţie este un boschet care e trecut şi pe hartă, deci se înseamnă acest punct pe hartă.

Se poate afla pe hartă punctul de staţie dacă se măsoară cu ajutorul pasului distanţa de la marginea satului şi se trece această distanţă pe hartă la scara respectivă. Se verifică dacă determinarea este bună, confruntînd diferite detalii aflate pe teren cu cele existente pe hartă.

Punctul de staţie s-a determinat prin alt procedeu. S-a orientat harta cu busola, apoi a rămas fixă. S-a vizat castelul de apă cu o riglă aşezînd-o cu marginea pe semnul convenţional respectiv de pe hartă şi s-a trasat această viză cu creionul pe marginea riglei. S-a procedat la fel şi cu coşul fabricii. Intersecţia celor două vize reprezintă punctul de staţie. Verificarea se face prin confruntarea hărţii cu terenul.

După ce harta a fost orientată şi s-a determinat punctul de staţie, se poate trece la identificarea pe teren a detaliilor existente pe hartă, procedîndu-se ca în exemplul de mai sus. Fără a mişca harta se aşează o riglă pe punctul de staţie şi semnul convenţional al coşului de fabrică, apoi se priveşte pe teren de-a lungul riglei şi se caută pe teren locul coşului de fabrică. La fel se procedează şi pentru celelalte detalii.

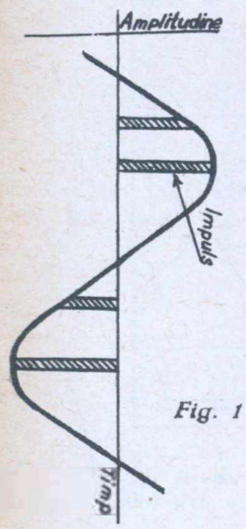

Fig. 1

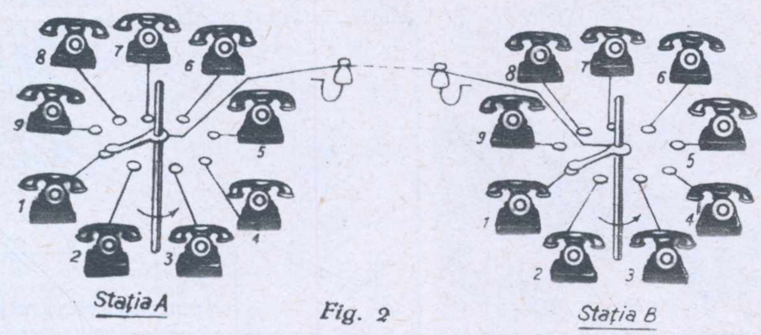

Fig. 2

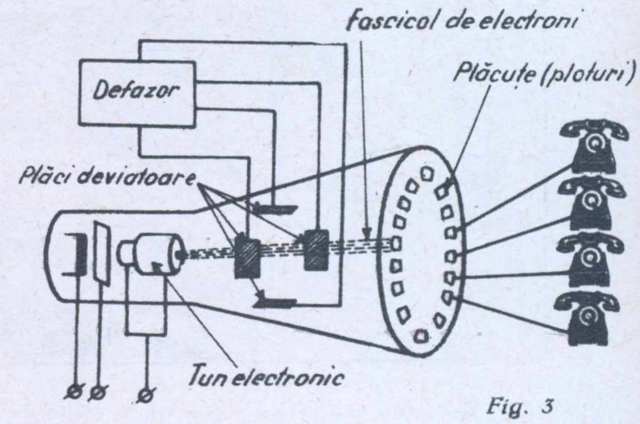

Fig. 3

MIJLOACE MODERNE

Dintre realizările importante ale ştiinţei contemporane, un rol deosebit îl au mijloacele moderne de telecomunicaţii atît în timp de pace, cît şi în timp de război.

Vom reda pe scurt cîteva din aplicaţiile actuale în acest domeniu.

Telefonia simultană (prin impulsuri) constituie unul dintre mijloacele moderne de transmisiuni prin fir. Folosirea acestui sistem porneşte de la ideea că realizarea simultană a mai multor convorbiri prin telefon reclamă creşterea numărului de circuite. Telefonia simultană permite efectuarea unui mare număr de convorbiri, fără să se influenţeze sau să se amestece, folosind un singur circuit.

Aparatura este constituită dintr-un mecanism care are la bază naşterea şi trimiterea pe linia de telecomunicaţie a unor impulsuri (fig.1), adică a unor curenţi de o durată de timp foarte scurtă. După cum se vede în figura 2, mai multe telefoane trimit firele de legătură la staţia A, la o serie de ploturi (contacte metalice) dispuse circular. În centrul cercului realizat de aceste ploturi, se roteşte sub acţiunea unui motor, un braţ metalic care atinge pe rînd fiecare contact ce aparţine cîte unui telefon.

La staţia B există o instalaţie asemănătoare, care funcţionează identic, cele două braţe avînd aceeaşi viteză şi fiind în orice moment în aceeaşi poziţie. Ca efect, linia de telecomunicaţie face contact la ambele capete, succesiv, cu fiecare pereche de corespondenţi şi de fiecare dată, pentru un timp extrem de scurt. Prin ea vor circula, de la staţia A spre B impulsurile convorbirilor telefonice. În locul transmiterii unei convorbiri neîntrerupte, se transmit frînturi din mai multe convorbiri ce sosesc la staţia receptoare, care refac convorbirile emise datorită rotirilor sincrone ale ploturilor.

Din cauza vitezei reduse a comutărilor realizate, actualmente această operaţie se obţine într-un dispozitiv electronic, denumit ciclofon (fig.3).

Ciclofonul are forma unui con pe a cărui bază sînt dispuse în cerc o serie de plăcuţe metalice, de care sînt legate telefoanele. Spre vîrful conului se găseşte un tun electronic care ţine locul braţului metalic rotitor de la dispozitivul mecanic. Tunul electronic produce un fascicol de electroni care este dirijat spre plăcuţe. Pentru a se roti spre fiecare plăcuţă, asupra fascicolului de electroni acţionează două perechi de plăci deviatoare, aşezate perpendicular, alimentate de două tensiuni decalate. Impulsurile ieşite din ciclofon, se pot transmite la postul receptor, fie prin fir, fie prin cablu herţian.

★

Una din realizările recente care permite ţinerea unei legături mai bune între diferitele unităţi administrative dispersate pe un teritoriu mare sau a anumitor eşaloane pe cîmpul de luptă, sub formă de consfătuiri, discuţii, transmiterea simultană de dispoziţii sau ordine, *este televorbitorul sau telespicherul*. Este vorba de o instalaţie telefonică specială, care permite unui şef să fie auzit în acelaşi timp de orice subunitate cu care a stabilit contactul, poate să asculte pe diferiţi corespondenţi, poate permite să discute corespondenţii între ei, ca şi cum toţi s-ar găsi în prezenţa sa, într-o sală de şedinţe. Figura 4 reprezintă o instalaţie de televorbitor cu legăturile care se pot stabili cu un număr oarecare de posturi. De la postul central, pleacă linii de telecomunicaţie spre un număr de posturi telefonice. Numărul de întrerupătoare maxim al centralei indică numărul de posturi cu care se poate cupla instalaţia. Funcţionarea acestei instalaţii are loc astfel: în momentul în care comandantul trebuie să intre în legătură cu posturile subordonaţilor, se fac legăturile cu acestea şi se trimite un curent de apel care le înştiinţează pentru a fi gata de a participa la discuţii. Apoi, de la centrală, se pune în funcţiune amplificatorul local, cuplînd microfonul şi receptorul centralei. Discuţiile care se duc în vorbitor decurg pe rînd şi organizat. Legăturile, combinaţiile şi întreruperile se realizează exclusiv de centrală cu ajutorul butoanelor dintr-un tablou special de comandă. Instalaţia de televorbitor se poate monta într-o clădire, localitate sau chiar într-un adăpost.

★

Unul din mijloacele care asigură în cele mai bune condiţii o legătură pe timp de război este *radioreleul sau cablul herţian*.

Se ştie că în radiofonie, fiecare post de emisie, lucrează pe o anumită frecvenţă proprie, denumită frecvenţă sau undă purtătoare şi care este produsă de oscilator (figura 5, curba A). Peste această frecvenţă se suprapune frecvenţa sau unda sonoră emisă (fig.5, curba B). Procesul acestei suprapuneri se numeşte modulaţie (fig. 5, curba C) şi se realizează în modulator.

Undele produse se răspîndesc în spaţiu, în toate direcţiile, prin antene emiţătoare. Undele radio sau herţiene pot fi lungi, cu lungimea de undă de ordinul kilometrilor, medii cu lungimea de undă de ordinul sutelor de metri şi scurte, cu lun-

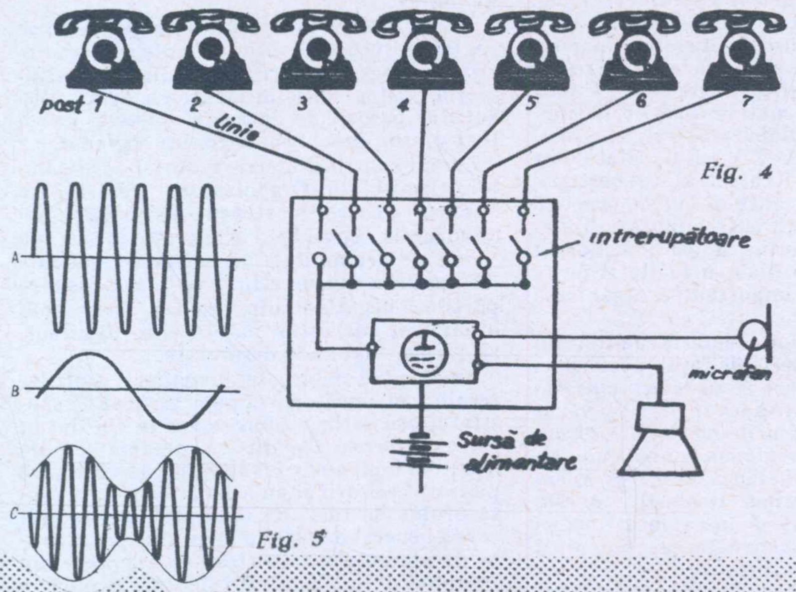

Fig. 4

Fig. 5

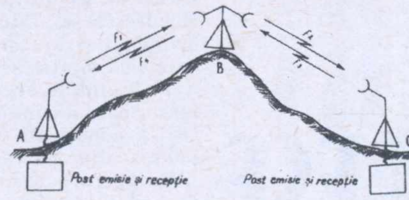

Fig. 6

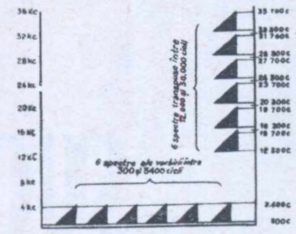

Fig. 7

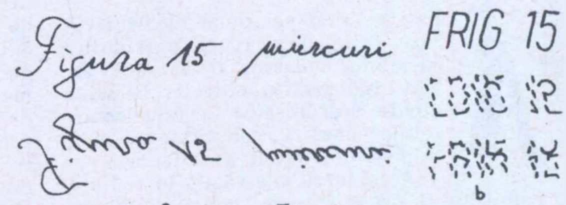

Fig. 8

DE TELECOMUNICAŢII

gimea de undă de ordinul decametrilor.

În ultimul timp, se pătrunde tot mai adînc în domeniul undelor ultrascurte (metrice, decimetrice, centimetrice) din două motive: pe de o parte, în această porţiune se pot instala pînă la trei milioane de posturi care să nu interfereze, spre deosebire de spectrul celor lungi, medii şi scurte care nu permit mai mult de cîteva mii de posturi (4000 aproximativ), iar pe de altă parte, undele ultrascurte se pot dirija, proprietăţile lor de propagare apropiindu-se de razele luminoase. Aceasta permite realizarea unor legături dirijate, ceea ce asigură o bună funcţionare, asemănătoare celei prin fir. Acest principiu îşi găseşte aplicaţie în radiorelee. Se realizează antene speciale în formă de oglinzi parabolice, grilaje metalice sau cornete aplicate pe piloni, pe clădiri, pe înălţimi (pentru o bună legătură la 40 km, antena trebuie să aibă o înălţime de 30 m). Legătura se realizează prin complete de emisie şi recepţie la fiecare post.

Cînd terenul prezintă un relief frămîntat, ca în figura 6, se interpune staţia de releu B în vizibilitate directă, cu rolul de a recepţiona şi retransmite emisiile primite de la staţia A şi C.

Radioreleele joacă un rol important atît pe timp de pace cît şi pe cîmpul de luptă. Ele realizează economii eliminînd liniile cu fir atît de costisitoare; permit realizarea unor legături pe uscat şi pe mare (staţii relee intermediare pe vase) transmiţînd comunicări telefonice, programe radio şi televiziune. Pentru menţinerea legăturilor între marile unităţi, radioreleul instalat pe maşini, aduce mari servicii pe cîmpul de luptă prin calităţile sale: mobilitate, rapiditate, precizie şi interceptare exclusă.

★

Dar tehnica radiocomunicaţiilor a făcut progrese şi mai mari în ultimele decenii.

Astfel, se poate cita cu titlu informativ, existenţa şi utilizarea unor dispozitive care permit realizarea legăturii prin radio, în spectrul obişnuit de unde, fără posibilitatea de a se intercepta convorbirile.

Un alt dispozitiv denumit *multiplex cu transpunerea frecvenţei*, creează posibilitatea ca mai multe convorbiri (spre exemplu 6) care au loc simultan şi în ambele sensuri, deşi interferă între ele dat fiind spectrul redus al vorbirii (300-3400 cicli), să fie transpuse pe o bandă de frecvenţă nouă (de la 12.300—35.700 cicli) ca în figura 7. Pe lîngă faptul că asemenea emisiuni nu sînt inteligibile, experimentările au arătat că emiţătoarele de 1 watt putere, au bătut o distanţă de 80 km, în perfecte condiţii de exploatare.

Savantul sovietic Kazanţev, după îndelungate experimentări, studiind o serie de factori care ameliorează radiocomunicaţiile, a stabilit că manevra frecvenţelor de lucru după un anumit orar fereşte pierderea legăturii care are loc uneori în practica radiocomunicaţiilor, mai ales la staţiile de putere mică ce acoperă distanţe mari.

Recent, capătă o utilizare din ce în ce mai pronunţată *antenele cu efect directiv*, care asigură legături bune la distanţe mari pe emiţătoare de putere mică, dar utilizînd frecvenţe mari.

În ultimul timp, s-au făcut încercări de lucru în emisie şi recepţie cu *antene îngropate în pămînt*, pentru scopuri militare. Atît pentru emisie cît şi pentru recepţie se folosesc reţele întregi de antene subterane, izolate şi blindate care ocupă o suprafaţă mare de teren. Ele prezintă interes din punct de vedere militar, ştiut fiind că antenele pe timp de război sînt căutate de inamic, pentru a fi distruse împreună cu staţiile respective.

Tot pe cale radiofonică s-au realizat, în prezent, *automate care pot cifra convorbirile* ce au loc între două posturi, mai ales pe cale militară.

Principiul constă în inversarea spectrului frecvenţelor sonore cuprins între 250-2750 cicli, astfel ca frecvenţele ascuţite să devină grave, iar cele grave să devină ascuţite. Într-un receptor ordinar nu se înţelege nimic, deoarece reconstituirea se face numai inversînd spectrul, pentru a-l aduce în forma iniţială. Figura 8a, arată în scris, prin analogie, o astfel de inversare.

S-a recurs însă la un procedeu nou, mai complicat, bazat pe „cinci benzi", care decuplează spectrul vorbirii în cinci benzi, care apoi suferă o serie de combinaţii prin schimbarea ordinii benzilor după dorinţă şi care mai pot fi supuse, din timp în timp, la schimbarea combinaţiei. Figura 8b redă prin analogie grafică, realizarea acestui procedeu. Cuvîntul „FRIG" şi cifra „15" au fost tăiate în cinci benzi orizontale, care s-au amestecat între ele în două moduri. Amestecurile realizate nu pot fi citite decît dacă repunem benzile la locurile lor, după înţelegerea stabilită. Asemănător, dar mai complicat se petrec lucrurile şi în aparatele de cifrare automată. Sîntem în faţa unui mijloc care constituie un secret absolut; chiar dacă inamicul posedă o aparatură asemănătoare, folosirea combinaţiilor şi a alternanţelor lor, rămîne o problemă de cod.

Ing. Florin VASILIU

SPRE NOI SUCCESE

Analiza unei perioade de activitate, prilej de a raporta partidului și conducerii asociației cum au fost îndeplinite obiectivele principale care au stat în fața comitetelor noastre, constituie un eveniment important și solemn.

Acest lucru s-a văzut în ședința comitetului organizatoric regional București, cu ocazia analizei muncii din perioada de activitate a asociației: anul de învățămînt 1956—1957.

★

Darea de seamă a biroului regional și discuțiile ce au urmat au oglindit aspectele esențiale ale activității desfășurate în perioada 1 noiembrie 1956—1 iulie 1957.

A rezultat astfel că, ridicarea capacității de conducere a comitetelor organizațiilor de bază, raionale și regional, obiectiv de prim ordin și considerat ca o condiție necesară pentru atingerea celorlalte obiective, a fost atins într-o largă măsură. Printr-un control mai calificat, mergînd pînă la munca directă cu oamenii, biroul regional a dat un ajutor concret raioanelor și organizațiilor de bază. Un exemplu instructiv îl prezintă sprijinul acordat biroului raional Urziceni și comitetelor de bază din acest raion, unde s-a reușit ca din stadiul de codaș, raionul să fie ridicat la valoarea raioanelor fruntașe. Vicepreședintele comitetului raional (Caraiman Dumitru) a expus cîteva din metodele folosite spre a ajunge la această situație. Reținem, îndeosebi, îndrumarea avută din partea raionului de partid, obținerea sprijinului U.T.M.-ului și Sfaturilor populare, reconstituirea comitetelor organizațiilor de bază cu oameni competenți și conștiincioși, instruirea lor temeinică etc.

Dacă regiunea se poate mîndri cu activitatea unor comitete raionale puternice și bine pregătite ca Alexandria, Urziceni, Călărași, Răcari etc., mai este nevoie să-și îndrepte atenția asupra acelor comitete, unde nu toți membrii sînt pătrunși de sarcinile ce le au și nu se ocupă decît sporadic de conducerea și îndrumarea muncii (exemplu Lehliu, Roșiori, Zimnicea). Pe drept cuvînt a afirmat tovarășa Ghiță Ana (președinta comitetului regional de Cruce Roșie), membră în comitetul regional, că a sosit timpul ca toți membrii comitetelor să muncească, nu să figureze doar pe hîrtie.

Din cuprinsul dării de seamă au reieșit multe rezultate îmbucurătoare în pregătirea membrilor. Astfel, datorită unei bune organizări și desfășurări a cercurilor de specialitate, sarcinile au fost depășite în procent de 105—195%. La aceasta a contribuit, a spus vicepreședintele raionului Domnești (Săpunaru D.) și justa împărțire a sarcinilor pe raioane, ca urmare a unei bune analize făcute de biroul regional.

In timp ce pregătirea sportivo-aplicativă din cadrul echipelor și cluburilor s-a desfășurat cu rezultate bune, nu același lucru s-a putut constata însă la tirul cu masa membrilor, unde numărul celor care au executat tragerile este destul de redus.

Din discuțiile purtate a mai rezultat că ridicarea nivelului activității din regiunea București se datorește în primul rînd îndrumării și ajutorului organelor de partid, care s-au simțit și se simt, de la biroul regional și pînă la organizațiile de bază. Un alt factor care a condiționat realizările obținute l-a constituit colaborarea și sprijinul primit din partea U.T.M.-ului, Sfaturilor populare, organelor locale de stat și obștești. O contribuție importantă în munca practică pe teren au dat-o activiștii voluntari. Tovarăși ca Nistor Constantin, Botea Ion, Covrig Petre și Ivănoiu Emilian, n-au lipsit de la nici o acțiune mai importantă, organizată de regiune.

In cadrul discuțiilor, membrii comitetului au scos la iveală o serie de fapte pozitive și mai ales lipsuri, care n-au reieșit clar din darea de seamă. Intr-adevăr, nu s-a văzut destul de concret lipsurile membrilor biroului și comitetului regional, după cum au remarcat tovarășii Pețanca Fercu și Miciu Ilie (președinte raion Roșiori). Acesta din urmă a remarcat că în raionul Roșiori munca s-a dus pe salturi, ceea ce explică unele din slabele rezultate.

Din partea comitetului regional U.T.M., tovarășul Hatner Aricel, a criticat faptul că nu s-a arătat concret în ce a constat ajutorul primit din partea comitetului regional U.T.M. și că nu s-au arătat lipsurile acestuia. A fost surprins că în raioane fruntașe în munca U.T.M. ca Oltenița, Roșiori, Lehliu, munca A.V.S.A.P. nu este la aceeași înălțime. Asta înseamnă că colaborarea s-a făcut numai sus, în birouri și nu jos pe teren, unde organizațiile U.T.M. nu s-au ocupat de tineri. Propune să se traseze sarcini mai precise reprezentantului U.T.M. din comitetul organizatoric regional și să se facă o popularizare mai largă a asociației prin ziarul Steagul Roșu, în care au apărut foarte puține materiale despre activitatea asociației în regiune.

Cu mult interes a fost ascultat tovarășul general-maior Neagu Andrei, primul vicepreședinte al Comitetului Organizatoric Central. El a arătat că, luînd parte la analiza muncii și la alte regiuni, poate să-și dea seama de eforturile și realizările pozitive ale regiunii București, ceea ce înseamnă că comitetul regional a îndrumat bine munca. Constată însă, că în discuțiile purtate nu s-a vorbit mai dezvoltat despre modul cum au lucrat oamenii, spre a servi schimbului de experiență. De asemenea, că a lipsit un spirit autocritic mai accentuat. Pentru îmbunătățirea activității recomandă să se intensifice educația patriotică a membrilor, unde nu s-a făcut încă destul. Evocîndu-se spiritul și trecutul de luptă al partidului, tradițiile glorioase progresiste din lupta poporului nostru pentru libertate, realizările socialismului în țara noastră etc, se va putea strînge mai mult masele și, în special, tineretul în jurul asociației. Acțiuni ca luarea în patronaj a monumentelor de către organizațiile noastre de bază, excursii la locurile istorice organizarea marșurilor aplicative, trebuie extinse.

In continuare, primul vicepreședinte a arătat ce importantă este problema conducerii de către partid. Organele noastre să nu ocolească, ci să meargă la partid, deoarece numai așa vor putea învinge o serie de greutăți și lipsuri. De asemenea, să nu se uite nici un moment că partidul conduce asociația, iar U.T.M-ul este sufletul ei. De aceea să se strîngă legătura cu U.T.M.-ul și să se lanseze lozinca „Nici un tînăr peste 16 ani în afara asociației!"

După discutarea și aprobarea proiectului planului de muncă, pînă la începerea noului an de învățămînt, s-au distribuit premii activiștilor care s-au distins în mod deosebit în activitatea depusă în trimestrul al doilea.

Președintele Comitetului organizatoric regional București, Dinu Dumitru, în concluziile asupra desfășurării ședinței mulțumește pentru criticile făcute cu ocazia discuțiilor pe care le apreciază juste și ca un real ajutor în munca biroului regional.

Inainte de închiderea ședinței, președintele Comitetului-Organizatoric Central, tovarășul general-locotenent Paraschiv Alexandru ia cuvîntul. El arată că nu va vorbi despre multele lucruri bune realizate de regiunea București, ci va insista asupra părților negative din muncă, în scopul eliminării lor astfel ca, la viitorul bilanț, să nu se mai audă despre ele.

Dacă pînă acum, în pregătirea multilaterală a membrilor, s-a pus accentul pe cantitate, asociația a ajuns acum la stadiul în care calitatea trebuie să predomine. De aceea, în noul an de învățămînt, să se meargă pe linia calității și nu a cantității. In această ordine de idei, dă exemplul unei greșeli care a generat de sus și a mers pînă jos. Cifrele de plan necesare au fost mărite progresiv începînd de la Comitetul Central și pînă la comitetele organizațiilor de bază, fapt pentru care azi ne găsim, de exemplu, în situația necorespunzătoare ca o parte din absolvenții cercurilor de conducători auto, nu pot fi admiși a da examenul în fața organelor de miliție.

Un alt aspect al muncii negative, cauzată îndeosebi de lipsa calității, a adăugat tovarășul președinte, îl constituie problema tirului. S-a urmărit să se tragă mult, însă cu rezultate tehnice slabe. Asta înseamnă că nu s-a făcut o pregătire a focului. A trage nu înseamnă numai a apăsa pe trăgaci, ci a nimeri ținta. Insă, fără o învățare temeinică a regulilor și procedeelor de tragere și fără exerciții de ochire nu se poate ajunge acolo. In continuare, reamintește că pentru pregătirea membrilor este nevoie de o bază materială reală. In cadrul asociației s-au realizat lucruri deosebit de interesante și ingenioase, cum ar fi dispozitivul de conducere auto la rece, dispozitivul mecanic pentru exerciții de ochire cu arma etc., dar ce folos că astfel de realizări au rămas izolate, fără să fie extinse. Este trist, a spus tovarășul președinte, că această inițiativă lipsește chiar aparatului central. Legată tot de calitatea pregătirii trebuie privită și problema instructorilor. Nu se pot pregăti bine membrii, cînd o parte din instructorii lor au o pregătire necorespunzătoare.

In încheiere, președintele C.O.C. arată că activitatea asociației este de o deosebită importanță pentru întărirea capacității de apărare a patriei. Conducerile întreprinderilor trebuie să înțeleagă acest lucru și să sprijine activitatea organizațiilor A. V. S. A. P. Numai acolo unde conducerile unor întreprinderi nu înțeleg scopul asociației, organizațiile de bază respective merg slab. In fine, recomandă ca toți activiștii asociației să dea dovadă de o înaltă conștiinciozitate în muncă. Muncind astfel, vom avea mulțumirea că am făcut ceva pentru copiii noștri și pentru construirea socialismului. In numele asociației, urează succes și noi realizări frumoase în activitatea regiunii București.

★

Trecuse destul de mult de la ridicarea ședinței și membrii comitetului organizatoric regional nu se împrăștiaseră. Grupuri, grupuri, mai discutau și-și schimbau păreri. Intr-adevăr, ei au învățat mult din această ședință de analiza muncii. De acum înainte munca le va fi mai ușoară.

Un vis

... va prinde viață

de Ada BIRSEANU

Pe malul Dunării, la Galați — cale de vreo doi kilometri de locul unde apele Siretului se îmbrățișează cu cele ale bătrînului fluviu — pe locul unde nu de mult se întindea șantierul „Portul Roșu" este o fierbere neobișnuită.

Pe strada îngustă care coboară din oraș la Dunăre, trec camioane cu pietriș, nisip și dale de piatră.

Pe mal, cîteva lotci au fost „date la apă", iar în altele, sar cu sprinteneala celor deprinși cu balansul apei, tineri cu tricouri vărgate și cu fața tuciurie de atîta soare și încep să tragă la rame, depărtîndu-se de mal, în susul apei.

Alți tineri, cu cazmale și lopeți în mînă, dăltuiesc în malul lutos, înalt de mai bine de zece metri, dincolo de care stau agățate casele orașului.

De-a lungul unui șanț de canalizare, lipoveni blonzi, care îți par că se aseamănă unul cu altul, pentru că îți zîmbesc cu aceeași față plină de tinerețe, mușcă cu tîrnăcoapele din pămîntul negru în care s-au împletit, ca niște șerpi groși, lanțuri de nave, ancorate odată aici.

Într-o magazie, în care poți privi printr-un ochi de geam zăbrelit, ridicîndu-te pe vîrfuri, se zăresc aliniate siluetele suple a cîtorva caiace.

În pragul ei, un om înalt, cu fața bătută de vînt, ca a unui marinar încercat, cu fruntea încrețită, dar cu o privire bună, stă de vorbă cu alți doi. Unul din ei are în mînă o hîrtie mare, pe care urmărește ceva cu un creion.

Pe acești trei oameni i-am fi putut întîlni aproape în fiecare zi din lunile acestea de arșiță, în care pe șantierul „Portul Roșu" s-a lucrat intens.

Primul despre care vorbeam este Iancu Marinescu, șeful Clubului de marină A.V.S.A.P. al regiunii Galați; cel de-al doilea, un om cu privirea senină și caldă, este tovarășul Vasile Panait, președintele comitetului regional, iar cel de-al treilea, inginerul șef al serviciului de construcții al Sfatului popular regional.

Care este preocuparea comună care i-a frămîntat în acest răstimp, veți afla mai jos.

Totul s-a pornit din ziua în care, în sînul comitetului regional A.V.S.A.P. Galați s-a născut ideea înființării unui club de marină.

Poți oare să nu dai viață unui vis tineresc? Zeci de membri ai cercurilor de marină voiau să aibă un club al lor, cu ambarcațiuni de tot felul, pe care să se poată urca și să se avînte de-a lungul fluviului, cînd cu ape domoale, leneșe și albastre — vara, cînd cu șuvoaie tulburi — primăvara.

O vorbă bătrînească spune că numai atunci cînd nu dorești un lucru, nu poți să-i înfiripi viața.

Au urmat consfătuiri, întrebări, propuneri și sugestii de tot felul. Domol și așezat, cum știu moldovenii, dar cu hotărîrea de la care nu-i poate clinti nimeni și nimic, atunci cînd un gînd li s-a înșurubat în creier.

Și într-o bună zi, s-a găsit dezlegarea.

În ziua aceea, tovarășul Panait a plecat de la comitetul regional de partid împreună cu tovarășul Sandu Teodorescu, președintele Sfatului popular regional.

Comitetul executiv al Sfatului hotărîse să dea tot sprijinul construirii unei baze nautice a Clubului regional de marină.

Acest ajutor avea să se concretizeze prin aprobarea folosirii fostului teren al șantierului „Portul Roșu", o importantă sumă de bani și ajutor pentru procurarea materialelor de construcție.

Și lucrul a început.

... Soarele este deasupra capului; Briza apei nici nu se simte.

Ghidul meu este tovarășul Strătilă, din biroul comitetului regional.

Se spune că oamenii care trăiesc pe malul apelor sînt mai visători, mai întreprinzători. Totuși ceea ce mi se povestește nu este de fapt decît planul pe care-l are în mînă inginerul șef.

... O șosea de dale de beton va duce la baza noastră nautică. De-o parte și de alta, plopi canadieni vor împrăștia umbră răcoroasă. Printre ei se vor ridica stîlpi cu instalație subterană de racord electric, care vor inunda cu lumină albă baza noastră care se întinde pe o suprafață de 3.000 metri pătrați.

Aici va fi parcul.

Trebuie să fii într-adevăr însuflețit de mult elan, ca să știi să dai glas cifrelor și liniilor unui plan.

Interlocutorul meu continuă: „De-a lungul malului acesta lutos se va înălța un zid de beton acoperit de iederă cățărătoare. O pantă dulce cu nisip mărunt va coborî spre apa Dunării, în terasă... Aici va fi pontonul pentru ambarcațiuni. Acolo, atelierul de reparații nave, mai departe atelierul de marangozerie și apoi atelierul de navomodele".

Această bază va adăposti și Clubul regional auto-moto și cel de radio.

Parcă vedem mașinile și motocicletele, fiecare ieșind din boxă din garaj, prinzînd viteză, pe aleea asfaltată.

Motocicliștii pregătiți de asociație în regiunea Galați au început să capete renume. Iar antena înaltă a stației de radioemisie va purta pînă departe în eter apeluri de pace și prietenie.

Peste drum de bază, o pădurice de salcie crește ca un ostrov verde în mijlocul Dunării. Aici, nisipul dobrogean, purtat de vînturi aspre și aluviunile Dunării, au format o insulă în care au prins apoi rădăcini ramurile de salcie aduse de apele Siretului.

Mi se perindă în minte, imagine după imagine, activitatea ce se va desfășura aici și mă întrebam cînd vor fi gata toate acestea?

M-au readus la realitate ultimele cuvinte ale interlocutorului meu:

— Zilnic tinerii membri ai cluburilor noastre vin aici și depun muncă voluntară. Mai bine de 50.000 de ore de muncă vor face aceștia la nivelarea terenului, plantarea copacilor, curățirea locului. Și poate, în curînd, vă vom invita să vizitați noua noastră realizare.

Un campionat regional de tir REUȘIT

În Călărași, la umbra unei păduri bătrîne de plopi de pe malul Borcii, într-un poligon improvizat, dar cochet aranjat, s-a desfășurat campionatul de tir al regiunii București. Întrecerea celor 11 echipe raionale participante a pasionat pe trăgători, organizatori și spectatori.

La *proba de armă sport* (3 × 10), s-au obținut următoarele rezultate individuale:

— *Bărbați*:

1. Bratu Stan (Răcari) 218 (84,70,64) puncte și titlul de campion regional de tir pe anul 1957.

2. Conteșteanu Mihai (Alexandria) 207 (81,57,69) puncte.

3. Vișinevschi Nicolae (Domnești) 205 (84,67,54) puncte.

— *Fete*:

1. PredescuViorica (Oltenița) 201 (80,67,54) puncte și titlul de campioană regională de tir pe anul 1957.

2. Nicolae Maria (Alexandria) 175 (75, 55,45) puncte.

3. Iacov Gherghina (Călărași) 172 (64, 62,46). puncte.

În *proba pe echipe*, deosebit de spectaculoasă și în care s-a cerut concurenților depunerea unor eforturi mari, lupta a fost strînsă, soldîndu-se cu următoarele rezultate: 1. Raionul Călărași (Bîrzole Aurel, Lebu Nicolae, Badea Gheorghe, Iacov Gherghina) 443 p; 2. Raionul Slobozia 422p; 3. Raionul Răcari 417 p; 4. Raionul Videle 414 p; 5. Raionul Alexandria 412 p;

Clasamentul general, ca rezultat al celor două probe:

I. Raionul Alexandria (Scutaru Valentin, Conteșteanu Mihai, Voinea Petcu, Nicolae Maria) 1184 puncte.

II. Raionul Călărași 1141 puncte.

III. Raionul Răcari 1128 puncte.

În proba de pistol (precizie și viteză), s-au obținut de asemenea rezultate mulțumitoare:

1. Puchiu Gheorghe (Călărași) 399 (165+234) puncte, campion regional pe anul 1957.

2. Florescu Dumitru (Giurgiu) 300 (135+165) puncte.

3. Giurgiu Ion (Slobozia) 296 (164+132) puncte.

La ultima probă, *armă militară* (3 × 10) la distanța de 300 m, rezultatele nu s-au ridicat la înălțimea celorlalte. Doar primul clasat, Șerban Ion (Călărași) a totalizat 162 (59,53,50) puncte, pe cînd următorii, Popescu Eugen (Brănești) și Stanciu Alexandru (Giurgiu), au obținut sub 100 de puncte.

În afara rezultatelor tehnice merită să scoatem în evidență desăvîrșita organizare a campionatului, sub toate aspectele, datorită strădaniei membrilor biroului regional și comitetului raional Călărași.

Singurul fapt negativ l-a constituit neprezentarea echipelor raionale Roșiori, Turnu-Măgurele, Zimnicea, Lehliu, Vidra. Este adevărat că a greșit și biroul regional cînd a fixat anumite baremuri pentru concurenții ce vor fi prezenți la campionat, însă aceasta a constituit un pretext pentru justificarea comodității comitetelor raionale respective.

După împărțirea diplomelor și premiilor de către președintele comitetului regional, tovarășul Dinu Dumitru, tuturor participanților le-a fost rezervată o frumoasă surpriză: o minunată plimbare cu șalupa pe Borcea. Într-un cadru feeric, cu cîntece și voioșie, s-a încheiat o zi de neuitat pentru cei mai buni trăgători din regiune. Totul a fost frumos: decorul, elanul și veselia tinerilor concurenți, organizarea și rezultatul tragerilor, găzduirea etc.

V. CONSTANTIN

Tovarăşi de luptă

de Firu MIHAI

Un avion de vînătoare singuratic, strecurîndu-se ca o nălucă printre nori, trecea liniile de apărare duşmane. Aşezat în scaunul blindat, pilotul Stoian privea liniştit în toate părţile. Ochelarii de zbor petrecuţi în jurul capului îi încununau fruntea; uitătura lui vioaie poposea atentă pe foile norilor. Cîntul motorului revărsa zarvă, în cascade, deasupra pădurilor sălbatice, făcînd avionul să se depărteze zgomotos înapoia liniilor de apărare fasciste.

De jos, artileria antiaeriană trăgea.

Pocnetele proiectilelor străpungeau liniştea din jur, se apropiau de avion apoi, rămînînd în urmă, se pierdeau pe după nori, dispărînd. Gînduri despre lupte şi victorii însoţeau pilotul în zboru-i anevoios, în timp ce copacii prizăriţi ici, colo şi pîrîiaşele de apă unduiau înainte-i. Cîmpia, apărută după trecerea liniilor, plină de ascunzişuri şi acoperiri, se întindea cît puteai vedea cu ochii, ca un primejdios loc întunecos şi nemişcat. Înfăşurată în întregime în pufoaica norilor, părea neînţeleasă şi nepătrunsă ca un ţărm coborît în adîncuri; numai cînd tunurile bubuiau descoperind poziţiile de luptă, Stoian înţelegea tainele copacilor şi viclenia duşmanului.

Hărţuit de focul tunurilor, însoţit de umbrele norilor, străbătînd ape şi dealuri ce împrăştiau zgomotul motorului pînă hăt departe, el înainta hotărît să-şi îndeplinească misiunea. În urmă, rămîneau locuinţe omeneşti ce abia se desluşeau prin ceaţă şi adăposturi de luptă din care fasciştii trăgeau cu artileria. Parcursese zeci şi sute de kilometri în spatele liniilor duşmane şi, învingînd orice stavilă, ajunsese la reperul ultim al traiectului— o pădure uriaşă, întinsă, neprietenoasă.

De acolo avionul făcu cale întoarsă pe direcţia aerodromului de bază.

Tocmai se pregătea să raporteze unităţii rezultatul sondei meteo, cînd întrezări la îmbucătura unor movile, siluietele a două avioane ce pluteau pe direcţia lui de zbor, pierzîndu-se printre ondulările pămîntului, dispărînd şi apărînd înainte-i.

Erau două avioane sovietice.

La început, crezu că sînt duşmane dar, scăpînd din îmbrăţişarea palelor de nor şi ivindu-se iar deasupra cîmpiei, le recunoscu după siluetă. „IL"-uri murmură el şi, în acelaşi timp, avioanele cu steluţe roşii se făcură iarăşi nevăzute prin pînza cenuşie arcuită strîns pe boltă.

„Poate au venit pentru recunoaşterea vreunui obiectiv, poate au venit cu vreo misiune specială", se gîndea Stoian.

Reperul păduros pînă la care venise rămăsese mult în urmă; trebuia să raporteze cele văzute şi locul unde se găseşte.

— Acoperire completă. Vizibilitate redusă; plafon o sută la două sute. În faţă două avioane sovietice. Zburăm în aceeaşi direcţie — anunţă el unitatea.

— Înţeles! Atenţie în zbor! — recomandă cel ce răspundea la radio.

Cozile avioanelor sovietice se pierduseră prin volbura văzduhului aidoma unor cozi de peşti ce se afundă sub apă; viteza îl apropia de locul în care acestea dispăruseră şi aşteptă să le vadă apărînd iar.

Dar „IL"-urile nu se mai vedeau.

Avionul pilotat de Stoian, îl purta urcînd şi coborînd printr-un tunel boltit în rotocoalele norilor vineţi; acolo, în tunel, văzu deodată apărînd pe după muchiile norilor fuzelajele altor două avioane, strecurîndu-se ca două sălbăticiuni prin luminişurile pădurilor.

Privindu-le bine, surpriza i se întipări pe faţă şi în primul moment nu ştiu ce să facă. Avioanele dinaintea lui nu erau „IL"-urile atît de bine cunoscute, ci două „Messerrschmidt"-uri fasciste. Zburau se vede în urmărirea avioanelor de asalt, ale căror echipaje nu aveau de unde şti primejdia care le ameninţă şi nici nu avea cine le anunţa în afară de el. Dar cum?

Surpriza ţinu doar o clipă apoi, chibzuind asupra situaţiei, se simţi mai liniştit. Intră cu avionul niţeluş în pînza norilor, aşa ca să poată vedea totul în faţă şi în jur, însă fără a fi văzut. Cîmpia întinsă, răsuna de zgomot de motoare; în depărtare, „IL"-urile apăruseră plutind ca doi cocori printre ramurile norilor răsfrînţi, virînd spre dreapta. În urma lor, ascunse privirii, se apropiau cîrligele negre ale zvasticilor fasciste.

— Atac din spate! Atac din spate! — se pomeni el strigînd la radio, năpădit de dorinţa de a preveni echipajele avioanelor prietene. Uitase că vorbele lui vor fi auzite mai degrabă de cei de la aerodrom, decît de aviatorii sovietici dinaintea sa.

— Evită lupta! Intră în nori! — auzi răspunsul celor de la bază.

În acel moment, încordarea şi tremurul ce-l cuprinsese pe Stoian se risipise. Legătura cu aerodromul îi dăduse parcă noi puteri, liniştindu-l. Văzuse că avioanele de asalt, trebuind să ocolească norii, zburau perpendicular pe direcţia lui de înaintare. Distanţa dintre el şi „IL"-uri, şi deci şi „Messerschmidth"-uri, se micşorase. Aşa cum se apropia le cădea în coastă şi îşi închipuia drama luptei ce urma să se dezlănţuie; apropierea „Messerschmidt"-urilor de „IL"-uri, apariţia lui neaşteptată, deschiderea focului armelor de bord, panica piloţilor fascişti, goana nebună la care aceştia au s-o ia neştiind cîte avioane atacă...

Înaintea lui, în goliciunea norilor, punctele întunecate din apropierea „IL"-urilor îşi scurtaseră drumul. Erau în formaţie de atac. Urma doar să deschidă focul. Era treabă de secunde, dar şi ţevile tunurilor şi mitralierelor lui Stoian puteau să-şi spună cuvîntul la locul luptei.

În jurul celor cinci avioane, braţele norilor se apropiau şi se depărtau din faţa piloţilor pînă se iroseau, apoi, se umflau şi înghiţeau totul ca nişte forme îndrăcite. În vîrtejul şi jocul acesta de umbre şi neguri apropiate, Stoian zărea fulgere îndreptate spre prietenii de armă cu care lupta plan la plan. Ştia că nu pot rezista mult atacurilor ce se dezlănţuiseră şi nu se mai putu stăpîni.

— Celula sovietică în pericol! Atac! — anunţă el ieşind din nori şi, fără a mai aştepta răspunsul, se aruncă în luptă.

Pe întinderea şesului răsunară întretăieturi de pocnete, urlete duşmănoase de motor şi bubuit de tunuri. În atmosfera năclăită de semiîntuneric, Stoian nu vedea decît avionul ieşit în stînga „IL"-urilor, licărul de la gura ţevii tunului „Mauser" şi casca pilotului diformată sub trapezul cabinei.

Ca automat, mîinile-i apăsară butoanele tunurilor şi mitralierelor...

Licărul de la gura ţevii tunului „Mauser" amuţi. Lovit, „Messerschmidt"-ul atacator din stînga se răsuci pe spate, trecu pe lîngă avionul lui Stoian şi se pierdu pe sub cele două avioane sovietice. În aer, motoarele continuau să-şi amestece mugetul cu freamătul norilor, cu şuierul proiectilelor de tun, cu ţăcănitul mitralierelor de la bordul celui de-al doilea „Messerschmidt". Un clinchet ca răpăitul stropilor de ploaie, se auzi în amestecul acesta de zgomote

şi învelişul avionului pilotat de Stoian se rupse. O umbră se mistui pe deasupra lui ca o pată lunguiaţă; al doilea avion fascist care-l izbise, se făcu nevăzut în nori, urmărit de sărutul tunurilor de pe bordul avioanelor sovietice.

În cabină năvăli fum înecăcios amestecat cu miros de benzină. Stoian deschise cupola să se împrăştie fumul, dar flăcările, ascunse pînă atunci, îşi întinseră limbile ascuţite spre el. Strînse centurile pe corp să nu poată fi izbit după aterizare; de salvat cu paraşuta nu mai era timp, căci pămîntul era aproape.

Printre flăcările roşii şi fumul care îl înconjura ca un inel de foc, mai apucă să zărească avioanele sovietice depărtîndu-se, poziţiile artileriei antiaeriene ce trăgea din pădurea de lîngă care trecea în cădere şi un grup de soldaţi ce pornea în fugă spre locul în care se prăbuşea.

„Au să mă prindă" — se gîndi el, şi în clipa următoare centurile se rupseră şi fu azvîrlit din cabina avionului ce luase contact cu pămîntul. Povara loviturii îl ameţi şi rămase întins pe iarbă cu hainele fumegînde, ţeapăn ca un copac trăznit.

Zăcea fără putere, semiconştient, subjugat de halucinaţii.

Fermoarele costumului de zbor îl apăsau ca nişte arcuri; prin faţa privirilor, viziuni ciudate, necunoscute, îi jucau în răsuciri ameţitoare, îl prindeau în vîrtejul lor, îl ridicau în sus ca pe un fulg de vată, purtîndu-l spre depărtările unui întins strălucitor. I se părea că pluteşte cu luntrea pe o apă lină, cu ţărmul împodobit cu flori parfumate, din care albinele culegeau polen dătător de viaţă. În jurul lui, foşnetul tînguitor al trestiilor, gingaş ca susurul apei limpezi, era străbătut de un zgomot ca de paşi...

„Vin. Se apropie!" îi răsări ca o şoaptă gîndul la soldaţii fascişti porniţi spre locul căderii lui şi fiorul apropierii umbrelor cenuşii îl încordară dureros. Iarbă uscată din jur fîşîia ca sub tropot de cizme. Pămîntul tremura înfundat, se clătina, iar privirea lui nu distingea nimic. Doar auzul prindea furişarea paşilor, în timp ce şocul loviturii îl afundă într-o moleşeală din ce în ce mai neputincioasă. Năluca viziunilor se destrăma, iar foşnetul acela sfios ca adierea primăvăratică, se pierdea aievea.

Leşinase...

Acum se vedea alergînd în neştire din faţa umbrelor mohorîte. În faţa lui, cerul părea luminos, iar norii sprinteni şi mlădioşi se împrăştiau care încotro. Soarele îi lumina drumul dăruindu-şi căldura frunzişului ce prindea verdeaţă. Buzele însă îi ardeau uscate, goana îl sleia de puteri. În creier parcă îi trosneau sunete seci; urechile îi vîjîiau de alergătură şi se ferea să nu cadă iar; ameţeala din trup îl umplea de deznădejde şi sudori reci îi izvorau pe frunte.

Din cînd în cînd, auzul îi prindea parcă, şoapte ameninţătoare pe care încerca să le desluşească, dar fără rezultat. Retrăi limpezimea sentimentelor care îl aduseseră în ajutorul tovarăşilor de luptă sovietici, frumuseţea zborului ce şi-l imaginase alături de aceştia, apoi, atacul celulei fasciste şi lupta aeriană ce se încinsese, pe viaţă şi pe moarte. Scăpase din vedere tocmai ochii aceia micuţi, înroşiţi de sînge, ai mitralierei de pe-al doilea avion fascist care îl doborîse. Din cauza lui, stă acum fără putere şi aşteaptă ca din clipă în clipă să audă: „halt" şi să fie luat prizonier.

„Mă vor prinde!" — se scutură el, încercînd să strige. Scoase doar nişte gemete înăbuşite şi trupu-i vlăguit de sete, înfierbîntat de arşiţă, se clătină ca ramurile unui copac retezat...

O umbră îi acoperi şuviţa privirii şi două mîini puternice îl ridicară de grumaji.

„S-a isprăvit!" — îşi zise el cu amărăciune şi, încercînd să se zbată fu azvîrlit iarăşi în lumea lui necunoscută.

...Simţea un curent răcoritor strîngîndu-i arsurile din piept, înviorîndu-i trupul, alungînd vedeniile ce se depărtau de el. Puterea îi năvălea în oase cu fiecare picătură răcoritoare readucîndu-l în simţiri.

Ridică pleoapele.

În lumina cenuşie a zilei noroase, văzu aplecat deasupra lui nu chipul unui ofiţer sau soldat în uniformă verzuie, ci chipul unui aviator îmbrăcat în costum de zbor, îmblănit, stropindu-l cu apă. Stoian clipi de cîteva ori, tabloul vedeniilor se pierdu cu totul, dar cel aplecat asupra lui rămase acelaşi; unul din aviatorii de pe „IL"-uri. Recunoscîndu-l, îşi reveni năprasnic la viaţă şi, apucîndu-l de gît, vru să-l sărute, dar recăzu neputincios pe spate.

— Ce ... este... cu mine?... — întrebă el cu voce întretăiată.

Pe faţa rusului înflori un zîmbet duios văzînd că trăieşte şi, luîndu-l pe sus, porni cu el spre avionul aterizat în apropiere.

— Haraşo! Haraşo! — auzi el răspunsul şi privirea lui întîlni celălalt „ILIUSIN" coborînd razant şi trăgînd cu armamentul de bord asupra unui grup de soldaţi fascişti ce se zăreau în depărtare şi încercau să se apropie de locul unde căzuse avionul său...

pe valea prahovei

de Ion BĂLĂNESCU

Încă de la sfîrşitul lunii mai, într-o şedinţă de lucru a comitetului A. V. S. A. P. de la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", s-a luat în discuţie şi s-au trasat sarcini precise în legătură cu pregătirea şi organizarea unor excursii în perioada de vară.

După această şedinţă comitetul, în frunte cu tovarăşul Cristodulo Radu şi tovarăşa Simu au trecut la lucru.

Dar pentru ca excursiile prin care se urmărea cunoaşterea frumuseţilor patriei noastre şi dezvoltarea gustului turistic, să fie şi folositoare, tovarăşii din comitet şi-au propus să înveţe pe tinerii participanţi şi orientarea cu ajutorul hărţii în teren variat concomitent cu recunoaşterea din vedere a unui itinerar.

Pentru a pune pe toată lumea în temă, cu cîteva zile 'nainte de excursie, profesorul universitar I. Conea a ţinut la Combinat o conferinţă despre Valea Prahovei. Responsabilul excursiei a executat de asemenea o recunoaştere a terenului şi s-a documentat asupra problemelor ce trebuiau însuşite de participanţii la excursie.

S-a luat apoi legătura cu Academia Militară Politică „Gheorghe Gheorghiu-Dej" care a sprijinit iniţiativa comitetului punînd la dispoziţie pentru ziua excursiei doi profesori de topografie. De asemenea tot ei au furnizat materialul topografic ca: hărţi, busole, binocluri, rigle etc.

Şi astfel, în dimineaţa zilei sorocite, la ora 6.30, un grup de tineri au plecat veseli la drum.

La primul punct de staţie, în apropierea satului Săftica, s-a făcut o şedinţă de orientare în teren şes. Tinerii au fost lămuriţi asupra citirii şi orientării hărţii fiind puşi să lucreze practic cu harta, busola şi binoclul.

Am plecat apoi spre Ploeşti. Aici am poposit cîteva minute la monumentul eroilor din 1877. Cu acest prilej ne-am reamintit de glorioasele fapte de arme ale ostaşilor noştri.

În centrul oraşului ne-am oprit lîngă monumentul cu placa de marmură pe care scrie: „Aici s-a ţinut al doilea congres al P.C.R." În minte ne-au venit sacrificiile oamenilor muncii şi lupta lor dîrză pentru triumful dreptăţii sociale.

Aproape de Băneşti ne oprim din nou, de astă dată, la monumentul închinat marelui fiu al poporului nostru Aurel Vlaicu. Aici s-au frînt aripile îndrăzneţului zburător pornit să treacă cu „gîndacul" Carpaţii.

La nord de satul Băneşti, s-a executat o nouă şedinţă de orientare în teren deluros, scoţîndu-se în evidenţă particularităţile specifice.

În Cîmpina, mergem la casa unde a trăit Nicolae Grigorescu, strălucitul pictor al poporului nostru, care ne-a lăsat zugrăvite pe pînză atîtea minuni de artă. Din povestirea vieţii lui Grigorescu am învăţat că numai lupta şi munca aduc mulţumire omului. A doua vizită am făcut-o la Castelul Iulia Hajdeu cu care prilej ne-am reamintit de clasicul literaturii noastre, scriitorul Bogdan Petriceicu Hajdeu.

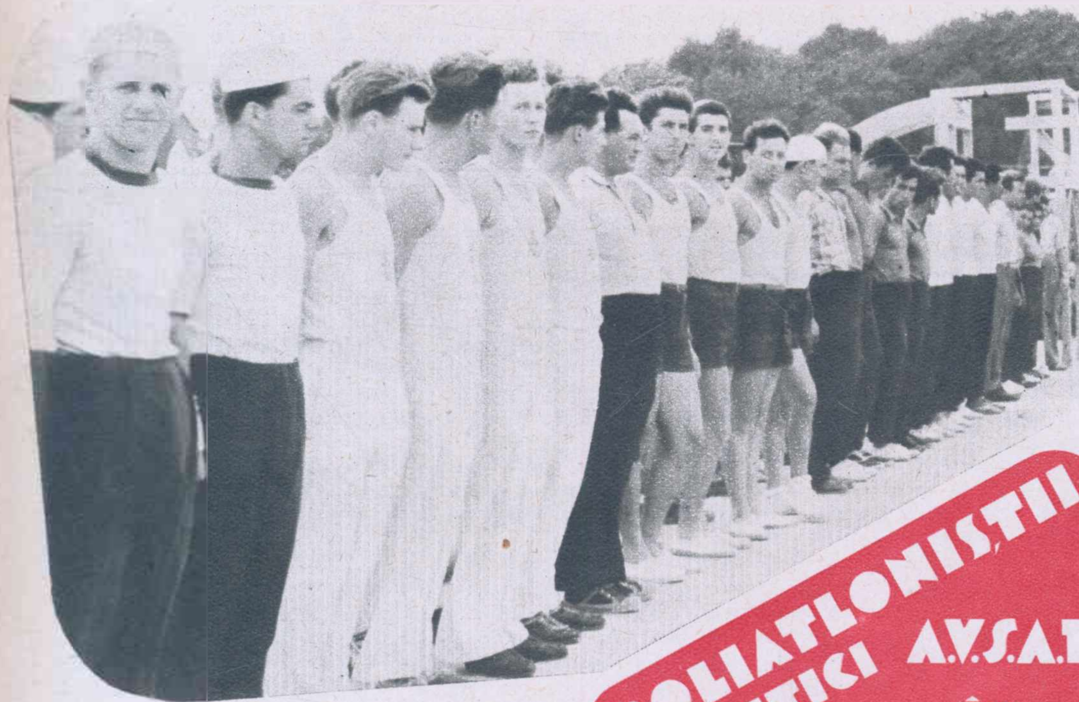
La Sinaia oprim din nou şi tinerii învaţă orientarea în teren muntos şi împădurit. Vizităm apoi Castelul „Peleş". Mai puternic ca oriunde ne-am dat seama aici de cîte bogăţii a putut stoarce monarhia de pe spinarea truditului nostru popor. Palatul cultural din Sinaia prin încăperile căruia ne-am plimbat paşii, fostul cazino de altădată, ne-a încîntat prin monumentala lui construcţie, prin spaţioasele lui săli şi biblioteci puse astăzi la dispoziţia poporului muncitor.

Excursia de pe Valea Prahovei s-a încheiat cu un noian de învăţăminte şi lucruri noi pe care participanţii şi le-au însuşit.

De asemenea, am mai desprins un lucru important: o excursie ca să-şi atingă scopul trebuie temeinic pregătită şi organizată.

În Ploeşti, la monumentul eroilor de la Griviţa

Echipele adunate înaintea începerii concursului — Echipa A.V.S.A.P. în al treilea plan

POLIATLONIŞTII NAUTICI A.V.S.A.P. ÎN R.P. BULGARIA

de D. NICOLAESCU

Între 4—11 august 1957, în golful pitorescului oraş Varna, s-a desfăşurat concursul internaţional de poliotlon nautic organizat de către D.O.S.O., asociaţia soră din R.P. Bulgaria.

Pentru prima dată, A.V.S.A.P. participă la un astfel de concurs internaţional, prezentînd o echipă de şapte concurenţi şi un cîrmaci, selecţionată în urma concursului de poliation nautic de la Mamaia.

Deşi au fost invitate echipele a 10 asociaţii surori din ţările prietene, totuşi la concurs nu au putut participa decît echipele asociaţiilor din U.R.S.S., R.P. Chineză, R.P.Polonă, R. D. Germană, R. P. Romînă şi R. P. Bulgaria (cu două echipe).

Întrecerile disputate în cadrul a 12 probe, au pus pe concurenţi în faţa unor eforturi grele. Elanul, dîrzenia, sportivitatea şi voinţa de a învinge, au caracterizat filmul întregului concurs.

Aşteptată cu emoţie, prima zi de concurs ne-a produs o uşoară întristare, în urma rezultatelor obţinute. Astfel, la proba de ramare viteză pe distanţa de 2000 m, desfăşurată în golful Varna pe o mare puţin agitată, echipa noastră s-a clasat pe locul 5, după echipele U.R.S.S., R.P. Bulgaria (ambele echipe) şi R. P. Chineză. Încă de la această probă s-a văzut că echipele U.R.S.S. şi R.P. Bulgaria sînt mai bine antrenate la probele de ramare. La următoarea probă, semnalizarea, cîştigată de echipa R.P. Bulgaria, ne-am clasat tot pe locul 5.

În ultima probă a zilei, aruncarea bandulei, echipa R.P. Romînă obţine locul doi, în urma echipei R. P. Bulgaria.

Fără a se descuraja, echipa noastră păstrîndu-şi un moral ridicat, aştepta cu încredere probele următoare.

A doua zi a fost rezervată probelor de înot. Ştafeta 7x100 m, desfăşurată simultan pe şapte culoare, a constituit o surpriză pentru concurenţi şi spectatori. De la început, echipa A.V.S.A.P. a luat conducerea, ţinînd-o pînă la al 5-lea schimb cînd, echipa U.R.S.S. a lansat ultimii trei concurenţi, adevărate torpile. Aceştia au cîştigat terenul pierdut şi au adus echipei lor primul loc în clasamentul probei, urmată pe locul doi de echipa A.V.S.A.P.

În proba de trecerea unui obstacol de apă cu ajutorul unei parîme, din cauza neglijenţei primului concurent şi din necunoaşterea subtilităţilor probei, am pierdut un loc mai bun în clasament revenindu-ne locul 5. Proba a fost cîştigată tot de echipa U.R.S.S.

Ultima probă a zilei, complexul de înot pe 200 m, ne-a adus un nou succes. Ochii tuturor erau îndreptaţi asupra a două echipe, U.R.S.S. şi R.P. Romînă, între care urma să dea lupta pentru primul loc. În cele din urmă, echipa U.R.S.S., mai bine pregătită şi la care au contribuit din plin cele trei „torpile umane", cîştigă primul loc. Echipa noastră clasată pe locul doi, a fost aplaudată la fel ca şi echipa sovietică.

Sfîrşitul zilei găseşte echipa A.V.S.A.P. în plin elan şi începe chiar să-şi facă pronosticuri — cîteodată cam îndrăzneţe — asupra viitoarelor probe.

Următoarele două zile sînt rezervate probei de ramare pe 10.000 m şi tragerii la parîmă. Cum era de aşteptat, în prima probă ne clasăm pe locul IV după U.R.S.S., R. P. Bulgaria şi R. P. Chineză. Una din cele mai spectaculoase trageri la parîmă, a fost aceea dintre echipa R. P. Romînă şi R. P. Chineză care decidea locul III. După primele două trageri, rezultatul este egal. La a treia tragere, cîştigul este iniţial de partea chinezilor, dar echipa noastră printr-un ultim efort recuperează terenul şi cîştigă, însă cu palmele rupte de parîmă. Obţinem astfel locul III după R. P. Bulgaria şi U.R.S.S.

Seara o petrecem cu repetiţiile la programul artistic şi cu „oblojirea" rănilor de la mîini. După patru zile de întreceri, echipa este consolidată pe locul IV în clasamentul general şi începem să sperăm să ne ridicăm la locul III. Însă socotelile noastre aveau să fie dezminţite de proba zilei a cincea, cele patru regate de vele.

În dimineaţa zilei de 8 august, vîntul începe să se întărească, ajungînd la amiază la forţa 5. Golful Varna era plin de „berbeci". Vîntul şi valurile purtau ambarcaţiunile în toate părţile. Ne-am dat seama de o greşeală făcută la antrenamente, aceia de a nu ne fi pregătit pe mare, ci pe lacul Siutghiol. Consecinţele n-au întîrziat să apară. Concurenţii romîni n-au putut executa manevra cu uşurinţă şi promptitudine, iar o parte din ei, care ieşeau pentru prima dată pe mare agitată, au suferit de rău de mare. Am ocupat ultimul loc în probă şi totodată am pierdut şansa de a trece peste locul IV în clasamentul general.

In seara zilei a avut loc întrecerea la proba artistică, în care, spre satisfacţia noastră, am obţinut un strălucit succes, ocupînd locul I împreună cu echipa R. P. Chineză. Programul nostru a constat din cîntece şi balet marinăresc, iar al echipei R. P. Chineze din dansul dragonului. Atît de mult a plăcut spectacolul prezentat de echipa A.V.S.A.P., încît am fost invitaţi să-l repetăm cu ocazia Zilei Marinei R. P. Bulgaria în faţa publicului ce umplea pînă la refuz teatrul de vară din parcul Varna.

În ultimele două zile ale concursului, rezultatele probelor de tir şi complexul rame şi vele, nu ne-a mai putut schimba locul IV în clasamentul general încheiat astfel: U.R.S.S., R. P. Bulgaria, R. P. Chineză, R. P. Romînă, R. P. Polonă şi R. D. Germană.

Participînd pentru prima oară la un concurs internaţional de poliation nautic, alături de ţări cu un trecut în acest gen de manifestare sportivă, am acumulat o preţioasă experienţă şi învăţăminte importante pentru viitor.

Echipa noastră, la prima ei ieşire pe arena internaţională, a înscris o pagină onorabilă, deşi a avut o serie de lipsuri în pregătire. Înainte de toate, ea trebuie să aibă la bază o bună şi temeinică pregătire în cadrul regiunilor, iar în cantonament trebuia să se antreneze pe mare, acolo unde se formează şi se călesc marinarii.

Cel mai important lucru învăţat în acest concurs, constă în faptul că, ocupînd locul IV, A.V.S.A.P. s-a înscris în rîndul asociaţiilor care au posibilitatea şi datoria de a concura pentru primele locuri la viitorul concurs ce se va desfăşura în anul 1958 la Leningrad. Pentru aceasta să nu uităm că în mîna noastră, a marinarilor din cercurile de marină şi a echipelor de poliation nautic ale A.V.S.A.P., stă victoria, mîndria şi cinstea asociaţiei noastre şi a patriei noastre.

Nu putem încheia fără a ne exprima admiraţia pentru desăvîrşita organizare a concursului de către D.O.S.O., precum şi pentru dragostea şi atenţia ce am simţit-o în tot locul pe timpul petrecut de echipa noastră în R.P. Bulgaria. Zilele concursului vor rămîne adînc săpate în amintirea şi inimile noastre, constituind o verigă în plus ce ne leagă de prietenii noştri bulgari.

Plecarea în cursa de ramare 10.000 m

AU INVINS CEI MAI BUNI

La începutul lunii august, timp de două zile, pe poligonul Tunari de lîngă Bucureşti s-a desfăşurat finala celei de-a III-a ediţii a campionatului A.V.S.A.P. de tir.

Aici, şi-au dovedit măiestria şi buna lor pregătire tehnică 125 de trăgători, în marea majoritate tineri şi tinere, din toate regiunile ţării.

Concursul a început cu trecerea probelor individuale în care concurenţii şi-au disputat mult rîvnitul titlu de campion A.V.S.A.P. în tirul de masă pe anul 1957. Apoi echipele regiunilor au luat startul în proba de tir aplicativ.

Întrecerile individuale au scos în evidenţă faptul că majoritatea trăgătorilor au o pregătire corespunzătoare. Astfel, la arma sport, peste 75% din concurenţi şi-au luat norma de categoria III-a clasificare sportivă, iar 9 concurenţi norma a II-a de clasificare. Rezultate mai puţin corespunzătoare s-au obţinut la probele de armă militară şi pistol militar unde numai 33% din cei prezenţi la concurs au obţinut norma de categoria III-a.

Tot cu acest prilej au fost doborîte şi două recorduri A.V.S.A.P. în tirul de masă. Trăgătoarea Sînzian Maria (regiunea Timişoara) a reuşit să acumuleze 482 puncte la proba armă sport 3×20 focuri. Iar cel de-al doilea record a fost stabilit de către Staicu Nicolae (regiunea Stalin) care la proba de armă liberă 3×20 focuri a realizat 427 puncte.

Ceilalţi doi campioni A.V.S.A.P. la tir de masă sînt: la armă sport 3×20 focuri Stavrache Dumitru (regiunea Craiova) cu 502 puncte şi la pistol militar 30+30 focuri Sasu Ion (regiunea Stalin) cu 476 puncte.

Proba de tir aplicativ în care, pe lîngă trageri, echipele au avut de acoperit un traseu de 1500 m presărat cu obstacole, să treacă pe sub o reţea joasă folosind mersul tîrîş şi, în sfîr-

Staicu Nicolae deţinătorul recordului A.V.S.A.P. la armă liberă

şit, să arunce la ţintă cu grenada, a fost cîştigată, la luptă strînsă, de către echipa regiunii Suceava la o diferenţă de 20 puncte de echipa regiunii Ploeşti şi la 42 de cea a regiunii Iaşi.

Din rezultatele obţinute la probele care au trebuit să le treacă echipele se desprind cîteva date interesante. Aşa, de exemplu, la tragerile executate după efort, cel mai bun punctaj l-a avut echipa regiunii Bacău care a totalizat 418 puncte iar cel mai slab, echipa regiunii Baia Mare cu 242 puncte. La aruncarea grenadei maximum de puncte realizat a fost 60 de către echipele regiunilor Cluj, Craiova, Ploeşti şi Stalin. Cele mai puţine puncte la această probă (10) au fost

Stavrache Dumitru campion A.V.S.A.P. tir de masă 1957 la arma sport

realizate de echipa regiunii Bacău. Timpul cel mai bun la parcurgerea traseului a fost reuşit de echipa regiunii Suceava 13'49'', iar cel mai slab Timişoara cu 18'58''.

★

Analizat prin prisma rezultatelor, concursul A.V.S.A.P. de tir din anul acesta s-a arătat superior celor din anii trecuţi. Scopurile propuse de asociaţie prin organizarea acestei competiţii de masă de a verifica

Sasu Ion campion A.V.S.A.P. la pistol militar

stadiul de pregătire la care s-a ajuns în acest an, în echipele de tir, de a populariza tirul A.V.S.A.P. în masele largi de oameni ai muncii şi de a se obţine un schimb de experienţă pentru îmbunătăţirea activităţii din echipele de tir, a fost pe deplin realizat.

Clasamentul general arată că acolo unde s-a folosit cu justeţe timpul pentru antrenament, s-au selecţionat cu grijă trăgători şi li s-a asigurat baza materială, aşa cum s-a petrecut lucrurile în regiunile Stalin, Ploeşti, Craiova, Iaşi, Timişoara, Bacău şi Suceava, rezultatele obţinute au fost bune.

Sînzian Maria deţinătoarea recordului A.V.S.A.P. la armă sport

Celor care au participat la această întrecere, acelor trăgători, indiferent de locul ocupat în clasament, le revine sarcina ca la întoarcerea în satele şi oraşele de unde au plecat să devină activi propagandişti ai acestui minunat sport, să îndrume şi să crească, folosind experienţa proprie, noi adepţi ai artei tragerilor precise, dînd astfel patriei tot mai mulţi şi mai buni apărători.

REZULTATE TEHNICE

Clasament	Regiunea	Tir individual	Proba aplicativă				Total general
			Tir	Grenadă	Timp	Total	
1	Stalin	2781	381	60	90	531	3843
2	Ploeşti	2313	364	60	180	604	3521
3	Craiova	1843	377	60	130	567	2977
4	Iaşi	1772	417	25	140	582	2936
5	Timişoara	1759	398	30	50	478	2715
6	Bacău	1337	418	10	120	548	2433
7	Hunedoara	1374	371	30	80	481	2336
8	Bucureşti	1325	265	30	160	455	2235
9	Suceava	795	374	50	200	624	2043
10	Oradea	881	388	54	60	483	1847
11	Cluj	760	308	60	150	518	1796
12	Oraş Bucureşti	444	395	35	110	540	1524
13	Piteşti	442	289	50	190	529	1500
14	Autonomă Maghiară	421	398	35	70	503	1427
15	Galaţi	444	381	20	90	491	1426
16	Baia Mare	425	242	25	100	367	1159
17	Constanţa	—	349	40	170	529	1058

începuturi motonautice

de V. PĂUNESCU

Cu ocazia sărbătorii naționale a eliberării poporului polonez, un grup de sportivi motonautici polonezi au sosit la București pentru a face prima demonstrație motonautică în țara noastră.

Pentru cei aproape 40 de timonieri motonautici, de curînd brevetați în A.V.S.A.P., vestea sosirii experimentaților sportivi polonezi a însemnat împlinirea dorinței de atîtea luni, de a descoperi „pe viu" secretele conducerii ambarcațiunilor cu motor în regim de mare viteză.

Într-adevăr, de la începutul anului, ei studiaseră cu atenție, în cadrul orelor teoretice și cu ajutorul diferitelor filme la dispoziție, elementele privind construcția ambarcațiunilor, funcționarea motoarelor, precum și principalele noțiuni de tehnica conducerii acestor ambarcațiuni. Ba chiar mai mult, au abordat și probleme mai pretențioase de tactică de concurs. Dar nici unul nu avusese ocazia mai înainte să vadă „nemijlocit" evoluția bărcilor cu motor mînuite de timonieri cu experiență.

Iată însă că, într-o duminică dimineața, pe luciul apei lacului Herăstrău, în locul obișnuitelor siluete de caiace, canoe, schifuri sau yole, au apărut siluete noi de ambarcațiuni cu motor.

Caravana oaspeților polonezi purtase cu ea, de-a lungul a peste 2500 km, de la Varșovia la București, șapte bărci cu motor complet echipate cu material de construcție poloneză (bărci construcție ing. Gajecki și motoare G.A.D. de 250 cmc, ale aceluiași constructor). Liniștea obișnuită a lacului a fost înlocuită, după numai cîteva ore, de zgomotul aproape asurzitor al motoarelor care făceau ca bărcile pe care erau montate să „gliseze" cu mare iuțeală pe apă, sărind în zbor de multe ori peste micile valuri, descriind girații îndrăznețe în jurul balizelor și lăsînd în urma lor înspumate dîre de apă răscolită.

Printre cei șapte timonieri sau piloți motonautici (cum li se mai spune) polonezi, se aflau și un recordman mondial în clasa X (1000 cmc), campionul R.P. Polone de juniori și alți valoroși cîștigători ai curselor motonautice internaționale și din Polonia. Ei reprezentau elita unui sport cu veche tradiție în Polonia (acest sport se practică în țara vecină și prietenă din 1922) unde sînt înregistrați astăzi peste cîteva sute de sportivi încadrați în peste 50 de cluburi și colective. Înșiși cei șapte oaspeți făceau parte din patru cluburi diferite, doi dintre ei fiind membrii ai L.P.Z.-ului, asociație similară A.V.S.A.P. în R.P. Polonă.

Evoluția îndrăzneților timonieri polonezi în cadrul concursului demonstrativ, compus din 3 manșe a cîte 8000 m fiecare, a scos la iveală importantele calități și cunoștințe tehnice pe care trebuie să le însumeze conducătorii rapidelor bărci cu motor, de asemenea a demonstrat cît de perfectă trebuie să fie „legătura" dintre conducător și material (în special motorul atît de capricios fie în cursă, fie înainte de cursă).

„Tinerii" timonieri motonautici romîni nu au pierdut nici un prilej de a descoperi singuri elementele ce duc la stăpînirea sigură a materialului — atît în pregătirea pentru concurs, cît și în cursă — și au urmărit cu nesaț tălmăcirea multor taine, expuse de către înșiși instructorii lor după schimbul de experiență realizat chiar pe apă, alături de doi dintre cei mai buni sportivi polonezi, recordmanul mondial Zdzislaw Fedorowicz și valorosul instructor Marian Grajewski.

În cele patru zile de ședere în Romînia, fiecare dintre oaspeții polonezi a legat adevărate prietenii cu sportivii Clubului nautic A.V.S.A.P., care și pe această cale directă a încrederii și dragostei dintre reprezentanții a două popoare prietene și-au îmbogățit și mai mult cunoștințele din domeniul care-i interesează îndeaproape, realizînd astfel un adevărat pas înainte spre atingerea unei măiestri tehnice și sportive.

Munca de zi de zi a activiștilor și inițiatorilor acestei discipline tehnice sportive de la noi din țară, sprijinită puternic de partid și conducerea C.O.C.-A.V.S.A.P., a fost încununată de însemnate realizări și succese înainte de sosirea solilor sportului motonautic polonez, fapt reieșit în mod evident și din declarațiile conducătorilor și sportivilor polonezi.

Redăm declarația recordmanului mondial Fedorowicz, care ni se pare destul de semnificativă:

„Sînt plăcut impresionat de ceea ce am văzut în Romînia.

Sportul motonautic din această țară are mari șanse de a ocupa locul cuvenit în arena mondială.

Materialul posedat de A.V.S.A.P., înflăcărarea sportivilor, dorința lor de împrietenire cu timonieri polonezi și cu cei ai altor țări prietene, fac să se întrevadă că, în curînd, vom auzi multe despre sportivii motonautici romîni.

În ceea ce mă privește, ca unul dintre vechii sportivi motonautici polonezi, pot asigura pe prietenii noștri romîni că vor putea întotdeauna să conteze pe ajutorul, sprijinul și prietenia noastră.

La revedere pe apă"

București 22.07.57 Zdzislaw Fedorowicz

Au trecut de atunci săptămîni și timonierii motonautici A.V.S.A.P. nu au pierdut nici o oră liberă după terminarea activității în producție, pentru a aplica în cadrul antrenamentelor ceea ce au învățat de la priceputii lor profesori și ceea ce au văzut la experimentații prieteni polonezi.

În cadrul manifestațiilor desfășurate de Ziua Marinei R.P.R. ei au demonstrat singuri spectatorilor bucureșteni gradul de pregătire la care au ajuns, producîndu-le adevărate momente de admirație și smulgîndu-le ropote de aplauze pentru curajul și îndemînarea dovedită.

Zgomotul motoarelor se va auzi de acum din ce în ce mai des pe apele țării noastre. Se vor organiza din ce în ce mai multe concursuri spectaculoase. Se vor stabili primele recorduri romînești și apoi se va da bătălia pentru ridicarea lor pe treapta cea mai înaltă spre cinstea patriei noastre.

UN REZULTAT EXCEPTIONAL

În cadrul campionatului Diviziei de Tir — armă sport — pe anul 1957, echipa Clubului de tir a orașului București a concurat în seria I-a sub denumirea de A.V.S.A.P. II, obținînd un rezultat excepțional.

Clubul a fost reprezentat de trăgătorii Bălăceanu C. Ion — student — (căpitanul echipei), Ferecatu Marin și Gheorghe Marin, ambii — elevi ucenici, cazangii — ,Florea Ion — student — Scherman Toma — mecanic, și Filip Alfred — inginer.

Dovedind o temeinică pregătire și luptînd cu ardoare, cei șase trăgători și-au învins detașat adversarii, suferind doar o singură înfrîngere.

Clasamentul de mai jos este concludent:

A.V.S.A.P. II — Voința: 5—0
„ — Energia: 5—0
„ — Sc. Tineretului: 5—0
„ — A.V.S.A.P. I.: 5—0
„ — Recolta: 4—1
„ — Fl. Roșie: 1—4

În urma acestui rezultat, clasîndu-se în finală, echipa Clubului de tir a orașului București a întîlnit redutabila echipă Dinamo, Flamura Roșie și Energia pe care le-a învins în ordine cu 4 1/2—1/2, 4—1 și 5—0.

În acest fel echipa de tir a Clubului oraș București devine campioană a Diviziei de Tir armă sport pe anul 1957.

Este un strălucit succes cu care asociația noastră voluntară se mîndrește.

Ion IONESCU
Corespondent

REZULTATE VALOROASE ȘI LA CONCURSUL DE TIR INTERCLUBURI

Poligonul Tunari unde s-a desfășurat concursul de tir intercluburi ediția II-1957, a fost și de rîndul acesta martorul unor performanțe deosebite.

Dovedind o pregătire mult superioară față de concursurile anterioare, cît și față de cel de la Arad, reprezentanții cluburilor A.V.S.A.P. din întreaga țară au reușit să obțină rezultate valoroase.

Disputa prilejuită de desfășurarea celor zece probe programate în concurs a dus la stabilirea a patru noi recorduri A.V.S.A.P. dintre care unul deosebit de important. Făcînd dovada unei bune pregătiri, tînărul Bălăceanu Ion de la Clubul de tir oraș București, concurînd cu o armă de tir A.V.S.A.P., a reușit să obțină un rezultat de 556 puncte, performanță ce se apropie la numai trei puncte de recordul republican al probei.

Celelalte recorduri A.V.S.A.P. au fost stabilite de:

Seimeanu E. (Clubul Central Tir) 560 p. la armă liberă calibru redus 3 × 20, fete;

Seimeanu E. (Clubul Central Tir) 589 p. la armă liberă calibru redus combinată, fete;

Naghi N. (Clubul Central Tir) 487 p. la armă militară 3×20.

Rezultatele înregistrate și în cadrul celorlalte probe demonstrează încă o dată că în cluburile noastre de tir se formează tineri talentați, capabili de rezultate și mai bune.

Dăm rezultatul clasamentului general

I	Clubul de tir Timișoara	9327 p.
II	Clubul de tir Suceava	7497 p.
III	Clubul de tir Ploești	6422 p.
IV	Clubul de tir oraș București	6267 p.
V	Clubul de tir reg. București	3760 p.
VI	Clubul de tir Iași	2612 p.
VII	Clubul de tir Cluj	1517 p.
VIII	Clubul de tir Oradea	1438 p.
IX	Clubul de tir Hunedoara	1368 p.

Clubul Central de Tir nu a intrat în clasamentul general, bucurîndu-se de condiții speciale, însă trăgătorii săi s-au clasat pe primele locuri la majoritatea probelor.

Trăgătorul Bălăceanu Ion în timpul probei la armă liberă calibru redus

IN U.R.S.S. AU FOST EFECTUATE CU SUCCES EXPERIMENTĂRILE RACHETEI BALISTICE INTERCONTINENTALE PRECUM ŞI EXPLOZII CU ARMA NUCLEARA ŞI TERMONUCLEARA

Un comunicat al agenţiei TASS anunţă că în U.R.S.S. a fost efectuată cu succes lansarea unei rachete balistice intercontinentale cu foarte mare rază de acţiune. Zborul rachetei s-a efectuat la o înălţime foarte mare, neatinsă pînă în prezent. Rezultatele obţinute arată că există posibilitatea lansării de rachete în orice parte a lumii.

Comunicatul anunţă totodată că au fost efectuate şi o serie de explozii cu arma nucleară şi termonucleară. Experienţele s-au desfăşurat cu succes.

Experimentarea reuşită pe deplin, a primei rachete balistice intercontinentale, reprezintă un salt uriaş în domeniul tehnicii moderne. Interesul considerabil provocat de comunicatul agenţiei TASS este pe deplin justificat. Însemnătatea cu totul excepţională din punct de vedere ştiinţific, militar şi politic, al rezolvării cu succes de către oamenii de ştiinţă şi tehnicienii sovietici a acestei probleme deosebit de grele, se găseşte azi în centrul atenţiei opiniei publice din întreaga lume.

Folosirea rachetei balistice intercontinentale deschide perspective uriaşe şi multiple de viitor.

Ce este racheta balistică intercontinentală?

Aşa cum arată şi numele este vorba de un proiectil înzestrat cu puternice motoare cu reacţie pe bază de combustibil lichid. Racheta, fără aripi, are forma unui cilindru cu capul ascuţit şi poartă în interiorul ei încărcătura atomică sau termonucleară. Racheta mai este prevăzută cu aparatura sistemului de conducere, rezervoarele cu carburanţi şi rezervoarele cu oxidanţi.

Pentru a putea parcurge distanţe foarte mari (mii de km), racheta este prevăzută cu mai multe motoare cu reacţie denumite trepte sau etaje. Motoarele cu reacţie intră în acţiune succesiv şi pe măsură ce îşi termină combustibilul, se detaşează, pe rînd, proiectilul-rachetă căpătînd prin aceasta o viteză din ce în ce mai mare.

Ideea rachetei în trepte aparţine marelui savant rus K. E. Tiolkovski. Acesta a proiectat la începutul secolului o astfel de rachetă în trepte, pe care a denumit-o „tren de rachete".

Racheta balistică intercontinentală este lansată vertical de pe o mică platformă, sub acţiunea primului motor (prima treaptă). Intră apoi, pe rînd, în funcţiune celelalte motoare cu reacţie, viteza rachetei crescînd din ce în ce mai mult. După ce racheta, sub acţiunea motoarelor, a străbătut în înălţime o distanţă considerabilă, ea se îndreaptă spre ţintă urmîndu-şi drumul în virtutea inerţiei descriind la o înălţime de mii de kilometri o curbă balistică, dinainte calculată.

Viteza obţinută în acele momente este de 20000—25000 km/oră.

De remarcat în construcţia rachetei balistice intercontinentale este materialul din care e construit învelişul exterior, care trebuie să reziste la o temperatură de mii de grade provocată de fricţiunea de aer a corpului rachetă la o viteză atît de considerabilă. Realizarea acestui material reprezintă o înfăptuire strălucită a ştiinţei şi tehnicii sovietice.

Deşi viteza obţinută de rachetă este enormă, iar distanţa parcursă prezintă posibilitatea atingerii oricărui punct de pe glob, precizia acestui proiectil este foarte mare. Pe baza calculelor se poate deduce că eroarea posibilă a loviturii nu va depăşi 10—20 km. Ţinînd seama că încărcătura proiectilului-rachetă poate fi termonucleară, se poate trage concluzia că orice ţintă poate fi lovită.

Racheta balistică intercontinentală prezintă o serie de calităţi importante care o fac superioară aviaţiei strategice şi anume:

— datorită vitezei foarte mari a rachetei, lovitura poate fi dată prin surprindere;

— interceptarea imposibilă, sau deosebit de grea, fără rezultate practice a proiectilului ce zboară la înălţimi foarte mari şi cu viteze considerabile;

— precizia loviturii;

— platformele de lansare de dimensiuni foarte mici, pot fi amenajate cu uşurinţă în orice teren;

— rază mare de acţiune care permite să se atingă orice punct de pe glob fără a avea nevoie de baze militare înaintate.

Aşa cum a arătat comunicatul agenţiei TASS din 26 august 1957, există în prezent posibilitatea trimiterii rachetelor balistice intercontinentale spre orice parte a globului pămîntesc.

Aceasta înseamnă că nu mai există puncte invulnerabile pentru orice forţă militară care ar încerca o agresiune.

Întrebuinţarea rachetei balistice intercontinentale are şi o importanţă deosebit de mare în domeniul tehnic şi ştiinţific, din punct de vedere al folosirii acesteia în dezvoltarea paşnică a tehnicii moderne.

Apariţia rachetei balistice intercontinentale reprezintă rezolvarea cu succes a celor mai importante probleme în construirea navelor interplanetare.

Minunata realizare a ştiinţei şi tehnicii sovietice măreşte considerabil puterea de apărare a U.R.S.S. şi a ţărilor lagărului socialist.

Pe plan internaţional, faptul că Uniunea Sovietică dispune de această epocală realizare a ştiinţei va avea, fără îndoială, consecinţe din cele mai însemnate. Însăşi organele de presă occidentale sînt nevoite să recunoască acest fapt.

Comentînd comunicatul agenţiei TASS, ziarul „New York Times" ajunge la concluzia că construirea rachetei în U.R.S.S. impune necesitatea revizuirii liniei politice şi militare a Statelor Unite ale Americii. Iar ziarul „New York Herald Tribune" arată că „puterea militară rusă a făcut un gigantic pas înainte din momentul exploziei celei dintîi bombe cu hidrogen sovietice în august 1953". Acest fapt constituie un duş rece pentru adepţii înrăiţi ai politicii „de forţă".

Noua realizare sovietică reprezintă o forţă materială invincibilă pe care nimeni nu o poate nesocoti. De ea va trebui să ţină seama duşmanii U.R.S.S. şi ai ţărilor de democraţie populară.

Consecventă politicii sale de pace, Uniunea Sovietică va continua să lupte pentru înfăptuirea coexistenţei şi întrecerii paşnice. Guvernul sovietic va continua să insiste — aşa cum se arată în comunicatul TASS — pentru realizarea unui acord referitor la încetarea experienţelor şi interzicerea armei atomice, precum şi cu privire la problema dezarmării în ansamblu în a cărei rezolvare sînt interesate toate popoarele lumii.

Popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă consideră că această nouă realizare a ştiinţei sovietice va influenţa pozitiv tratativele privitoare la dezarmare şi interzicerea armelor nucleare. De acest fapt trebuie să ţină seama cercurile politice atomiste din Occident.

Mircea DUMA

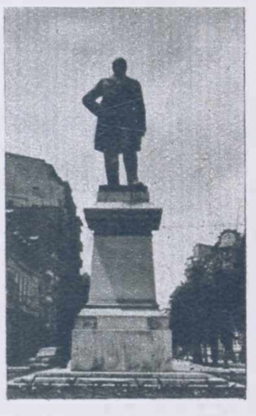
Pe file de calendar

6 SEPTEMBRIE 1817

140 DE ANI DE LA NAŞTEREA LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU

Mihail Kogălniceanu s-a născut la Iaşi, la 6 septembrie 1817. Datorită averii şi situaţiei sociale a tatălui său (vornicul Ilie Kogălniceanu), el a avut posibilitatea să capete o educaţie aleasă şi o instrucţie îngrijită.

Între anii 1834—1840 studiază în Franţa şi în Germania. Pe lîngă învăţătură, el dă dovadă şi de preocupări pentru starea grea a clăcaşilor moldoveni, comparativ cu starea ţărănimii din alte ţări mai înainte. Încă de pe atunci se profilau direcţiile pe care se va desfăşura activitatea lui în tot restul vieţii sale: istorie, literatură şi politică.

Întors în ţară, ajunge repede unul dintre reprezentanţii de frunte ai curentului progresist care, după mişcarea revoluţionară din 1848, avea să conducă la unirea Principatelor şi la reforma agrară din 1864, evenimente la care el a jucat un rol important.

Astfel în 1855 editează ziarul „Steaua Dunării" care militează cu curaj pentru autonomia şi unirea Principatelor, iar în 1856 face parte din cei 17 iniţiatori ai „Comitetului Unirii". În Divanul Ad-Hoc al Moldovei, influenţează pentru votarea unirii. combătînd pe moşierul Balş, adversar al unirii şi mare proprietar a 80.000 fălci de pămînt.

Cu prilejul alegerii lui Alexandru Ion Cuza ca domn, Kogălniceanu pronunţă celebrul său discurs, în care spune: „Fi dar omul epocii, fă ca legea să fie tare, fi bun şi blînd, fi bun, mai ales, pentru aceea pentru care mai toţi domnii trecuţi au fost nepăsători sau răi. Nu uita că doar 50 de deputaţi te-au ales domn, însă ai să domneşti peste două milioane de oameni".

La 4 mai 1860, Cuza îl numeşte prim-ministru. Imediat, el propune Adunării trei legi fundamentale: legea electorală, reforma agrară şi secularizarea averilor mînăstireşti. Membrii Adunării, în mare parte boieri reacţionari, se opun la votare şi răstoarnă guvernul.

La 25 mai 1862 Kogălniceanu ţine un strălucit discurs în Adunare, demascînd adevăratul sens al unui proiect de „lege rurală", propus de moşieri şi care de fapt, în mod mascat, trebuia să apere exclusiv interesele marilor proprietari, înşelînd ţărănimea. Legea este însă votată, dar Cuza refuză s-o sancţioneze. În urma acestui fapt, se produce un conflict între Adunare şi Domnitor ,conflict care va da naştere „monstruoasei coaliţii" şi în cele din urmă la abdicarea lui Cuza.

În octombrie 1863, Cuza îi încredinţează din nou conducerea guvernului. Kogălniceanu face să se voteze legea secularizării averilor mînăstireşti şi la 16 martie 1864 prezintă noul proiect de lege rurală. Adunarea refuzînd să-l voteze, se produce actul cunoscut în istorie sub numele de „lovitura de stat de la 2 mai 1864", prin care Adunarea este dizolvată.

În noua Adunare, la 14 august 1864 legea este votată. Prin ea se împroprietăreau clăcaşii pe pămînturile pe care le munceau şi se desfiinţează boierescul (claca) sub toate formele lui. Marele vis al vieţii lui Kogălniceanu se realizase.

Deşi legea prevedea despăgubiri mari pe care ţăranii trebuiau să le plătească boierilor, loturi mici etc, cu toate acestea, reforma agrară a „omului de la 2 mai" constituie un mare merit, care singur e suficient ca să-i asigure un loc de cinste printre personalităţile de seamă ale trecutului poporului romîn.

Din cauza unor intrigi, la 26 iunie 1865, Kogălniceanu demisionează, iar în 1871 se retrage din viaţa politică, dedicîndu-se lucrărilor istorice.

În 1877 este chemat ca ministru de externe, iar în 1880 trece ca ministru al Romîniei la Paris.

În anul 1891, în vîrstă de 74 ani, moare la Paris.

Activitatea dominantă a vieţii lui Kogălniceanu a fost cea politică. Totuşi el a activat şi pe plan literar, în special în epoca 1838—1848. Părerile sale despre literatură erau „de a preface năravurile, de a introduce în patria sa o viaţă nouă, preocupări noi".

Pe plan istoric, Kogălniceanu a desfăşurat o activitate intensă. Ca profesor de istorie la Academia Mihăileană din Iaşi, s-a remarcat prin atitudinea sa democratică-patriotică. El a avut iniţiativa publicării „Arhivei Romîneşti" dînd la iveală Letopiseţele Moldovei (1845, 1846, 1852).

O altă categorie de opere ale lui Kogălniceanu sînt discursurile sale, purtătoare de idei progresiste, pline de conţinut şi creaţie de valoare estetică.

Exponent al burgheziei şi mai ales al burgheziei legate de industrie, Kogălniceanu a părăsit drumul apucat de burghezia comercială, adică alianţa cu marii moşieri şi a căutat să promoveze puterea politică a burgheziei în dauna moşierimii.

Cu toate slăbiciunile ce le-a avut, Kogălniceanu a fost un propagator al culturii în masele populare, iniţiator în domeniul studiului istoriei şi al publicării de documente, luptător pentru unele reforme privitoare la problema ţărănească, pe care a considerat-o ca o chestiune esenţială pentru propăşirea ţării. Kogălniceanu a fost o personalitate de vază în dezvoltarea statului romîn modern.

28 SEPTEMBRIE 1773

ÎNCEPE MAREA RĂSCOALĂ ŢĂRĂNEASCĂ DIN RUSIA SUB CONDUCEREA LUI E. PUGACIOV

În a doua jumătate a secolului XVIII, exploatarea ţărănimii din Rusia era deosebit de cruntă. În special popoarele de pe cursul Volgăi aveau una din situaţiile cele mai grele.

Revoltele printre ţăranii iobagi, pe care moşierii îi puteau vinde ca pe vite, au devenit tot mai frecvente, întinzîndu-se şi printre cazacii ruşi care trăiau pe malurile fluviului Iaic (Ural).

În aceste împrejurări, ivirea unui conducător în persoana cazacului Emelian Pugaciov, a strîns masele exploatate în jurul său, a dat revoltelor un caracter mai organizat şi a cuprins regiuni tot mai întinse.

Emelian Pugaciov s-a născut şi a crescut pe Don, în staniţa Zimoveiscaia, în acelaşi loc unde s-a născut şi Stepan Razin. Plecînd de tînăr în armată a străbătut multe regiuni din Rusia şi Polonia. A luat parte la războiul de şapte ani dintre Rusia şi Prusia, precum şi la războiul cu Turcia din 1768, distingîndu-se prin vitejia sa. Obţinînd un concediu de boală, el nu s-a mai întors la unitate şi a devenit „cazac fugar".

Pugaciov a avut ocazia să cunoască bine starea de spirit şi nevoile maselor populare. Ţăranii erau convinşi că un „ţar bun" le-ar putea uşura traiul. De aceea, profitînd de faptul răspîndirii zvonului printre cazacii de la Iaic şi Don, că Petru al III-lea e viu şi se ascunde undeva printre cazaci (Petru al III-lea fusese detronat de soţia sa Ecaterina II-a şi apoi omorît în 1762), Pugaciov se dă drept ţarul Petru al III-lea, apărînd cu un mic grup de cazaci în părţile Iaicului.

Astfel, în septembrie 1773, Pugaciov ia conducerea răscoalei cazacilor, în jurul său adunîndu-se cazacii şi soldaţii diferitelor garnizoane pe unde trecea. Curînd răscoala lui Pugaciov a ridicat toată populaţia stepelor din regiunea Volgăi. Cazacii, Calmucii, Tătarii, Baschirii, Ceremişii s-au alăturat armatei sale. De asemenea muncitorii mineri, metalurgişti şi ţăranii iobagi. În scurt timp, răscoala cazacilor s-a transformat într-un război ţărănesc care a ridicat populaţia rusă şi nerusă din ţinuturile Volgăi.

Pugaciov promitea să elibereze pe ţărani de sub „jugul robiei", să le dea completă libertate şi să desfiinţeze capitulaţia pentru întreg poporul. Pe nobili îi numea răufăcători şi ordona să fie omorîţi.

Răsculîndu-se contra moşierilor, ţăranii credeau că un „ţar bun" i-ar putea salva de sclavia iobăgiei. Pugaciov fiind, după credinţa lor, tocmai un astfel de „ţar bun". Datorită acestui fapt, pe unde trecea Pugaciov, răscoala se aprindea şi armata lui se completa cu noi ţărani iobagi.

Dacă la început, Pugaciov a avut succese contra trupelor guvernamentale, ulterior, trimiţîndu-se contra lui forţe din ce în ce mai puternice, este învins în martie 1774 lîngă Orenburg, apoi lîngă Cazan şi la sfîrşitul lui august lîngă Ţariţîn. Pugaciov scapă trecînd Volga cu un mic detaşament de cazaci. În urma unor defecţiuni ivite printre cazaci, un grup din jurul său îl trădează şi-l predau trupelor ţariste.

Pugaciov este dus la Moscova, condamnat la moarte şi executat în ianuarie 1775. Represiunea nobililor împotriva populaţiei care luase parte la răscoală a fost deosebit de cruntă.

Deşi războiul ţărănesc din 1773—1775 nu a reuşit, totuşi a avut un rol progresist dînd o puternică lovitură iobăgiei. Ţăranii ar fi putut învinge numai cu ajutorul muncitorilor, dar în secolul XVIII o clasă muncitoare organizată nu exista în Rusia.

Amintirea lui Pugaciov a rămas vie în popor şi s-a păstrat în cîntecele şi povestirile populare.

COPERTA I-a. Căpitanul Tîrnăveanu Lioiu, unul dintre zburătorii noştri de frunte, se pregăteşte pentru a pleca într-o nouă misiune.

(Foto: T. MACARSCHI)

COPERTA II-a. Monumentul ridicat în memoria eroilor din Dealul Spirii.

COPERTA IV-a. Dănet Teodor, campion A.V.S.A.P. la armă sport.

(Foto: Şt. CIOTLOŞ)

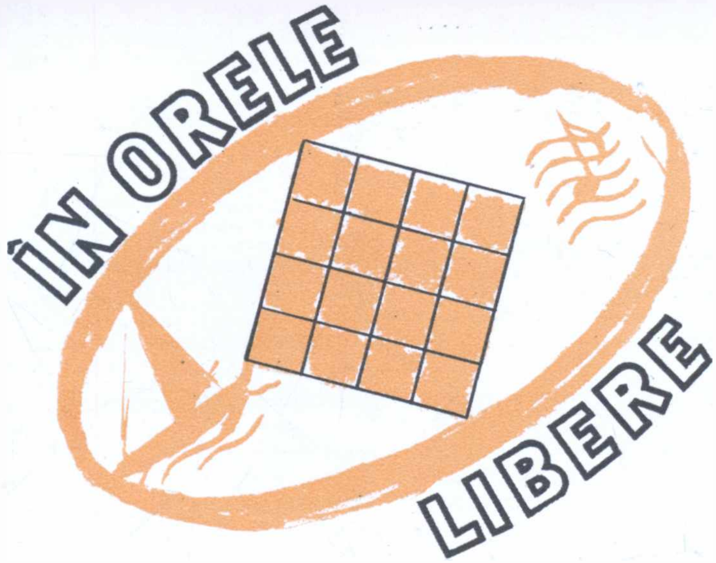
Abonamentele la revista „Pentru Apărarea Patriei" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 16 a lunii cu deservire în luna următoare.

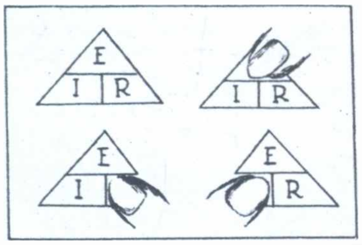
Abonamentele se primesc la difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

REDACŢIA: Bucureşti, Bulevardul Dacia Nr. 13 Raionul „I. V. Stalin" Telefon 1.00.32

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Bucureşti

C. Nr. 1298 Preţul Lei 2 B747

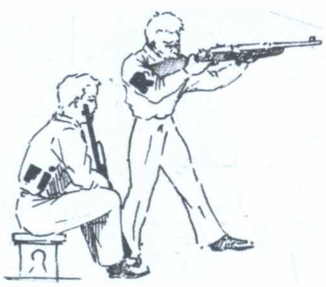

Încercați să răspundeți...

Desenele de față fixează mai bine în memorie o cunoscută lege din electricitate. Cum se numește această lege și ce probleme rezolvă desenele?

REBUS (6-7)

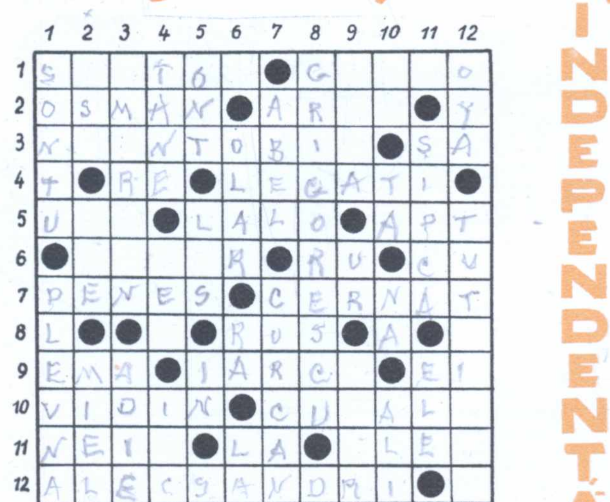
TRIVERB (4-2-7)

MONOVERB (2-8)

Războiul pentru INDEPENDENȚĂ

— 1877 —

ORIZONTAL: 1) Port bulgăresc la Dunare unde armatele ruse au obținut o frumoasă victorie în 1877 — Învingătorul turcilor în defileurile Balcanice 2) A comandat oastea turcească asediată la Plevna — Sterp 3) Neobosit — Între cal și călăreț 4) A doua pe portativ — Așa au fost prin sentimente, ostașii romîni și ruși în acest război 5) Curs de apă la arabi — Compozitor francez (1823-1892) — Bun pentru oștire 6) Punct opus zenitului — Ruteniu — Început de colaborare 7) Curcanul din poezia lui Alecsandri — General romîn care a luat parte și la asediul Plevnei 8) Popor care ne-a ajutat în cucerirea independenței 9) Nume de fată — Sublocotenent infanterist căzut în luptele de la Grivița — Mirare bivocalică 10) Vecinul Calafatului predat romînilor de către Izet Pașa la 14 februarie 1878 — Este cu coada albă 11) Nu la Berlin — Notă Muzicală — Le găsești în orice parc (sing) 12) Poet romîn ce a cîntat vitejia ostașilor romîni.

VERTICAL: 1) Maior romîn căzut eroic la atacul Griviței — Cetatea apărată de Osman Pașa 2) Oraș în Japonia — Ofițer superior căzut în luptele de la Rahova — În blîndețe se aseamănă cu el 3) Și aici s-au purtat lupte crîncene în 1877 — Vîntul suflă lin peste tranșee 4) Diminutivul lui Tănase — Epitetul șefilor ieniceri — Are o poftă de joc copilărească 5) Oficiul Național de Turism — Are părul alb — Plantă textilă 6) Modelează lutul — Soare african — Prepoziție 7) Victima lui Cain — Așa era supranumit dorobanțul 8) Pictor romîn (1838—1907) ce a pictat scene din acest război 9) Suferă de amnezie — Udrescu Radu — A douăsprezecea lună la babiloneni 10) Rîd fără miez — Pronume posesiv — Ia! — ... Mehmet, fostul comandant suprem al armatei turcești în 1877 11) În această trecătoare au suferit turcii o mare înfrîngere — Dînsele 12) Broderie turcească — Generalul rus care a sugerat ideea încercuirii Plevnei.

Cuvinte mai puțin cunoscute: DEY, OYA.

CARTE DE VIZITĂ

Căutați să aflați ce profesie are tovarășul

POLINDROM

Direct de mă citiți
O sculă casnică găsiți
Invers de mă veți întoarce
Galopul cailor îl face.

TRIVERB (3-6-9)

MONOVERB ANAGRAMAT (3-7)

TRIVERB (9-2-7)

PREȚUL 2 LEI

